Vladimir Megre

Cartea Neamului

<< Nu multe zile vor trece şi millioane de taţi şi mame, de pe toate meridianele Pământului, vor scrie Cartea Neamului şi paginile îi vor umple. Ele vor fi multe - măreţele Cărţi ale Neamului! Şi în fiecare, din inimă, copiilor, adevărul le va fi transmis. Ipocrizia-n ele, locul nu şi-l va afla. În faţa lor, minciuna istorică se va prăpădi. >>

Anastasia

V. Megre

Cartea a şasea

CEDRII SUNATORITATEA

9 789738 779273

EDITURA DIANUŞA

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere şi aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul publicării cărții în limba turcă, spusele Anastasiei au fost confirmate în zeci de mii de scrisori ale cititorilor din diferite țări ale lumii.

Cartea Neamului

cartea a șasea

din seria

Târgu Neamț

© 2009 Editura Dianușa
str. Mihai Eminescu **20, Tg. Neamț,** 615200

www. editura-dianusa. com; redactia@editura-dianusa.com

Traducător:
Cristian Călugăru

Redactori:
Emil Lorănt Cocian- Cristian Călugăru

Realizarea grafică a coperţilor:
Cristian Irimia

Grafica:
Editura Dianușa

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin *Editurii Dianușa.* **Reproducerea integrală sau** parţială, **sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al** *Editurii Dianușa.* **Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în excluzivitate.**

Descrierea C1P a Bibliotecii Naționale a României
MEGRE, VLADIMIR
Cartea Neamului / Vladimir Nicolaevici Megre ;trad.: Cristian Călugăru ; postf.: Emil Lorant Cocian. - Târgu Neamț : Dianuşa, 2009
ISBN 978-973-87792-7-3

I. Călugăru, Cristian (trad.)
II. Cocian, Emil Lorant (postf.)

821.135.1-31

Cine-i educă pe copiii noștri?

>e ușa cabinetului cu plată atârna o tăbliță gravată, care informa publicul că vizitele le efectuează doctorul docent în medicină, specialist în psihologia infantilă. Erau inscripționate numele, prenumele si patronimicul doctorului care-mi fusese recomandat ca fiind unul dintre cei mai bine pregătiți în domeniul psihologiei copil-părinte. Am cerut să fiu primit ultimul în acea zi, pentru ca să nu fim presați de timp, nici eu și nici doctorul. Dacă întrevederea avea să dea roade, aveam de gând să-i propun să continuăm, contra cost, discuțiile pe temele care mă interesau.

In spatele biroului din cabinet ședea un bărbat de vârsta pensiei, cu chipul înnegurat. Apatic, îngrămădea într-o mapă niște foi scrise. M-a invitat să iau loc, după care și-a tras dinainte o coală albă de hârtie și a vorbit:

— Vă ascult. Ce vă frământă?

Pentru a evita lunga istorisire a evenimentele petrecute după întâlnirea din taiga cu Anastasia, am încercat să

sintetizez cât mai concis esenţa problemei mele:

— Aleksandr' Sergheevici, eu trebuie să restabilesc legătura cu fiul meu, care peste puţin timp va împlini cinci anișori.

— Dumneavoastră consideraţi întreruptă relaţia cu fiul? - a întrebat psihologul, cu acelaşi aer apatic.

— Această, așa-zisă legătură, nu a prea existat niciodată. S-a întâmplat ca, imediat după ce s-a născut copilul, eu să nu mai pot avea niciun fel de contact cu el. L-am văzut odată când era sugar, apoi... Nu am vorbit niciodată cu el şi, în genere, viata a început s-o cunoască fără mine. Am trăit separaţi, însă a venit vremea să-l întâlnesc pe fiul meu de cinci anișori și să-i vorbesc. Gândesc că trebuie să existe anumite modele comportamentale pentru a-l atrage pe copil. Sunt cazuri în care un bărbat ia de nevastă o femeie deja cu copil și reușește oarecum să stabilească un contact cu el și să-i devină tată, uneori chiar prieten.

— Firește, modalităţi există, dar nu de fiecare dată funcționează. In relația dintre copii și părinți, individualitatea și caracterul sunt fundamentale.

— înţeleg, totuși aș vrea să aud care sunt aceste modele concrete.

— Concrete... Ce să vă spun? Când vă faceţi apariția în familie - și este important să înţelegeţi că o femeie cu copil sunt deja o familie - străduiți-vă din toate puterile să influențați cât mai puțin armonia instaurată între cei doi. Dumneavoastră, pentru o vreme, veți fi un străin în fața fiului; împăcaţi-vă neapărat cu ideea asta. Mai întâi va trebui să-i observați cu atenție pe amândoi și să-i lăsați să vă observe. Incercaţi să asociați apariția dumneavoastră cu împlinirea viselor și dorințelor încă neîmplinite ale copilului. Iscodiți-o pe mamă despre o jucărie, pe care a dorit-o copilul și pe care ea

nu i-a putut-o oferi. Nu-i nevoie să i-o cumpărați singur. Înrâuriți cumva discuția cu copilul spre propria copilărie și acea jucărie și spuneți-i că și dumneavoastră v-o doreați. Dacă discuția îl prinde și își manifestă dorința de a avea jucăria, propuneți-i să meargă împreună cu dumneavoastră la magazin ca s-o cumpărați. Important este dialogul în sine și faptul că mergeți împreună să cumpărați jucăria. Copilul trebuie să vă împărtășească visul și să vă lase să luați parte la împlinirea lui.

— In cazul meu, exemplul cu jucăria nu se potrivește deloc. Fiul meu încă nu a văzut jucăriile care se vând prin magazine.

— Ciudat... Deci, nu se potrivește? Știți ce vă spun? Haideți să vorbim pe șleau! Dacă vreți să primiți un sfat adecvat cazului dumneavoastră, trebuie să-mi explicați mai concret în ce relații sunteți cu mama copilului. Unde este ea, unde lucrează, unde trăiește? Ce venituri are familia? Și care a fost, în opinia dumneavoastră, motivul despărțirii?

In acel moment am înțeles că, pentru a primi un sfat concret de la psiholog, eram nevoit să-i vorbesc despre relația mea cu Anastasia, relație pe care, nici măcar eu însumi nu o prea înțelegeam. De asta, inițial, nici n-am vrut să-i vorbesc.

Și, fără să-i dezvălui numele Anastasiei, i-am spus:

— Ea trăiește într-un loc foarte retras, în Siberia. Am cunoscut-o întâmplător, în timpul unei expediții comerciale pe care am efectuat-o prin acele locuri. La începutul Perestroykăi făceam afaceri în Siberia: cu o navă comercială, transportam pe apele fluviului Obi' diverse mărfuri spre Siberia, iar de acolo achiziționam în schimb pește, piei și fructe de pădure.

— Am înțeles. Așadar, ca și faimosul Paratov: *pe apele Siberiei mă preumblam, invidia celor negustori stârneam.*

— Nu am benchetuit, am muncit. Oamenii de afaceri

găsesc totdeauna câte ceva de făcut.

— Bine, să presupunem că aveți treburi - voi afaceriștii - dar vă rămâne timp și să petreceți.

— Cu femeia asta, chiar că nu m-am distrat deloc. Mi-am dorit doar un fiu de la ea. Dintotdeauna am visat la un băiețel... De la un timp, ca și cum aș fi uitat... Anii au trecut... Dar, numai ce-am văzut-o pe ea: tânără, frumoasă și sănătoasă... In zilele noastre, mai toate femeile-s palide și bolnave. Ea este sănătoasă și frumoasă ca o floare. Automat am gândit că «... și copilul va fi frumos și sănătos...» Și ea mi-a dăruit un fiu. L-am vizitat când era micuț de tot. Pe-atunci nici nu mergea și nici nu vorbea. L-am ținut în brațe. De-atunci nu l-am mai văzut deloc.

— De ce nu mergeți să-l vedeți?

Cum să-i povestesc eu acestui om, în câteva minute, ceea ce am scris în mai multe cărți? Cum să-l fac să înțeleagă că Anastasia nu a vrut să renunțe la viața ei din taiga ca să vină să trăiască cu fiul în oraș și că eu nu sunt făcut pentru viața de acolo? Și că, anume ea nu mi-a permis, nu numai să-i dăruiesc copilului o jucărie obișnuită, dar nici măcar să am o relație cu el. In fiecare vară am mers în taiga, unde trăiește Anastasia cu fiul meu, dar niciodată nu am avut prilejul să-l văd. Nu s-a întâmplat niciodată ca el să fie prin preajma Anastasiei, iar bunicul și străbunicul ei, cu care stătea, trăiau undeva departe în profunda taiga. Anastasia nu mi-a dat voie să merg să-l văd, ba mai mult: de fiecare dată a insistat și mi-a explicat că eu trebuia mai întâi să mă pregătesc pentru discuția cu fiul meu.

Mânat de dorința de a atinge tema educației copiilor, multor cunoștințe de-ale mele le-am pus una și aceeași întrebare care, de fiecare dată, crea confuzie și neînțelegere, cu toate că, în realitate, era foarte simplă: «Tu i-ai vorbit

vreodată serios copilului tău?»

Însă, de fiecare dată mi se răspundea că discuțiile se purtau în termenii: «Mergi și mănâncă... La culcare... Nu te obrăznici... Strânge-ți jucăriile... Ți-ai făcut lecțiile?..»

Copilul crește, merge b școală, însă despre sensul vieții, despre menirea omului sau măcar despre calea care-l așteaptă-n viață, să-i vorbească, părinților, ba timpul nu le ajunge, ba subiectul nu-l găsesc demn de luat în considerație... Consideră că încă n-a sosit momentul potrivit și că încă mai au timp. Numai că timp nu mai au. Copilul crește...

Și dacă nici măcar noi, părinții, nu încercăm să le vorbim serios copiilor noștri, atunci cine-i educă?

De ce Anastasia nu mi-a permis să stabilesc o relație cu fiul meu în toți acești ani? Ce a prevenit ea sau de ce s-a temut? - rămâne un mister.

Insă, într-o zi mi-a spus:

«Vladimir, te simți pregătit să-l întâlnești pe fiul tău și să-i vorbești?». I-am răspuns că vreau să mă întâlnesc, dar nu am fost în stare să pronunț cuvântul *pregătit*.

In toți acești ani am citit tot ce-am găsit despre relația dintre părinți și copii. Am scris cărți, am luat parte la conferințe prin multe țări, dar despre ce m-a măcinat cel mai mult în tot acest timp - despre educația copiilor și despre relația lor cu generațiile mai în vârstă - aproape că nu am pomenit.

Am cules o sumedenie de sfaturi din literatura care vorbește despre educația copiilor dar, cu toate astea, tot mai des mi se întorcea în minte fraza Anastasiei: *«Educația copiilor este educația ta»*. Timp îndelungat nu am pătruns tâlcul acestei fraze, însă, în cele din urmă, am reușit cel puțin să trag o concluzie fermă: *pe copiii noștri nu-i educă nici observațiile părinților, nici creșa, nici școala și nici institutul.*

Pe copiii noştri îi educă modelul nostru de viaţă - al societăţii. Tn ansamblu. Şi, orice-ar predica părinţii, profesorii prin şcoli sau mai ştiu eu care alţi prealuminaţi savanţi şi oricare ar fi sistemele înţelepte de educaţie care s-ar aplica, totuna, copii vor urma modelul de viaţă adoptat de majoritatea oamenilor din jurul lor.

Reiese, implicit, că educaţia copiilor depinde complet de viziunea societăţii asupra vieţii, de cum trăieşti tu însuţi, părinţii tăi şi comunitatea în ansamblu. Intr-o societate bolnavă şi nefericită se pot naşte doar copii bolnavi şi nefericiţi.

— Dacă dumneavoastră nu-mi vorbiţi mai concret despre relaţia cu mama copilului, îmi va fi foarte greu să vă dau un sfat adecvat - mi-a întrerupt meditaţia psihologul.

— E mult de povestit. Pe scurt pot spune doar că lucrurile stau aşa: mulţi ani de-a rândul nu am avut o relaţie cu fiul meu. Cam asta e.

— Fie. Atunci spuneţi-mi, în toţi aceşti ani aţi ajutat-o oarecum material pe mama copilului dumneavoastră? Gândesc că pentru un om de afaceri, ajutorul material este gestul minim de atenţie către familie.

— Nu, nu am ajutat-o. Ea consideră că are de toate din belşug.

— Este bogată?

— Nu, are de toate şi-atât.

Aleksandr' Sergheevici s-a ridicat sprinten de după birou şi a început să vorbească precipitat:

— Ea trăieşte în taigaua siberiană. Duce un trai eremit. O cheamă Anastasia, pe fiul dumneavoastră îl cheamă Volodea, iar dumneavoastră sunteţi Vladimir Nicolaevici. V-am recunoscut. V-am citi cărţile şi... nu o dată.

— Aha...

Aleksandr' Scrgheevici a început să se plimbe ușor agitat prin cabinet. A vorbit din nou peste câteva momente:

— Așa... Așa... Cum de?... V-am recunoscut. Atunci, răspundeți-mi la o întrebare. Să-mi răspundeți! Este foarte important pentru mine. Pentru știință... Ba poate nu, nu-mi răspundeți. O să vorbesc eu singur. Incep să înțeleg... Sunt convins că în toți acești ani, ce-au urmat întâlnirii cu Anastasia, dumneavoastră ați studiat intens psihologia și filozofia și v-ați gândit neîntrerupt la educația copiilor. Așa este?

— Da.

— Numai că deducțiile făcute din lectura cărților și a lucrărilor *inteligente* nu v-au satisfăcut. Drept pentru care ați căutat răspunsuri în sinea dumneavoastră, altfel spus, ați început să reflectați asupra generației care se ridică și asupra educației copiilor.

— Da. Dar m-am gândit cu precădere la fiul meu.

— Există o strânsă corelație. Ați venit la mine incredul și fără mari speranțe de a găsi răspunsuri la întrebările care vi s-au ridicat. Iar dacă nu le veți găsi la mine, o să vă continuați cercetările.

— Probabil că așa o să fac.

— Așa, vasăzică... Impresionant... O să vă dau numele cuiva incomparabil, cu mult mai înțelept decât mine.

— Cine este? Și cum ajung la el?

— Acest cineva este Anastasia, Vladimir Nicolaevici.

— Anastasia? In ultima vreme, Anastasia a vorbit foarte puțin despre educația copiilor Și tocmai ea m-a împiedicat să merg la copil.

— Da, tocmai ea! Nici eu nu am reușit până acum să-i dau o explicație liniară acestui comportament ilogic al ei. Femeia iubitoare îl înștiințează din senin pe viitorul tată că nu

trebuie să intre în contact cu fiul. Situaţia este atipica şi nemaiîntâlnită înainte. Insă rezultatul!? Rezultatul este impresionant! Ea a reuşit să impună... Nu, acest cuvânt nu se potriveşte în cazul de faţă. Anastasia a reuşit să vă convingă... Pe cine!? Să mă iertaţi - pe un afacerist necioplit. A reuşit să-l facă să se intereseze de psihologie, de filozofie şi de problemele educaţiei copiilor. V-aţi gândit la asta în toţi aceşti ani? însuşi faptul că aţi venit la mine este-o mărturie. In toţi aceşti ani, ea l-a educat singură pe copil şi-n acelaşi timp v-a educat şi pe dumneavoastră. A netezit terenul pentru întâlnirea dintre tată şi fiu.

— într-adevăr, fiul l-a educat singură. Cat despre mine, nu cred. Ne-am văzut rar şi întâlnirile au fost scurte.

— Insă informaţiile pe care ea vi le dă în aşa-zisele scurte întâlniri, încă mai trebuie pătrunse. Informaţii impresionante! Dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, afirmaţi că Anastasia vorbeşte puţin despre educaţia copiilor, dar nu este adevărat.

Aleksandr' Sergheevici s-a întors grăbit la birou şi a scos un caiet gros de culoare cenuşie dintr-un sertar, l-a mângâiat cu delicateţe şi a continuat:

— Din cărţile dumneavoastră am transcris aici, într-o anumită secvenţă, toate afirmaţiile Anastasiei referitoare la naşterea şi creşterea copiilor şi am sintetizat ideile principale. Poate în van, dar am extras citate din texte. Sunt absolut convins că ideile sunt vitale pentru înlesnirea înţelegerii. In afirmaţiile Anastasiei este cuprinsă măreaţa esenţă şi, aş putea spune eu, filozofia şi înţelepciunea unei culturi ancestrale. Sunt înclinat să cred, şi nu numai eu, că aceste postulate sunt aşternute într-o carte ancestrală, vechimea căreia poate număra milioane de ani. Vorbele Anastasiei se deosebesc prin profunzimea şi precizia

exprimării, în opinia noastră, de cele mai însemnate manuscrise antice şi lucrări moderne ale oamenilor de ştiinţă. In timp ce transcriam separat tot ceea ce era legat de naşterea şi educarea omului... mi s-a conturat în fată un tratat fără egal în lume! Sunt convins că pe baza acestui tratat vor fi ţinute o mulţime de disertaţii. Va fi preluat de multe categorii de oameni de ştiinţă, se vor face descoperiri uluitoare, dar cel mai important: pe Pământ va lua naştere o rasă nouă, cu numele de OM!

— Omul există şi acum.

— Eu cred că, în viziunea celor din viitor, faptul existenţei omului va putea fi pus la îndoială.

— Cum aşa? Eu, dumneavoastră, existăm, cum ar putea fi pusă la îndoială existenţa noastră?

— Există corpurile noastre, noi ne numim *oameni*. Insă consistenţa şi trăsăturile psihologice ale oamenilor sunt substanţial diferite de ale celor din viitor. Aşa că va fi inevitabil ca ei, remarcând deosebirile, să ne numească altfel. Este posibil ca cei care se vor naşte în viitor să-i numească pe oamenii de astăzi *oamenii acelei epoci sau* cine mai ştie cum.

— Chiar aşa serios să fie?

— Serios şi indiscutabil. Dumneavoastră, de exemplu, aţi citit nenumărate cărţi, scrise de învăţaţi, care tratează educaţia copiilor. Spuneţi-mi, care este perioada în care începe educaţia copilului?

— Unii autori consideră că trebuie să înceapă la vârsta de un anişor.

— Chiar aşa. In cel mai bun caz, de la un an. Numai că Anastasia a dovedit că omul se formează şi până atunci... Sunt sigur că aţi gândit: «In uterul mamei», însă, ea a demonstrat că părinţii pot începe formarea copilului încă înainte de întâlnirea spermatozoidului cu ovulul. Şi asta, din

punct de vedere ştiinţific, poate fi dovedit. Anastasia se. ridică cu mult deasupra oricărui psiholog contemporan sau precedent de pe Pământ. Afirmaţiile ei sunt complete şi cuprind toate fazele dezvoltării şi educării copilului; preconcepţia, concepţia, faza intrauterină ş.a.

Ea tinge teme pe care nu au reuşit să le pătrundă nici înţelepţii trecutului, nici oamenii de ştiinţă din prezent. Ea a pus accent pe tema fără de care, un om desăvârşit nu se poate naşte şi nu poate creşte.

— Eu nu-mi amintesc de aşa ceva. Nu-mi amintesc să fi auzit despre vreo fază de dezvoltare.

— Dumneavoastră aţi scris cărţi care stau mărturie întâmplărilor. Anastasia a înţeles că dumneavoastră veţi scrie întocmai aşa. Iar mai departe? Mai departe, Anastasia însăşi a dat curs evenimentelor, îmbrăcând ilustrele lucrări ale savanţilor în forma unor simple povestiri. A dat naştere cărţilor dumneavoastră prin însăşi viaţa ei, dăruindu-le oamenilor nestemate cunoştinţe.

Majoritatea cititorilor simt asta intuitiv. Mulţi dintre ei sunt tulburaţi de cărţi, însă nu realizează complet motivul tulburării. Ei analizează la nivel subconştient informaţia, până atunci necunoscută. Insă toate acestea pot fi asimilate şi la nivel conştient. O să vă demonstrez numaidecât.

Aşadar, avem în faţă un conspect cu afirmaţiile Anastasiei, referitoare la naşterea omului. împreună cu colegul meu le-am analizat şi le-am învârtit pe toate feţele. El este candidat în ştiinţe medicale şi sexolog. Consultă în cabinetul alăturat. Am efectuat experimente şi am analizat situaţia.

Aleksandr' Sergheevici şi-a deschis caietul şi, uşor emoţionat şi cu ton solemn, a început să citească:

— Deci, începutul: *preconcepţia*. Comunităţile umane,

fostă si contemporană - cunoscute nouă - aproape că nu văd această fază ca parte din educaţia copilului. Totuşi, astăzi ne este binecunoscut că, pe Pământ sau altundeva în Universul infinit, a existat sau mai există încă, o cultură care susţine că relația reciprocă dintre bărbat și femeie, cândva era mult mai perfectă decât cea de astăzi. Faza *preconcepției era* considerată importantă sau, poate chiar, cea mai importantă fază a educației omului.

Anastasia, urmând obiceiurile culturii acelei civilizații nevăzute nouă, înainte de a concepe copilul, face unele pregătiri. Vă potolește impulsurile sexuale. Luând în considerație întâmplările descrise în prima carte, mie, ca psiholog, îmi este clar. O să vă prezint acum succesiunea lor.

Poposiți împreună în taiga. Dumneavoastră luați o gustare și beți coniac. Anastasia refuză invitația și nu gustă nici mâncarea, nici alcoolul. Işi dă jos bluzița și se întinde în iarbă. Dumneavoastră rămâneți cu gura căscată în fața frumuseții ei naturale și sunteți îmboldit de instinctul de a poseda minunatul corp feminin. Sub impulsul sexual, dumneavoastră tentați apropierea, vă atingeți de corpul ei și... vă pierdeți cunoștința.

Nu vom intra în detalii: cum a reușit ea să facă asta, cum a reușit să vă facă să pierdeți cunoștința etc. Altceva este important aici: în consecință, dumneavoastră nu ați mai considerat-o pe Anastasia obiectul satisfacției pornirilor sexuale. Și asta, chiar dumneavoastră o-ntăriți:

«Nici măcar prin gând nu mi-a mai trecut...»

— Da, este adevărat, după incidentul din taiga, niciodată nu am mai fostatras trupește de Anastasia.

Acum, a doua etapă: *concepția* - sau descrierea culturii concepției copilului. Vă întindeți în bârlogul comod, tapițat cu iarbă uscată și flori. Dar nu sunteți obișnuit să dormiți

singur în pădure, așa că o chemați pe Anastasia să vi se întindă alături. Sunteți conștient că, dacă ea vă va fi alături, nu vi se poate întâmpla nimic rău. Și ea se întinde alături de dumneavoastră.

Și iată că vă aflați în intimitate, alături de acel fermecător corp feminin, care se mai distinge și printr-o altă particularitate - este sănătos. Comparativ cu alte corpuri de femei, mai înainte văzute de dumneavoastră, *acesta,* într-adevăr, emană sănătate prin toți porii. Simțiți aroma respirației Anastasiei și totuși în dumneavoastră nu ia naștere niciun impuls sexual. Impulsul a fost reprimat. Spațiul a fost purificat pentru o altă stare psihică, pentru dorința de a perpetua neamul. Vă gândiți la un fiu! La fiul care încă nu exista. *Aceasta este fraza* pronunțată de dumneavoastră în carte: «Ce bine ar fi ca pe fiul meu să-l *nască* Anastasia. Ea este așa de sănătoasă. înseamnă că și fiul meu va fi sănătos și frumos.» Involuntar strângeți în mână sânul Anastasiei. II mângâiați, dar asta este o altă mângâiere deja. Nu este senzuală... Este ca și cum l-ați mângâia pe fiul dumneavoastră. Apoi, dumneavoastră scrieți despre atingerea buzelor, despre ușoara respirație a Anastasiei, însă mai departe? Mai departe doar o totală lipsă de amănunte, oricare ar fi fost ele. Mai departe, dumneavoastră descrieți direct dimineața, nemaipomenita stare de spirit și percepția neobișnuitei împliniri. Sunt convins că, pentru o mai mare popularitate a cărții, editorii v-au propus să descrieți mai amănunțit *această* noapte.

— Da, mi-au propus, într-adevăr, și nu numai o dată.

— Totuși, dumneavoastră nu ați descris această noapte în niciuna dintre edițiile noi ale cărții. De ce?

— Pentru că...

— Stop! Vă rog, nu spuneți un cuvânt! Vreau să văd cât de corecte sunt deducțiile făcute de mine. Dumneavoastră nu

ați expus detaliile de natură sexuală ale acelei nopți deoarece, după atingerea buzelor Anastasiei, nu vă mai amintiți absolut nimic.

— Este adevărat. Nu-mi mai amintesc nimic. Nu-mi amintesc nimic în afara neobișnuitei senzații de dimineață.

— Tot ceea ce o să vă spun acum, o să vă pară incredibil. În acea nemaipomenită noapte petrecută cu Anastasia nu ați făcut sex.

— Nu am făcut sex? Dar fiul? L-am văzut cu ochii mei!

— Da, în acea noapte, între voi a fost apropiere fizică. Au fost spermatozoizii... și îndeobște, tot ce este nevoie pentru a face copii, dar nu sex. Nu o dată am analizat cu colegii mei ceea ce vi s-a întâmplat. Și ei, ca și mine, sunt siguri că între dumneavoastră și Anastasia nu a fost sex.

Cuvântul *sex* în sine, în vremurile noastre, implică necesitatea de a da curs poftelor trupești, dorința de a atinge plăcerea. Cât privește situația de față, din taiga, lipsește scopul, vreau să spun că dumneavoastră nu v-ați dorit să atingeți o plăcere trupească. Altele erau scopul și dorința: copilul! Prin urmare, alta trebuie să fie și denumirea întâmplării. Oricum, chestiunea, aici, nu stă în terminologie, ci în metoda calitativ diferită de concepție a copiilor.

Țin să subliniez: aceasta este o metodă *calitativ diferită* de concepție a copiilor. Deducția mea nu este abstractă, ea poate fi lesne demonstrată științific. Judecați singur: astăzi, nimeni nu se mai îndoiește de influența exercitată de factorii psihologici externi în formarea fătului din uterul matern. Printre aceștia, cel mai semnificativ rol în formarea viitorului om îl joacă comportamentul bărbatului cu femeia gravidă. Totodată, nu se poate nega nici influența pe care-o poate avea asupra dezvoltării viitorului copil, comportamentul bărbatului cu femeia în momentul intimității

fizice. Într-un caz, apropierea ca de obiectul desfătărilor trupești, într-altul, apropierea ca un creator. Implicit, și rezultatul va fi diferit. Se poate ca un copil născut în aceste condiții să se deosebească la nivel intelectual de altul, ca omul modern de maimuță.

In timpul creației, sexul și plăcerile legate de el nu sunt acte în sine, ci doar unelte. Altele de vor fi energiile psihice care ghidează corpurile, alta va fi și constituția copilului.

Din cele mai de sus rezultă prima regulă: femeia care își dorește să aducă pe lume un om desăvârșit și să întemeieze o familie fericită și bine închegată, trebuie să ghicească momentul în care bărbatul se apropie de ea cu gândul de a da naștere unui om și în care își imaginează viitorul copil și își dorește ca acesta să vină.

In aceste condiții, bărbatul și femeia ating o stare psihică care le permite să obțină prin apropierea intimă o satisfacție mult mai intensă. Iar viitorului copil, să primească energii care, copiilor născuți în mod tradițional - mai bine spus accidental - le lipsesc.

— Cum ghicește femeia momentul? De unde să știe ea de gândurile bărbatului? Gândurile sunt, nu-i așa, intangibile.

— Mângâierile! Prin mângâieri se simte. Starea de spirit se oglindește întotdeauna în semnalele exterioare. Fericire - râsul, zâmbetul. Tristețe - privirile triste; poziția corpului, ș.a.m.d. In acest caz, cred că nu sunt greu de deosebit mângâierile senzuale de atingerea bărbatului de femeie ca de viitorul copil. Doar că atunci se petrece *ceva* pe care, dintre toate viețuitoarele Pământului, doar omul este în stare să-l simtă. Nimeni, niciodată nu va putea descrie sau defini științific, acest *ceva*. Este imposibil de analizat momentul în care se petrece. Eu, ca psiholog, pot doar să

presupun că în acest caz, importantă nu va fi uniunea celor două corpuri fizice, ci altceva mult mai semnificativ: fuziunea celor două gânduri, mai exact spus, a complexelor de sentimente într-unu' singur. Satisfacţiile primite din asta şi percepţia binecuvântării, vor depăși cu mult banalele satisfacţii sexuale. Durata acestora nu este limitată ca a celor sexuale. Enigmatica și plăcuta stare poate persista luni sau chiar ani de zile. Tocmai ea formează familia unită și iubitoare. Anume despre asta vorbește Anastasia.

Asta înseamnă că bărbatul care a trăit așa ceva nu mai poate schimba senzaţia avută pe o banală satisfacţie sexuală. El nu mai poate și nu mai vrea să-și înşele nevasta. Pe iubita lui. Chiar în acest moment ia naștere familia. Familia fericită!

Este-o vorbă: *Nuntă în ceruri*. In cazul de fată, se potrivește perfect. Judecați singur! Din ce se vede astăzi că nunta a fost ca-n ceruri? Din hârtiile eliberate de oficiul stării civile sau din tot felul de ritualuri bisericești? Este ridicol, nu-i așa? Ridicol și tragic totodată.

Anastasia defineşte exact nunta în ceruri! Poate avea loc doar atunci când bărbatul și femeia se găsesc într-o condiție, în urma căreia poate veni pe lume o nouă ființă umană desăvârșită.

Aș vrea să completez și eu cu ceva: majoritatea copiilor născuți în prezent provin din perechi necăsătorite. O să citez acum din comentariile făcute de colegul meu sexolog:

Relațiile sexuale dintre femeie și bărbat, descrise în cartea Anastasia, dezvăluiesc un nou concept de sex. Toate teoriile legate de acest argument, începând cu cele antice, indiene și terminând cu cele moderne, devin dintr-odată naive și ridicole în fața relevanţei afirmațiilor Anastasiei. In toate tratatele antice despre sex, dar și în cele moderne,

cercetările sunt toate orientate spre găsirea a tot felul de poziţii, tehnici de seducţie şi atribute exterioare posibile. Rămâne, însă, de precizat că trăsăturile psihice şi fiziologice sunt diferite de la om la om.

Pentru fiecare om, cea mai efectivă şi mai potrivită, poate fi doar o singură poziţie, caracteristică doar personalităţii şi temperamentului său, şi doar anumite atribute exterioare.

Nu se află pe lume niciun specialist capabil s-o prescrie cu precizie, din multitudinea de modalităţi existente, pe cea mai potrivită fiecărui om în parte.

Pentru a îndeplini această sarcină, specialistul trebuie să cunoască cu precizie miile de modalităţi existente, cu toate nuanţele lor, şi să cerceteze însuşirile fizice şi psihice ale omului în cauză, ceea ce este imposibil.

Dovada că problema teoriei relaţiilor sexuale dintre bărbat şi femeie nu este soluţionată de ştiinţa modernă, este tocmai marcanta reducere a fertilităţii la multe femei şi pierderea potenţei la majoritatea bărbaţilor din societatea contemporană. A crescut numărul insatisfacţiilor de cuplu.

Nefericitul tablou poate fi înlocuit.

Cele arătate de Anastasia stau mărturie faptului că în natură există un anumit mecanism, anumite puteri superioare care pot rezolva într-o clipă până şi problemele irezolvabile. Acest mecanism, aceste forţe, într-o anumită stare a celor doi oameni - bărbatul şi femeia - găsesc special pentru ei stări şi modalităţi de a întreţine relaţii sexuale caracteristice doar lor.

Fără îndoială că satisfacţia obţinută în acest caz va atinge cele mai înalte nivele de intensitate. Este absolut posibil ca, având astfel de satisfacţii, bărbatul cu femeia să conserve fidelitatea conjugală, indiferent dacă aceasta a fost

pecetluită sau nu de legi sau ritualuri.

Fidelitatea-infidelitatea conjugală! Adulterul!

Aleksandr' Sergheevici s-a ridicat în picioare și a continuat:

— Anastasia, mai întâi a dezvăluit natura acestui fenomen. Eu mi-amintesc pe de rost fraze întregi și monologuri de-ale ei. Iată unele: *«Ele, prin toate metodele posibile, sugestionează omul, sugerându-i doar satisfacțiile trupești, prin asta îndepărtându-l de adevăr. Bietele femei amăgite, neștiind asta, întreaga viață au parte de un neîntrerupt calvar, toată viața caută binecuvântarea pierdută. Numai că nu știu unde s-o caute. Nicio femeie nu poate opri bărbatul de la luxură, dacă i se dăruiește lui doar pentru satisfacerea cerințelor trupești.»* Și altceva... Numaidecât... Da... uite... *«Apoi vor căuta să posede noi și noi corpuri sau să-și folosească ultragios și păgubitor propriile corpuri, doar intuitiv conștientizând că tot mai mult se îndepărtează de ele adevărata binecuvântare a unei reale uniuni!»*

Motivul infidelității conjugale este evidențiat cu precizie. Eu pot explica acest fenomen și ca psiholog. Totul este logic: bărbatul și femeia, așa-zișii soți, fac sex doar de dragul sexului. Simțind că nu primesc îndeajuns satisfacție, se adresează specialiștilor sau citesc literatură de specialitate. Sunt sfătuiți să schimbe pozițiile și seducția; mai sintetic spus, să caute mai multă satisfacție prin schimbarea tehnicii sexuale.

Atenție! - să caute! Se poate și fără această expresie, deoarece, după cum bine a subliniat Anastasia, știind intuitiv de existența înaltei binecuvântări, ei și singuri o caută. Însă... unde sunt granițele acestei căutări? Se limitează asta, oare, doar la schimbarea poziției? Absolut logica consecință a acesteia este schimbarea corpurilor.

«Ah! - strigă comunitatea. - Infidelitate conjugală!»

Insă nu-i nicio infidelitate aici. Nu, deoarece nu sunt soţi, nu sunt soţii!

Căsătoria oficială, certificată de o hârtie, nu reprezintă uniunea conjugală ipso facto. Este doar o condiţie născocită de societate.

Uniunea conjugală trebuie să fie săvârșită de bărbat și femeie prin atingerea acelei stări măreţe, după cum sfătuiește Anastasia. Ea, despre asta, nu doar a vorbit, ea a descris până și modalităţile prin care se poate atinge. Aceasta este o nouă cultură a relațiilor dintre femeie și bărbat.

— Dumneavoastră, Aleksandr' Sergheevici, ce propuneți? Ca tinerii să aibă raporturi intime înainte de certificarea oficială a căsătoriei?

— Majoritatea dintre noi, o facem deja. Numai că ne este rușine să vorbim deschis despre asta. Ceea ce propun eu este să nu se facă sex de dragul sexului nici înainte, nici după înregistrarea oficială a uniunii conjugale.

Noi ne socotim o societate liberă. Avem posibilitatea să divorțăm când și cum vrem. Și o facem!

Divorțul a devenit o industrie. Drept mărturie stau filmele porno, prostituția și femeile gonflabile din magazinele de articole erotice. Pe fondul acestei confuzii generale - dovada totalei incapacităţi a științei moderne de a înţelege natura și menirea sistemelor care întăresc uniunea celor doi - a sclipit genialitatea, a fost făcută descoperirea.

Mie, ca psiholog, mi-a devenit clară măreția descoperirii Anastasiei. Ea a prezentat o nouă cultură a relaţiilor dintre femeie și bărbat.

Rolul de bază în această relație este atribuit femeii. Anastasia a știut să vă conducă și pe dumneavoastră spre înţelegerea acestei culturi. Ea a reușit să facă asta, f olosin-

du-se, poate intuitiv, de cunoştinţele unei civilizaţii ancestrale. Dar, noi... Mai bine spus colegul meu, a demonstrat practic... *A* demonstrat că și bărbatul poate...

El este sexolog. El a vorbit primul despre această nouă cultură a relațiilor, necunoscută nouă. Dar, cel mai mult, au uimit spusele Anastasiei... Dumneavoastră ar trebui să vi le amintiți... Ea a spus: *«Care om și-ar dori să vină pe lume doar ca rezultat al plăcerilor trupești? Fiecare și-ar dori să fie zămislit în preamărețul avânt al iubirii, al aspirațiilor de creație și nu ca efect al satisfacerii plăcerilor carnale.»* Insă copiii noștri au venit pe lume chiar de pe urma satisfacerii acestor plăceri trupești. Eu și soția ne-am dorit un copil, așa că am făcut sex. Eu nici măcar nu știu în ce zi a rămas însărcinată soția. Mai concret am început să ne gândim la copil atunci când am aflat că este însărcinată. Insă Anastasia afirmă că este necesară o anumită stare de spirit în momentul care precede apropierea intimă. In principiu, colegul meu a înţeles mai mult din spusele ei decât mine. Sau poate că a simțit mai mult. El și-a dorit să testeze această stare. Și-a dorit să aibă un fiu. Colegul meu a păşit deja în al patrulea deceniu de viață. Soția e mai tânără cu doi ani. Au deja doi copii. După cum s-a destăinuit el, în ultimii ani fac sex foarte rar. A adus în discuția cu soția posibilitatea unui fiu. Ea, mai întâi, s-a mirat foarte tare de dorința lui. A spus că este deja târziu ca să mai nască. Apoi comportamentul cu soțul a luat o întorsătură în bine. El i-a dat să citească cartea cu afirmaţiile Anastasiei, iar femeia a început de bună voie să vorbească. Nu, nu despre dorința de a avea un copil, ci despre cât de reale sunt cele scrise în carte. Intr-o noapte, colegul meu a început s-o mângâie pe soție, gândindu-se, în acest timp, nu la sex, ci la viitorul său fiu. El, într-adevăr, a reușit să facă asta exact așa cum ați făcut-o voi. Diferența este că pe dumnea-

oricine, indiferent de vârstă. Această uniune poate avea loc doar dacă cei doi reușesc să pătrundă însemnătatea spuselor Anastasiei.

— Deci, ce să înțeleg? Că toți cei care au un certificat de căsătorie, în realitate nu sunt oameni căsătoriți?

— Certificatul de căsătorie nu este altceva decât o hârtie născocită de societate. Hârtiile sau toate posibilele ritualuri, din toate timpurile și din toate popoarele, se deosebesc între ele doar la suprafață - esența lor este aceeași: să influențeze psihicul și să încerce să inducă artificial senzația de uniune dintre cei doi. Și Anastasia subliniază cu precizie, vorbind despre asta: *«Uniunea falsă este îngrozitoare. Copiii! Înțelegi, Vladimir? Copiii! Ei percep artificialitatea, falsitatea acestei uniuni. Și pun copiii la îndoială tot ce vorbesc părinții. Copiii presimt minciuna în subconștient chiar din momentul zămislirii lor. Și le este rău.»*

A fost demonstrat că în natură există uniune neartificială, firească. Uniunea Divină! Acum le-a fost arătată oamenilor contemporani și le-a fost explicat cum s-o atingă.

— Așadar, va trebui ca și cei care dețin un certificat de căsătorie să se căsătorească din nou?

— Mai bine spus: nu din nou, ci de-adevăratelea.

— Multor oameni le va veni greu să priceapă asta.

In toate țările lumii s-au obișnuit cu gândul că sexul este apogeul satisfacției și fac sex toți de-a rândul, de dragul plăcerii.

— E fals, Vladimir Nicolaevici. Nouăzeci la sută dintre bărbați nu sunt în stare să-și satisfacă femeile.

Este un basm că majoritatea oamenilor primesc cele mai mari satisfacții prin sex. Este doar o sugestionare psihologică. Divertismentul sexual al omului este exploatat în scopuri industriale și comerciale. Maldărele de reviste porno,

legale sau ilicite, produc un câștig enorm. Acestea se fac responsabile de întunecarea mintii oamenilor. Filme în care supermani superdotaţiîşi satisfac cu brio partenerele - tot o afacere.

Noi ne rușinăm pur și simplu, ne este frică să admitem între noi, că nu avem partenere potrivite. Rămâne, însă, un fapt de netăgăduit: șaizeci la sută dintre căsătoriile încheiate eșuează. Restul de patruzeci la sută rămase unite nu sunt nici pe departe desăvârșite. Neîntreruptele infidelități conjugale și înflorirea prostituţiei sunt dovada...

Acea satisfacție pe care o trăim astăzi prin sex nu este nici măcar pe departe completă. Este doar o infimă părticică din satisfacția caracteristică omului, avută din săvârșirea de către cei doi a menirii Dumnezeiești, pe care cu îndârjire o căutăm toată viața.

«Nu o caută acolo unde trebuie!» Autenticitatea acestei afirmații o demonstrează viața însăşi.

Anastasia este purtătoarea culturii unei civilizații ancestrale despre care istoricilor noștri, probabil, nici nu le trece prin cap. Anastasia strivește stereotipurile împământenite. Autenticitatea acestei culturi mai poate fi judecată și prin modul în care este tratată femeia gravidă.

Condiția sine qua non, cerută de această cultură este ca femeia însărcinată să se afle pe timpul celor nouă luni în locul în care a conceput. Și tot acolo să și nască. Cât de importantă poate fi asta?

Cu ajutorul informațiilor puse la dispoziție de știința contemporană și prin analiza comparativă, se poate demonstra incontestabilitatea acestei afirmații. Locul unde trebuie să aibă loc concepția și unde mama să poarte în vintre viitorul copil se cheamă vatră. Aici, bărbatul și femeia au sădit cu mâinile lor grădina și multe plante. Fiziologii vor fi de acord și

oricine, indiferent de vârstă. Această uniune poate avea loc doar dacă cei doi reușesc să pătrundă însemnătatea spuselor Anastasiei.

— Deci, ce să înțeleg? Că toți cei care au un certificat de căsătorie, în realitate nu sunt oameni căsătoriți?

— Certificatul de căsătorie nu este altceva decât o hârtie născocită de societate. Hârtiile sau toate posibilele ritualuri, din toate timpurile și din toate popoarele, se deosebesc între ele doar la suprafață - esența lor este aceeași: să influențeze psihicul și să încerce să inducă artificial senzația de uniune dintre cei doi. Și Anastasia subliniază cu precizie, vorbind despre asta: *«Uniunea falsă este îngrozitoare. Copiii! înțelegi, Vladimir? Copiii! Ei percep artificialitatea, falsitatea acestei uniuni. Și pun copiii la îndoială tot ce vorbesc părinții. Copiii presimt minciuna în subconștient chiar din momentul zămislirii lor. Și le este rău.»*

A fost demonstrat că în natură există uniune neartificială, firească. Uniunea Divină! Acum le-a fost arătată oamenilor contemporani și le-a fost explicat cum s-o atingă.

— Așadar, va trebui ca și cei care dețin un certificat de căsătorie să se căsătorească din nou?

— Mai bine spus: nu din nou, ci de-adevăratelea.

— Multor oameni le va veni greu să priceapă asta.

In toate țările lumii s-au obișnuit cu gândul că sexul este apogeul satisfacției și fac sex toți de-a rândul, de dragul plăcerii.

— E fals, Vladimir Nicolaevici. Nouăzeci la sută dintre bărbați nu sunt în stare să-și satisfacă femeile.

Este un basm că majoritatea oamenilor primesc cele mai mari satisfacții prin sex. Este doar o sugestionare psihologică. Divertismentul sexual al omului este exploatat în scopuri industriale și comerciale. Maldărele de reviste porno,

legale sau ilicite, produc un câștig enorm. Acestea se fac responsabile de întunecarea mintii oamenilor. Filme în care *supermani* superdotati îşi satisfac cu brio partenerele - tot o afacere.

Noi ne rușinăm pur și simplu, ne este frică să admitem între noi, că nu avem partenere potrivite. Rămâne, însă, un fapt de netăgăduit: șaizeci la sută dintre căsătoriile încheiate eșuează. Restul de patruzeci la sută rămase unite nu sunt nici pe departe desăvârșite. Neîntreruptele infidelități conjugale și înflorirea prostituției sunt dovada...

Acea satisfacție pe care o trăim astăzi prin sex nu este nici măcar pe departe completă. Este doar o infimă părticică din satisfacția caracteristică omului, avută din săvârșirea de către cei doi a menirii Dumnezeiești, pe care cu îndârjire o căutăm toată viața.

«Nu o caută acolo unde trebuie!» Autenticitatea acestei afirmații o demonstrează viața însăși.

Anastasia este purtătoarea culturii unei civilizații ancestrale despre care istoricilor noștri, probabil, nici nu le trece prin cap. Anastasia strivește stereotipurile împământenite. Autenticitatea acestei culturi mai poate fi judecată și prin modul în care este tratată femeia gravidă.

Condiția sine qua non, cerută de această cultură este ca femeia însărcinată să se afle pe timpul celor nouă luni în locul în care a conceput. Și tot acolo să și nască. Cât de importantă poate fi asta?

Cu ajutorul informațiilor puse la dispoziție de știința contemporană și prin analiza comparativă, se poate demonstra incontestabilitatea acestei afirmații. Locul unde trebuie să aibă loc concepția și unde mama să poarte în vintre viitorul copil se cheamă vatră. Aici, bărbatul și femeia au sădit cu mâinile lor grădina și multe plante. Fiziologii vor fi de acord și

ei *că* femeia gravidă trebuie să beneficieze de o alimentaţie corectă. Despre asta au fost scrise o mulțime de lucrări de știință și nu numai... In ce scop? Ca fiecare femeie gravidă să le înveţe pe de rost? Să uite tot ce știa și să studieze toată această literatură care o învaţă ce și cum să folosească în alimentație? Greu de imaginat așa ceva.

Și chiar de ar învăţa, o femeie gravidă, toate aceste tratate de știință, în fața ei se va ridica mereu o altă problemă: de unde să-și procure alimentele recomandate?

Haideți să ne imaginăm o pereche modernă foarte, foarte bogată. Posibilităţile materiale le permit celor doi să-și cumpere tot ce poftesc. Iluzie! Nu există și nu pot exista bani cu care femeia gravidă să cumpere ceea ce vrea şi, mai ales, în momentul precis în care poftește. Vreau să spun că, oricâți bani ai avea, nu poți cumpăra un măr care să fie la fel de bun ca acela pe care femeia gravidă îl poate rupe și mânca din pom.

Următorul aspect este de caracter psihologic și nu este mai puțin important decât cel fiziologic. Haideți să ne imaginăm și să punem față în față două situații:

Prima este standard și privește majoritatea. Să luăm o familie cu resurse medii sau îndestulătoare. Femeia gravidă trăiește cu bărbatul său într-un apartament. Poate ea să se hrănească îndeajuns de calitativ? Nu! Supermagazinele, chiar și cele mai moderne, nu pot oferi alimente de înaltă calitate. Conservarea sau congelarea alimentelor nu este naturală pentru om. Pieţele? Și acolo alimentele sunt, puțin spus, de calitate îndoielnică. Până și particularii au învăţat să folosească tot felul de chimicale în cultivarea produselor vegetale. Când le cresc pentru ei înşişi este o chestie, dar când trebuie să le vândă, din dorința de a câștiga cât mai mult, folosesc tot soiul de stimulatori. Acest lucru îl înţelege fiecare și, cum e și firesc, îl cuprinde un sentiment de

anxietate în timp ce consumă alimentele produse de un necunoscut.

Anxietate! Acest sentiment îl însoţeşte neîntrerupt pe omul modern.

Asupra femeii gravide se revarsă o avalanșă de informaţii despre nenumăratele nenorociri sociale sau ecologice. In conștientul și subconștientul ei tot mai mult crește frământarea pentru destinul viitorului copil. Unde, în ce constau factorii pozitivi? Nu există și nu pot să existe în monstruoasele condiţii de viaţă la care noi singuri ne condamnăm.

Chiar și în cel mai dichisit apartament ne obișnuim cu ambientul și încetează să ne mai încânte ochiul cu noutăţi. Ne obișnuim și cu gândul că în apartament totul îmbătrânește și se ponosește, cum de-altfel ne obișnuim și cu ideea că din instalațiile sanitare nu se poate bea. Și toate astea, dintr-odată, începe să le înţeleagă și femeia gravidă. Nu-i rămâne nimic altceva de făcut decât să spere în *poate că*. Doar în asta mai poate avea speranță, af lându-se în ghearele zădărniciei.

A doua situaţie: Femeia, înconjurată de Spațiul de Iubire, cum îl cheamă Anastasia, pe lângă satisfacerea necesităților fiziologice mai primește și un considerabil supliment psihologic.

Știința modernă poate explica şi demonstra aproape toate afirmațiile Anastasiei. Acestea sunt absolut simple și logice. Mă mir cum de noi, ținând interminabilele noastre discursuri deștepte, nu am dat mai multă atenție.

Totodată, Anastasia vorbește și despre fenomene care, pentru știința modernă, sunt și rămân enigmatice și impenetrabile: *«Trei puncte importante, trei prim-planuri existenţiale vor trebui părinţii să le prezinte creaturilor lor.»*

Apoi ea susține că, pentru ca cele trei puncte enigmatice să fuzioneze într-unu' singur, într-un singur loc - şi-anume în vatra familiei - trebuiesc respectate următoarele:

«Gândurile celor doi, prin dragoste, într-unul singur se contopesc... Iată primul punct! Gândul părintesc se cheamă. Al doilea punct sau, mai bine spus, un nou plan al fiinţei umane se naște și pe cer o nouă stea se aprinde, atunci când în iubire și cu gândurile la creație, cele două minunate corpuri într-unu' singur se împreunează... Și al treilea punct - un nou plan, tocmai în acel loc trebuie să ia naștere. Acolo unde a fost conceput copilul va trebui să aibă loc nașterea. Și tatăl va trebui să fie alături. Și deasupra celor trei se va înălţa coroana preamăreţului - de toți iubitor - Tatăl >>.

Fără îndoială, șansele de succes ale concepției, sarcinii și nașterii copilului într-un singur loc - în minunata vatră a familiei - pot fi demonstrate deopotrivă de fiziologi și psihologi. Dar Anastasia spune și mai mult. Ea afirmă că în acest fel are loc uniunea indisolubilă dintre nou-născut și Cosmos. De ce? Pe ce bază? Cât de mult poate influenţa un asemenea comportament soarta viitorului nou-născut? Oamenii de știință contemporani pot doar să-şi facă o idee.

Am încercat să compar afirmaţiile Anastasiei cu ceea ce prezic astăzi horoscoapele. Și aici a luat naștere de la sine întrebarea: care dintre cele trei momente este mai important pentru nașterea unei ființe umane; gândul, concepția fiziologică sau venirea pe lume a fătului din uterul matern?

Data de naștere coincide pretutindeni cu data în care copilul iese din uterul matern. Pe baza acestei date se calculează horoscopul. Dar știința de astăzi este conștientă că fătul trăiește și simte încă din uterul matern. Și dacă-i așa, atunci omul deja există. Deja s-a născut. Se mișcă, mama îi simte deja loviturile din picioruşe și mânuțe. Sau poate că mai

corect ar fi dacă s-ar stabili data de naștere odată cu momentul fecundării ovulului de către spermatozoid. Din punctul de vedere al fiziologilor, acest moment definește mai precis data de naștere a ființei umane. Însă... Întâlnirea dintre spermatozoid și ovul nu este cauza, ci efectul. Este precedată de gândul celor doi. Sau, poate că este gândul cel care stabilește data de naștere. Dintre cele trei momente, data de naștere este calculată în acela în care noua ființă umană vine pe lume. După teoria Anastasiei, data de naștere este punctul în care se unesc într-unul singur cele trei puncte descrise mai înainte. Și în asta, iarăși există o logică de neclintit. Insă noi, vreau să spun, atât știința modernă cât și învățăturile religioase, ne temem chiar să le și pomenim.

— De ce să ne temem?

— Este de ce... Vedeți dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, dacă noi acceptăm incontestabilitatea afirmațiilor Anastasiei, atunci implicit va trebui să acceptăm și că, în comparație cu oamenii acelei culturi pe care ea o reprezintă, noi nu ne putem numi oameni desăvârșiți. Majorității oamenilor moderni le va lipsi unul sau două din cele trei puncte caracteristice unei ființe umane desăvârșite. Iată, *așadar,* de ce ne este frică; și nu numai să vorbim, ci chiar să și gândim.

— Nu este posibil ca noi să ne temem să vorbim şi să gândim tocmai pentru că toate acestea sunt îndoielnice?

— Dimpotrivă! Sunt incontestabile!

In primul rând: Gândiţi-vă singur, cine ar putea nega faptul că, mult mai plăcută și desăvârșită, din punct de vedere psihologic, va fi situația în care întâlnirea spermatozoidului cu ovulul va fi precedată de gândul la viitorul copil și nu de cel la divorț?

In al doilea: Absolut indiscutabil este și faptul că femeia însărcinată trebuie să beneficieze de o alimentație

completă si să fie ferită de stres. Locul ideal pentru așa ceva. este doar vatra familiei, de cei doi întemeiată, despre care vorbește Anastasia.

Și în al treilea rând: Fructele și alimentele din locul cunoscut, din spațiul familial, vor fi mult mai prielnice viitoarei mame și - cel mai important - noului-născut. Este incontestabil atât pentru psihologi cât și pentru fiziologi. Sunteți de acord cu fiecare din aceste trei puncte?

— Bineînțeles.

— Vedeți, așadar, sunt de netăgăduit și nu numai pentru învățați. In concluzie, nu putem nega efectul pozitiv al uniunii acestor trei puncte într-unul singur.

In calitate de psiholog pot presupune că în timpul acestei uniuni, în văzduh are loc o reacție psihică. La ea reacționează întregul spațiu Universal. Universul îl întâmpină pe noul-născut și stabilește cu el un schimb informațional.

— Tot ce se poate, dar ce legătură au toate acestea cu stabilirea unei date exacte de naștere?

— Imensă! Vitală! Toate acestea stabilesc nivelul percepției noastre existențiale. Dacă punem pe planul întâi apariția pe lume a pruncului, atunci, în percepția noastră existențială primează materia.

Dacă, pe primul loc, vom pune momentul fuzionării gândurilor bărbatului cu ale femeii, în percepția noastră, primul loc îl va ocupa conștiința. Implicit se vor forma diferite culturi care vor genera modele de viață diferite. In primul caz, precedența va fi dată materiei, în al doilea spiritualității. Tema asta, grăit sau negrăit, se dispută demult. Dar pentru mine, acum, nonsensul acestei dispute a devenit evident. Anastasia nu vorbește doar despre uniunea acestor două aspecte, ci și a unui al treilea. Pe baza afirmațiilor ei se poate construi teoria nașterii ființei desăvârșite și, de asemenea,

realizarea ei concretă. Este simplu și la îndemâna oricui. Cum de nu ne conștientizăm propriile posibilități? De ce este haos în conștiința noastră și de ce viața se irosește în rutină? Asta este întrebarea!

— Eu cred, totuși, că data de naștere ar trebui să fie calculată în ziua și ora în care fătul iese la lumină din uterul matern, doar că ar trebui să se cheme altfel: momentul venirii pe lume.

— Da, s-ar putea! Absolut da! Cât despre clipa nașterii, întrebați-o, totuși, pe Anastasia.

— O s-o întreb, mă interesează destul de mult și pe mine să aflu când m-am născut eu și când s-a născut fiul meu.

— Fiul dumneavoastră... Chiar... Dumneavoastră ați venit la mine pentru sfaturi, iar eu... cu-ale mele... Vă rog să mă iertați, m-am luat cu vorba. Nu m-am putut abține. înțelegeți, consult de trei ori pe săptămână, oamenii vin la mine cu problemele lor...

Întrebările lor sunt standard: cum să-și educe copiii? Cum să stabilească o relație cu fiul sau cu fiica? Iar copiii au deja cinci, zece, uneori cincisprezece ani.

Și să-i spui omului: «Cam târziu, bade, să-l mai educi.» - înseamnă să-i nimicești și ultima speranță. Așa că sunt constrâns să fac ceea ce se cheamă consolare.

— Fiul meu, peste puțin împlinește cinci ani. Deci, am ajuns prea târziu?

— Cu dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, e altfel. Lângă fiul dumneavoastră este Anastasia. Nu în van s-a împotrivit ca dumneavoastră să vă aruncați copilul în viața cotidiană a lumii noastre. Ea îl educă după regulile altei culturi.

— înseamnă că eu și fiul meu suntem oameni aparținenți a două culturi diferite și, prin urmare, nu ne vom înțelege niciodată?

— Părinţii şi copii, dintotdeauna sunt ca și reprezentanţii unor culturi diferite, cu concepţii existențiale diferite. Fiecare generație își are propriile priorități. E drept, discrepanța nu este atât de profundă ca în cazul dumneavoastră. Sfatul pe care vi-l dau: înainte să vă prezentați în fața fiului, sfătuiţi-vă cu Anastasia, cum să faceţi asta cât mai bine. Ascultați cu mare atenţie ce vă spune. Dumneavoastră ați citit deja multe despre educația copiilor și vă va fi ușor s-o înţelegeţi.

— Nu o înţeleg întotdeauna. Nici după mult timp. Unele vorbe de-ale ei îmi stârnesc îndoieli. Sunt mistice și improbabile. îndeobște, multe dintre afirmațiile Anastasiei mă străduiesc să nu le public, deoarece în mare parte par mai degrabă fantastice și...

Aleksandr' Sergheevici a lovit violent cu palma în birou și, oarecum amenințător, m-a întrerupt:

— Nu aveți niciun drept, dumneavoastră, să faceţi așa ceva! Dacă creierul dumneavoastră nu vă ajută să înţelegeţi una sau alta, atunci lăsaţi-i pe alții s-o facă!

Nu mi-a plăcut deloc tonul tăios al psihologului și nici sensul cuvintelor pe care le-a spus. Nu era prima oară când auzeam sau citeam astfel de considerații la adresa mea. După ei, eu eram un niscaiva deficient mintal, iar rolul meu se rezuma doar la reproducerea cât mai fidelă a spuselor pustnicei din taiga. Doar că deștepții care au făcut astfel de afirmații, nu au calculat chiar tot. Așa că am hotărât să-l pun la punct pe psihologul devenit pe neașteptate agresiv:

— Desigur, dumneavoastră vă considerați dintre cei care înţeleg mai multe. Eu nu sunt un psiholog cu pregătire aleasă, dar chiar și mie îmi este clar un adevăr simplu: dacă ar fi să public toate afirmațiile mistice sau improbabile, atunci tot ceea ce scriu în carte, în ansamblu, va fi luat drept un

basm. Și va fi îngropat tot ceea ce este rațional și ce mai poate fi acceptat în viața de astăzi. Prin nepublicarea câtorva declarații mistice, poate că tocmai salvez ceea ce este rațional.

— Concret, ați putea să-mi spuneți despre ce misticism vorbiți?

— Barem de ar fi ceva concret. Anastasia a spus, de exemplu, că a adunat din Univers cele mai bune secvențe de sunete și le-a ascuns în textele cărților și că acestea vor avea o influență binefăcătoare asupra cititorilor.

— *ba,* mi-amintesc. Foarte bine îmi amintesc. Încă în prima carte este scris. Și tot acolo se spune că efectul va fi amplificat dacă, în timpul lecturii, cititorul va fi înconjurat de sunetele autentice ale naturii.

— Așadar, vă amintiți? Și că aceste cuvinte nu se află numai în textul cărții, ci și pe partea interioară a coperții, vă amintiți? Așa m-au sfătuit editurile, ca cititorii să fie intrigați. Așa am și făcut...

— Ați procedat corect.

— Corect?! Dumneavoastră știți că tocmai aceste cuvinte de pe copertă au alungat multă lume de carte? Mulți le-au luat ca pe un truc publicitar, despre asta au *scris* și în presă. În unele ediții le-am scos de pe copertă. Mulți oameni le consideră mistice, plăsmuiri.

— Idioții! Cum... Cum se poate atrofia gândirea colectivă într-atât? Sau poate că lenea intelectuală blochează gândirea logică a maselor?

— Ce legătură are lenea intelectuală , din moment ce nu se poate dovedi practic?

— Ce să se dovedească? Ce este de dovedit aici? Această declarație nu este altceva decât un text genial prin simplitatea și eficiența psihologică, care, într-o clipă și de la

sine, îi delimitează pe proștii cu capacități intelectuale atrofiate. Și dacă mai scriu și prin presă așa ceva, atunci ei înșiși vin să confirme: uitați-vă cu toții cât suntem de proști! Este genial textul!

— Ce treabă are textul? Veridicitatea acestei afirmații nu poate fi dovedită.

— Nu se poate dovedi? Dumneavoastră așa considerați? Aici nu este nimic de dovedit! Spusele Anastasiei sunt o axiomă. Judecați singur. Textele oricărei cărți - fiți atent - ale oricărei cărți, ale oricărei scrisori, ale oricărui discurs, sunt compuse toate din secvențe de sunete. Este clar? Sunteți de acord cu asta?

— Să admitem. Firește, textele tuturor cărților sunt alcătuite din secvențe de...

— Vedeți cât este de simplu totul? Și, tocmai de *această* simplitate s-au poticnit cei cărora le este lene să gândească logic.

— Da, este posibil să fie așa. Dar ea a spus că a găsit și a adunat din Universul infinit cele mai bune secvențe și că acestea vor avea influență binefăcătoare asupra cititorilor.

— Nici în asta nu este nimic mistic. Judecați singur. Când vi se întâmplă să citiți o carte sau alta, vreun articol de ziar sau revistă, nu exercită oare, ele, o influență asupra dumneavoastră? Textul vă poate lăsa indiferent, vă poate provoca iritare sau vă poate aduce bucurie, ciudă sau satisfacție. Nu? Acum mă înțelegeți? Sunteți de acord?

— Da.

— Foarte bine. In ceea ce privește influența binefăcătoare a textelor Anastasiei, efectul se vede în reacția cititorilor în timpul lecturii. Nu vorbim despre recenzii, care pot fi părtinitoare. Rezultatul influenței binefăcătoare se oglindește în impulsul creativ. Se vede în mulțimea de versuri

şi cântece scrise de cititorii dumneavoastră. Eu am cumpărat cinci casete cu colecții de cântece dedicate Anastasiei. Viața însăşi a susținut afirmațiile Anastasiei. Vedeți, versurile s-au născut sub acțiunea celor citite. Insă dumneavoastră: «Mistic». Nu aveți niciun drept să fiţi cenzorul Anastasiei!

— Bine. Vă las acum, mulțumesc pentru sfaturi.

Am apucat clanța uşii și am dat să ies din cabinet.

— Așteptați, vă rog, Vladimir Nicolaevici. Văd că v-ați supărat. Iertaţi-mă dacă tonul meu *a* fost un pic tăios. Nu vreau să ne despărțim *așa*.

Aleksandr' Sergheevici stătea în mijlocul cabinetului. Era un bărbat în vârstă, cu un pic de burtă. Și-a încheiat cu acuratețe nasturii de la sacou și a continuat:

— Inţelegeţi, dumneavoastră trebuie să scrieți tot ce a spus Anastasia. Chiar dacă nu va fi clar totul pentru dumneavoastră, pentru mine sau pentru alții. Important este ca dumneavoastră să scrieți, ca alții să înţeleagă!

— Alții? Cine?

— Tinerele femei, capabile să mai nască copii sănătoși. Dacă ele vor înţelege, atunci totul se va schimba negreșit... Cât de puțin am vorbit despre fiul dumneavoastră... și pentru asta ați venit la mine...

— Da, de asta am venit.

— Nimic concret nu pot să vă sfătuiesc. Situația este atipică. Poate că ar fi bine să-i duceți în taiga câteva cărţi cu poze. De istorie, de exemplu. Să vă îmbrăcați cât mai bine. Probabil spun tâmpenii, dar aș vrea ca dumneavoastră să nu-i prezentați realitatea noastră chiar atât de crudă cum este.

— Dar, cum altfel?Mai boită, mai machiată?

— Nu în acest sens. Dumneavoastră înşivă, în fața băieţelului veți merge *ca* reprezentant al realității noastre și, prin urmare, dumneavoastră înşivă vă veți compromite.

— De ce ar trebui să răspund eu singur pentru toată hidoșenia societății noastre?

— Dacă dumneavoastră îi arătați fiului incapacitatea de a îmbunătăţi câte ceva în societate, înseamnă că îi arătați neputința. Vă compromiteţi în fața lui. Eu sunt convins că el este educat în așa fel încât să nu înţeleagă că pe lume ar putea exista ceva pe care omul să nu-l poată face.

— Pare că aveți dreptate, Aleksandr' Sergheevici. Vă mulțumesc pentru sfatul util. Da, cred că ar fi mai bine să înfloresc puțin realitatea contemporană în fața copilului. Merită, altfelva crede că...

Am dat noroc cu el și, din câte mi s-a părut, ne-am despărțit fără ranchiună.

Discuția cu fiul meu

Am străbătut singur întregul traseu, de la râu până la poienița Anastasiei, m-am apropiat de locurile cunoscute şi am fost cuprins pe loc de senzația de a fi acasă. De data asta nu mi-a ieșit nimeni în întâmpinare. Dar mi-a plăcut nespus să merg de unul singur, fără nicio călăuză, prin taiga.

N-am strigat-o și nici n-am chemat-o pe Anastasia. Am gândit că, poate, are treabă. O să se elibereze, o să simtă că am sosit și o să vină singură.

Ajuns din nou în locul deja îndrăgit, unde stăteam adesea cu Anastasia, am decis să mă schimb de haine înainte de a mă odihni după drum.

Am scos din rucsac un costum de culoare gri închis, din acelea neșifonabile, un pulover alb, subțirel și o pereche de pantofi noi. In timp ce mă pregăteam pentru călătoria în taiga, aș fi vrut să-mi iau cămașă albă și cravată, dar m-am gândit că se vor șifona și în taiga... cum să le calc?

Costumul mi l-au împachetat așa de bine la magazin, că nu s-a șifonat. Hotărât să mă prezint elegant și sobru în fata fiului, am petrecut mult timp și am cheltuit foarte multă energie pe imaginea mea exterioară.

Printre altele, am luat cu mine și o mașină de bărbierit mecanică și o oglindă. Am agățat oglinda de trunchiul unui copac, m-am bărbierit și m-am pieptănat. M-am așezat, apoi, pe o moviliță de pământ, am scos un carnețel și un pix cu gândul să adaug planului întâlnirii cu fiul cele gândite pe drum.

Băiețelul meu, peste puțin timp, împlinește cinci anișori. Sunt sigur că vorbește demult. Ultima dată când l-am văzut era micuț și încă nu vorbea. Acum cred că deja înțelege multe... Probabil că flecărește ziulica-ntreagă cu Anastasia și cu bunicii. Am hotărât ca, imediat ce-o întâlnesc pe Anastasia, să-i vorbesc despre cum am planificat eu întâlnirea cu fiul și ce am de gând să-i vorbesc.

Timp de cinci ani am studiat cu multă acuratețe cele mai variate sisteme de educație a copiilor și am adunat, în opinia mea, tot ce era mai bun și mai coerent din toate. Asimilând noțiuni de la psihologii de copii și de la pedagogi, mi-am format o teorie proprie. Acum, înainte de întâlnirea cu fiul meu, aș fi vrut să-i împărtășesc și Anastasiei planul pus la cale și concluziile mele. Și, împreună cu ea, să ajustăm toate detaliile. Anastasia să-mi spună care să fie primele cuvinte cu care să mă adresez fiului și postura pe care s-o asum. Postura este la fel de importantă - am gândit eu. Un tată trebuie să arate important în ochii fiului. Dar, mai întâi, Anastasia va trebui să mă prezinte lui.

In carnețelul meu, primul punct se numea:
«Prezentarea făcută de Anastasia în fața fiului.»

Să mă prezinte cu cuvinte simple de genul: «Uite,

copile, în fața ta stă tatăl tău natural.»

Dar să pronunțe aceste cuvinte cu un aer solemn, ca, din tonul ei, fiul meu să-şi recunoască imediat tatăl si, nemijlocit să-l asculte.

La un moment dat am simţit cum a amuțit totul împrejur, de ca şi cum ar fi ascultat cu atenție. Nu m-am speriat de liniștea așternută pe neașteptate. De fiecare dată când o întâlneam pe Anastasia în taiga, se întâmpla la fel. Taigaua, deolaltă cu toți locuitorii ei, amuțea efectiv și ascultau toți, concentrați și cumpănitori, ca nu cumva vreun străin să-i provoace neplăceri stăpânei lor. Apoi, dacă nu se percepea agresivitate, se calma totul din nou.

De la liniștea lăsată peste taiga am înțeles că dindărătul meu se apropia încetişor Anastasia. Era lesne de ghicit că era ea. Îmi simțeam spatele pur și simplu încălzit de ceva. Cu o astfel de privire încălzitoare putea privi doar Anastasia. Nu m-am întors imediat spre ea. Am mai rămas șezut o bucată, simțind plăcuta și fericita căldură. M-am întors apoi și am văzut...

In fața mea stătea bine proțăpit pe picioruşele-i goale, micuțul meu fiu. Crescuse. Șuvițele de păr bălai i se revărsau în zulufi pe umeri. Era îmbrăcat într-o cămășuță împletită din fibre de urzică, fără curea. Îi semăna Anastasiei, poate puțin și mie, dar e greu să distingi asta dintr-odată. M-am răsucit spre el, rămânând sprijinit cu mâinile pe pământ. Am continuat să stau așa în patru labe, mă uitam la el și am uitat de toate pe lume. El mă privea silențios cu privirea Anastasiei. Cu siguranță, că mult timp nu aş fi reuşit să îndrug nimic din cauza surprizei, dacă el nu ar fi deschis primul discuția:

— Dau binețe luminoaselor tale gânduri, tată.

— Te salut și eu - am răspuns.

— *Tată, să mă ierți.*

— Pentru ce *să* te iert?

— *Că* meditația ți-am întrerupt-o, să mă ierți. Mai dintâi am rămas la distanță, nu te încurcam, doar mi-am dorit să-ți fiu mai aproape. Dă-mi voie, tată, să stau în smerenie lângă tine, până ce meditația-ți vei sfârși.

— Da. Bine, poți să stai.

S-a apropiat sprinten, s-a așezat cam la o jumătate de metru de mine și a amuțit. Eu am rămas în poziția de mai 'nainte, în patru labe, și numai ce s-a așezat copilul, am apucat să gândesc în grabă: «Trebuie să-mi însușesc o atitudine de profundă meditație, ca atât timp cât crede el că decurge meditația mea, eu să am timp să stabilesc cum să mă comport mai departe cu el».

Am luat o poziție serioasă și, pentru un timp, am rămas amândoi unul lângă celălalt în tăcere. Apoi m-am întors către micuțul băiețel, care-mi stătea alături, și l-am întrebat:

— Cum îți merg treburile?

El a tresăltat bucuros la auzul vocii mele, s-a răsucit și s-a uitat țintă în ochii mei. In privire i se citea concentrare, dar nu știa cum să răspundă la întrebarea mea banală. După o scurtă pauză, a reușit să spună:

— Nu pot să răspund la întrebare, tată. Eu nu știu cum merg treburile. Aici, viața merge. Este bună viața.

«Trebuie dus cumva înainte dialogul - am gândit eu - sub nicio formă nu trebuie să pierd inițiativa.» și i-am pus o altă întrebare standard:

— Cum o duci tu aici? Pe mama o asculți?

De data asta a răspuns din prima:

— Cu mare bucurie ascult de fiecare dată când mama vorbește. Și pe bunici, când vorbesc, cu interes îi ascult.

Și eu le vorbesc și ei mă ascultă. Insă mama Anastasia spune că eu vorbesc mult și că mai mult ar trebui să gândesc - spune mama Anastasia. Dar eu gândesc repede și aș vorbi în toate felurile.

— Ce înseamnă, în toate felurile?

— Ca și bunicii, vorbe, una după alta, să înșiruiesc, ca mama și ca tine, tată.

— Da' de unde știi tu cum înșiruiesc eu vorbele?

— Mama mi-a explicat. Vorbele tale, când le rostește mama, mie, foarte interesante îmi par.

— *ba?* Ia te uită... Ce-ai vrea tu să devii?

Dar nici din această banală întrebare, pe care nu rareori adulții le-o pun copiilor, nu a înțeles cuvintele. A răspuns după un oarecare interval:

— Eu deja sunt, tată.

— Se înțelege că deja ești, dar eu vroiam să știu ce vrei tu să devii. Când vei fi mare, ce vei face?

— Eu voi fi ca tine, tată, când voi crește. Voi continua ceea ce faci tu acuma.

— De unde știi tu ce fac eu?

— Mama Anastasia mi-a vorbit.

— Ce-ți povestește ea despre mine?

— Multe. Mama Anastasia povestește cine ești tu... Cum e cuvântul acela... da, mi-am adus aminte, tu ești un erou, tata'meu.

— Erou?

— Da. Ți-e greu. Mama vrea să-ți fie mai ușor, să te odihnești în condiții umane. Dar tu mergi acolo unde își duce traiul anevoie multă lume. Și mergi ca și acolo să fie bine. Tare m-a durut când am aflat că sunt oameni care nu au o poienită a lor și pe care-i sperie într-una și-i împing să trăiască nu așa cum vor ei. Nu pot să-și aleagă singuri hrana.

Și trebuie să... da, să muncească, așa se spune. Ei nu pot face așa cum ar vrea, alții îi obligă să facă cum le spun ei. Pentru asta le dau niște hârtii - banii - pe care ei, mai apoi, îi schimbă pe mâncare. Oamenii au uitat oleacă cum să trăiască altfel și cum să se poată bucura de viață. Și tu, tată, mergi acolo unde le este greu oamenilor, ca să faci ca și acolo să fie mai bine.

— Da? Merg, așa-i... Trebuie să fie bine peste tot. Tu cum plănuiești să faci bine, cum te pregătești tu acum pentru asta? Trebuie să studiezi.

— Eu studiez, tată! Îmi place foarte mult să studiez și îmi dau toată sârguința.

— Ce studiezi? Ce materie?

Și încă odată nu a înțeles imediat întrebarea și a răspuns peste un timp:

— Toate materiile le studiez. Numai ce-l accelerez până la viteza mamei Anastasia, pe loc înțeleg toată materia sau toate materiile.

— Pe cine grăbești până la viteza mamei?

— Pe gândul meu. Numai că încă nu-l pot grăbi așa de tare. Viteza gândului mamei mele este mai mare. Este mai iute decât al bunicilor și decât al razelor de soare. Este așa de rapid că numai al Lui este mai rapid.

— Al lui? Al cui?

— Al Lui Dumnezeu - Tatăl nostru.

— Da. Așa este, cu siguranță. Ia te uită. Te străduiești într-o măsură... E bine, așa trebuie. Să te străduiești!

— Bine, tata, o să mă străduiesc și mai străduincios.

Pentru a continua discuția despre învățătură și, în același timp, să fie ceva inteligent și important, eu am scos la întâmplare, din rucsac, una din cărțile aduse cu mine. Era un manual pentru clasa a cincea - *Istoria Lumii Antice* - și

i-am spus fiului:

— Uite, vezi, Volodea, aceasta este una din numeroasele cărți scrise de oamenii contemporani. In această *carte se* vorbește despre cum s-a format viața pe Pământ, despre cum s-a dezvoltat omul și societatea. In ea se află multe imagini colorate și este plină de texte tipărite. In această carte este așternută istoria omenirii. Învățații, acei oameni înțelepți, mai înțelepți decât alții, au descris în această carte viața primilor oameni care au trăit pe Pământ. Când o să înveți să citești, o să afli multe lucruri interesante din cărți.

— Eu știu să citesc, tată.

— Da?... Cum așa? Mama te învață să citești?

— Mama Anastasia mi-a desenat odată literele pe nisip și mi le-a descris prin grai.

— Și tu ai reușit să memorizezi toate literele din prima?

— Mi le-am amintit. Sunt așa de puține... M-am întristat tare mult când am aflat că-s așa puține.

Insă eu nu am dat nicio importanță vorbelor lui despre numărul literelor. Imi doream doar să aud dacă, într-adevăr, fiul meu știa să citească textul tipărit. Am deschis cartea la prima pagină și i-am întins-o, propunându-i:

— Uite, încearcă să citești.

***

Descrierea mincinoasă a istoriei

A apucat cartea deschisă, în mod ciudat, cu mâna stângă, a privit tăcut un timp la textul tipărit, apoi a început

să citească: «Oamenii antici trăiau prin țările calde, unde nu erau geruri și nici ierni. Oamenii nu trăiau în singurătate, ei erau organizați în grupuri pe care învățații le-au numit triburi umane. Fiecare om din trib, de la mic la mare, se ocupa cu recolta. Zile întregi căutau rădăcini comestibile, fructe sălbatice și ouă de păsări.»

Băiețelul a citit acest text, apoi și-a ridicat căpșorul din carte și m-a privit fix în ochi cu o expresie rugătoare. Am tăcut, neînțelegându-i nedumerirea. Și Volodea a vorbit un pic îngrijorat:

— Tata, imaginația din mine nu pornește.

— Ce imaginație?

— Niciun fel de imaginație nu se formează. Ori s-a dereglat ori nu poate, imaginația mea, să reprezinte cuvintele din *această* carte. Când vorbește mama Anastasia sau bunicii, totul mi se figurează foarte limpede. Când citesc cartea Lui și mai cristalin mi se figurează. Însă, de la ceea ce este scris în cartea asta, reprezentația este diformă. Sau poate că s-a dereglat în mine...

— Da' la ce-ți trebuie să-ți imaginezi? La ce bun să pierzi vremea cu reprezentația?

— Imaginile se formează de la sine doar atunci când la mijloc se află adevărul, de data asta însă, nu se petrece nimic, deci înseamnă că... O să încerc acum să verific. Se poate ca oamenii despre care se scrie în cărticică, devreme ce își căutau hrană ziua întreagă, să nu fi avut ochișori... Altfel, de ce s-o caute ziua întreagă, din moment ce o aveau mereu în preajmă?

In continuare s-a întâmplat ceva din cale-afară de straniu. Copilul s-a încruntat dintr-odată și a început să rupă iarbă dimprejurul lui. A găsit ceva pe jos, a rupt și a băgat în gură.

5-a ridicat în picioare și, cu ochișorii închiși, a spus:

— Este posibil să nu fi avut nici năsuc! - și iute și-a strâns nările cu mâna și s-a depărtat de mine.

A mers cam cincisprezece metri, continuând să-și țină strâns nasul între degețele, s-a așezat în iarbă și a scos niște sunete ca niște *a-a*-uri.

Instantaneu, împrejurul nostru totul a prins viață. Câteva veverițe au săltat din copaci. S-au aruncat în iarbă cu lăbuțele larg desfăcute, balansându-și cozile stufoase ca niște parașute. De acolo au alergat la copilul din iarbă și au depozitat ceva la căpșorul lui. S-au avântat iarăși către copaci, s-au cocoțat sus pe crengi și s-au parașutat iar ca și înainte.

Trei lupi, de undeva din depărtare, s-au precipitat spre copilul culcat în iarbă și acum se preumblau agitați împrejurul lui. Imediat după asta, din tufișuri și-a făcut apariția, în trosnet de crengi, un urs cu mersul legănat și repezit, apoi altul mai mic cu blana stufoasă.

Ursul mai mare i-a mirosit capul copilului și i-a lins mânuța cu care continua să-și țină strâns năsucul. Din tufișuri se arătau neîntrerupt, îmbulzindu-se, tot felul de animale mici și mari de taiga. Agitate ca și lupii, toate bestiile mișunau împrejurul omulețului întins în iarbă, fără să se bage în seamă între ele. Din buimăceala lor era evident că nu pricepeau ce se întâmplă.

Nici eu nu am înțeles din capul locului semnificația gesturilor stranii ale fiului. Doar peste câteva minute aveam să înțeleg că Volodea înscena rolul unui om neajutorat, privat de simțul mirosului și al văzului. Gângurind din timp în timp *a-a*-urile lui, vestea că-i era foame.

Veverițele, ca și până atunci, se precipitau încoace și-ncolo, adunând și îngrămădind lângă copilul culcat în iarbă

conuri de cedru, bureți uscați și multe altele.

Una din ele s-a ridicat pe lăbuțele dinapoi și cu cele dinainte a înhățat un con de cedru de pe care a dezghiocat nucușoarele. Alta crănțănea în dinți nucușoarele, scotea miezurile și făcea din ele mici grămăjoare.

În tot acest timp, micuțul nu s-a atins de hrană. Ca și până atunci, a rămas culcat, cu ochii închiși și cu degețuțele pe nas, gângurind în răstimpuri.

Dintr-un tufiș a ieșit o zibelină - un animal deosebit de frumos, cu blana pufoasă care i se târa pe pământ. A făcut două ture grăbită în jurul copilului culcat în iarbă, fără să bage în seamă celelalte animale, care, și ele, la rândul lor, i-au ignorat prezența, fiind prea prinse cu cercetarea copilului și gesturilor lui stranii. Au reacționat abia când zibelina s-a oprit și a început să crănțăne miezurile de cedru, curățate și adunate de veverițe. Lupii au mârâit și și-au zburlit primii blănurile. Ursul, până atunci inert, s-a legănat de pe un picior pe altul și, privind buimăcit la obrazincă, a lovit-o cu laba peste-o coapsă. Zibelina a zburat cât colo, dar, în aceeași clipă, a făcut cale întoarsă. In mod surprinzător a alergat spre băiețelul întins în iarbă și i s-a cocoțat cu lăbuțele din față pe piept... Și, înainte s-apuce să silabisească iar gângurerile lui, zibelina și-a apropiat botișorul de gura copilului și i-a trecut direct în gură hrana deja mestecată.

La un moment dat, Volodea s-a ridicat în picioare, și-a eliberat năsucul din strânsoare și a deschis ochișorii. A scrutat animalele agitate din jurul lui, care încercau să-l domolească, ridicate în două labe.

S-au apropiat de micuțul om după o ierarhie precisă, doar de ele cunoscută. Fiecare animal și-a primit mângâierea meritată; lupii o pălmuță pe spinare, pe unul din urși, Volodea

l-a mângâiat pe bot cu ambele mâini, pe celălalt, cu un gest ciudat, l-a atins usor cu mânuța pe nas. Pe zibelina care i se gudura la picioare a apăsat-o delicat cu piciorul la pământ și când s-a întins pe spate, copilul a scărpinat-o pe piept.

Fiecare bestioară părăsea cuviincioasă poienița, doar după ce-și primea răsplata.

Volodea a adunat un pumn de miezuri de cedru decojite din iarbă și, printr-un gest, le-a cerut veveriţelor să înceteze. Animalele, chiar în ciuda faptului că Volodea le poruncise deja să se liniștească, au continuat, până la acest gest, să care de-ale gurii. Acum se calmaseră.

Micuțul băiețel s-a apropiat de mine, mi-a întins un pumn de miezuri și mi-a spus:

— In imaginația care mi s-a format, tată, primii oameni care au trăit pe Pământ nu trebuiau să alerge toată ziua ca să-și caute și să-și adune hrana. Nu se gândeau în genere la asta. Tu mă iartă, tata, însă reprezentarea mea nu este la fel cu cea vrută de oamenii deștepți din cartea pe care ai adus-o tu.

— Da, e clar, nu are nici în clin, nici în mânecă.

M-am ridicat din nou pe moviliţă și Volodea s-a așezat alături de mine.

— De ce nu se aseamănă reprezentarea mea cu cea sugerată în cărticică? - m-a întrebat el la o vreme.

Este posibil ca și mintea mea să o fi luat la galop în acele clipe, deoarece, involuntar, mi-a încolţit în minte: Da' chiar așa! Pentru ce au scris o asemenea abracadabra într-un manual pentru copii? Până și un adult care nu cunoaște natura sălbatică înţelege că într-un climat cald, cum este cel de la tropice, hrana era diversificată și din abundență. Era atât de multă, încât până și vieţuitoarele gigantice - mamuții, elefanţii - o găseau fără efort. Totodată, nici animalele mici

nu flămânzeau. Iar omul, cea mai evoluată ființă dintre toate, să-și fi găsit hrana cu atâta greutate? Într-adevăr, este greu de imaginat așa ceva. Din asta se poate deduce, că majoritatea celor care studiază istoria, nici măcar nu dibuie sensul celor scrise în manuale. Nu supune informația din carte nici celei mai elementare logici. Asimilează trecutul istoric direct, așa cum îi este servit.

Spuneți-i, de pildă, unui dacinic care ține o suprafață de abia șase acri de pământ, că vecinul lui se plimbă toată ziua printre de-ale gurii crescute în grădină și nicicum nu-și poate procura hrana. Dacinicul va gândi despre vecinul său că este, puțin spus, bolnav.

La fel și copilașul crescut în taiga, mâncând plante și fructe, nu și-a putut imagina de ce-ar fi trebuit să le caute, devreme ce se aflau toate în permanență la îndemâna lui? Ba mai mult de-atât; animalele din jurul lui sunt gata în orice moment să-l slujească, pentru a nu fi nevoit să se cațăre el în copaci ca să-și adune nucușoare sau să le cureță de coajă.

Mai demult am remarcat încă un fenomen. Toate animalele femele, care trăiesc pe teritoriul familiei Anastasiei, se comportă cu pruncul ei ca și cu propriii lor pui. Despre acest fenomen nu am scris numai eu. Sunt cunoscute multe cazuri în care animalele au hrănit prunci.

Sunt convins că multă lume a văzut cum hrănește cățeaua un pisicuț. Sau pisica un cățeluș. Cu omul, animalele au un comportament și mai deosebit. Animalele din taiga își marchează întotdeauna teritoriul. Pe teritoriul însemnat de ele trăiește familia Anastasiei și, față de ea, au un comportament ieșit din comun. De ce sunt așa de atrase animalele de om și de ce sunt întotdeauna dispuse, cu mare răbdare, să-i slujească dorințelor acestuia? De ce fiecare animal caută alintarea omului?

De exemplu, prin apartamentele moderne trăiesc tot felul de. animale: pisici, câini, papagali - și fiecare își dorește să primească de la om o cât de mică atenție sau, ca supremă răsplată, o mângâiere. Devin geloase chiar, când omul dă unuia mai multă atenție. Toate aceste aspecte, pentru noi sunt un pic rudimentare și voalate, aici, în taiga, sunt un pic neobișnuite, dar, de fapt, este vorba despre același fenomen unic: toate viețuitoarele râvnesc la raza binecuvântătoare de lumină invizibilă, venită de la om, la sentimente sau la vreo altă emanație. Denumirea acestui fenomen indiscutabil nu are nicio importanță. Important este că există în natură și noi suntem datori să înțelegem exact la ce folosește. Oare să existe de la început sau să-l fi deprins omul de-a lungul mileniilor?... O fi dresat animalele? E posibil ca omul să fi dresat absolut toate animalele. Se știe că astăzi, pe toate continentele, multe specii de animale și păsări îi slujesc omului. Și își cunosc stăpânul. In India - elefanții și maimuțele, în Orientul Mijlociu - cămilele și asinii. Și pretutindeni - pisicile, câinii, caii, găinile, gâștele, șoimii sau delfinii. Imposibil să le înșirui pe toate. Dar, altceva este important: ele ne ajută! Acest fenomen ne este cunoscut tuturor. Când s-a întâmplat asta, oare? Acum trei, cinci sau zece mii de ani? Ori, poate a fost prevăzut dintr-odată de Creator, în timpul creației naturii? Cu siguranță, deodată. In Biblie scrie: «Să-i fie dată o menire fiecărei plante». Atunci, dacă totul a fost gândit și creat așa încă de la început, de ce-ar fi putut omul să întâmpine probleme în dobândirea hranei?

Așadar, care să fie motivul pentru care, în manualele de istorie pentru copii și adulți, este scris tocmai contrariul? Și asta nu se face numai pe la noi. Peste tot în lume, mintea oamenilor este sugestionată cu astfel de absurdități.

Să fie o greșeală? Nu prea cred! Altceva, mult mai însemnat decât o simplă greșeală, se ascunde în dosul acestora! Minciuna! Cuiva, minciuna îi este foarte folositoare! Însă, cui? Și la ce? Ce-ar fi să se scrie altfel? Ce-ar fi să se scrie adevărul? Și în manualele de istorie, pretutindeni în lume, să fie scrisașa: «Oamenii care trăiau la început pe Pământ nu întâmpinau nicio dificultate în dobândirea hranei. Erau înconjuraţi de alimente de calitatea întâi, excepționale și benefice sănătății». Doar că... în mintea oamenilor s-ar naște instantaneu întrebarea: «Și unde au dispărut toate bunătățile? De ce, azi, omul trebuie să trudească ca un rob pentru altcineva, doar pentru un dumicat de pâine?» Dar, important este că oamenii ar putea să se întrebe: «Este perfectă calea pe care-o urmează acum comunitatea umană?»

Cum să-i explic eu fiului acum, de ce în manualul școlar *deştept* a fost scris un asemenea nonsens? Oamenii de la tropice se îndeletniceau ziulica întreagă cu căutarea hranei! Copilul trăit și crescut în taiga, printre animalele supuse lui, nu poate să-și reprezinte mintal cuvintele *oamenilor deștepți*.

Apoi mi-am adus aminte de cuvintele Anastasiei: «*Realitatea, tu însuți s-o conștientizezi*». Și, încercând să ies din încurcătură, i-am răspuns:

— Cartea asta este importantă. Va trebui s-o analizezi doar cu imaginația ta, să-ți prefigurezi tot ce este scris. La ce bun să fi scris ei chestii pe care ai fi putut să ți le imaginezi singur? Uite de ce au scris totul anapoda. Ca tu să descoperi singur unde este adevărul și unde este minciuna. Doar cu imaginația. Se cere multă atenție. Volodea, tu mă înţelegi?

— Tata, eu încerc să înţeleg de ce au scris neadevă-

rul. Dar nu pot. Sunt animale care își șterg urmele cu cozile, sunt care-și fac capcane și mai sunt altele care-și sapă bârloguri special pentru a vâna. Numai că nu înțeleg de ce-i trebuie omului capcane de tot felul?

— Ți-am spus doar. Ca să se dezvolte.

— Prin adevăr nu se poate dezvolta?

— Și prin adevăr este posibil... Dar nu așa.

— Acolo unde trăiești tu, prin adevăr se dezvoltă sau prin neadevăr?

— In toate felurile încearcă să se dezvolte; și prin adevăr și fără adevăr. Tu, Volodea, citești des cărți?

— In fiecare zi.

— Ce cărți citești, cine ți le dă?

— Mama Anastasia mi-a dat să citesc toate cărțile pe care le-ai scris tu, tata. Eu le-am citit foarte repede. Dar în fiecare zi, citesc cărți tot mai noi. Cărți cu litere vesele și felurite.

Și nici acestei ultime afirmații a lui Volodea nu i-am dat nicio atenție. Cărți cu litere vesele și felurite...

***

Pe mama, tu ai iubit-o, dar iubirea n-ai cunoscut-o

O întrebare îmi fulgeră în minte: «Dacă băiatul mi-a citit toate cărțile, știe bine cum m-am purtat cu Anastasia în primele zile. Deci știe că am jignit-o și că am vrut s-o lovesc cu bățul. Niciun copil, care-și iubește mama, nu poate ierta asemenea gesturi câinoase! Bănuiesc că mă pizmuiește de fiecare dată când își amintește de cărți. De ce i-a dat să citească cărțile scrise de mine? Era mai bine dacă Volodea

nu știa să citească deloc. Da' poate i-a trecut Anastasiei prin cap să rupă foile în care se pomenește de comportamentul meu reprobabil! Și agățându-mă de această speranţă, foarte prudent l-am întrebat:

— Așadar, Volodea, ai citit toate cărţile mele?

— Da, tata, le-am citit.

— Și ai înţeles tot?

— Nu am înţeles chiar tot, dar mama Anastasia mi-a explicat ce să fac ca să înţeleg tot, pe urmă am înţeles.

— Ce ți-a spus mama? Poți să-mi dai măcar un exemplu din ce nu ai înţeles?

— Pot. Eu nu am înţeles din prima de ce te-ai enervat pe mama de ai vrut s-o bați. Ea este atât de bună, blajină și frumoasă... Ea te iubește. Tu nu ai iubit-o deloc, devreme ce ai suduit-o. Dar mama mi-a explicat totul după aceea.

— Ce ți-a explicat?

— Mama Anastasia mi-a povestit că tu ai iubit-o foarte mult, dar că n-ai recunoscut iubirea. Și chiar fără să fii conștient de iubirea ta, odată ajuns acasă, acolo unde oamenii trăiesc greu, ai început să faci ce ți-a cerut mama. Mama mi-a spus că tu, tata, ai făcut totul în felul tău, așa cum ai găsit cel mai bine de cuviință. Iar când ți-ai amintit de ea, ai scris o cărticică frumoasă, o cărticică care le-a plăcut oamenilor. Oamenii au început să scrie versuri și cântece. Oamenii au început să se gândească cum să trăiască mai bine. Acum sunt tot mai mulți oamenii care se gândesc la bine. înseamnă că va fi bine peste tot Pământul. Pe tine te-au ocărât pentru cărticică și te-au invidiat. Insă tu, tata, ai scris încă una și încă una. Niște oameni te-au insultat tot mai mult, în timp ce alții, te-au aplaudat când ai mers printre ei și au înţeles ce era scris în cărți. Ei au simțit că pe tine te ajută să scrii aceste cărți și energia necunoscută ție a

Iubirii. Eu m-am născut pentru că tu ai vrut foarte mult să mă vezi şi pentru că Iubirea a vrut aşa. Tu, tata, ai scris cărţi, pentru că ai vrut să faci o lume mai bună, ca să mă întâmpini pe mine. Doar că un pic nu ai reuşit să te pregătești pentru naşterea mea. Pentru că lumea e mare, foarte mare. Mama Anastasia a spus că eu trebuie să mă fac demn de tine și de lumea-ntreagă. Să cresc neapărat și să înţeleg tot. Și a mai spus mama că, niciodată nu s-a supărat pe tine. Ea a cunoscut imediat energia Iubirii. Apoi, mama Anastasia ți-a citit cartea cu litere ne-triste. Nu ți-a citit-o toată... Dar, cât ai citit, ai fost în stare să scrii cu litere pe înţelesul multor oameni. Și ţi-a ieşit aproape cum se cuvine.

— Ce cărticică mi-a citit? Cum se cheamă? Cum spui tu, ţi-a citit-o și ție...

— Cărticica se numește *Creaţia.*

— *Creația?*

***

Cartea izvoarelor

— Da, *Creația.* Mie îmi place s-o citesc în fiecare zi. Dar nu cu literele tale, tata. Mama m-a învăţat alte litere cu care să citesc cărticica. Eu ador literele felurite și vesele. Cu ele se poate citi viaţa-ntreagă. In carte se vorbește despre tot. Și în curând, pe Pământ se va naște o nouă carte, iar tu, tatăl meu, o vei descrie - noua carte.

— E greșit, Volodea, poate ai vrut să spui *vei scrie.*

— Cartea noua, tata, nu o vei scrie tu.

O vor crea mulți oameni, adulți și copii. Ea va fi vie. Și va fi compusă dintr-o mulțime de capitole încântătoare - colţuri

de *rai.* Oamenii vor scrie *această carte* pe Pământ cu literele vesele ale Tatălui lor. Cartea va dăinui de-a pururea. Mama m-a învăţat să citesc aceste litere vii şi veşnice şi să compun cuvinte din ele.

— Aşteaptă - l-am întrerupt eu. - Va trebui să mă gândesc.

Volodea a tăcut.

«Incredibil! - am gândit eu - aşadar, aici în taiga, la Anastasia, este dosită o carte strămoşească, scrisă cu litere străine oamenilor. Anastasia cunoaşte aceste litere şi l-a învăţat pe copil să compună cuvinte şi să le citească. Mi-a citit şi mie din această carte - câteva capitole din *Creaţia*. Capitole în care se vorbeşte cum l-A zămislit Dumnezeu pe om. Şi eu le-am transcris în carte. Aşa reieşea din cuvintele fiului meu. Numai că eu nu am văzut-o barem o dată pe Anastasia cu vreo carte în mână. Ori, Volodea spune că ea a tradus pentru mine litere din cartea asta... Trebuie să fac lumină, cu ajutorul copilului! Neapărat» Şi l-am întrebat:

— Volodea, tu ştiai că în lume există mai multe limbi, cum ar fi: engleza, germana, rusa, franceza ş.a.?

— Da, ştiu.

— În ce limbă este scrisă cartea pe care mama poate s-o citească şi, de-altminterea, şi tu?

— Cartea este scrisă într-o limbă a ei, dar literele pot fi citite în orice limbă. Şi în limba în care vorbeşti tu, tata, pot fi tălmăcite, dar nu toate, deoarece în limba ta literele-s prea puţine.

— Poţi să-mi aduci cartea asta, despre care spui că e scrisă cu litere vesele şi felurite?

— Toată cartea nu pot să ţi-o aduc, tata. Doar câteva litere micuţe aş putea... sau mai bine nu! Mai bine, la locul lor să şadă! Dacă vrei, eu pot să-ţi citesc de aici literele.

Doar că nu pot să citesc la fel de repede ca mama.

— Tu citește cum poți.

Volodea s-a ridicat în picioare și, indicând cu degețelul în văzduh, a început să recite fraze din capitolele cărții *Creația*.

«Universul poartă în el gândul. Din gând, visul a luat naștere. În parte, în materie vizibil. Fiul meu, infinit ești tu și veșnic în tine se află ale tale vise creatoare».

El a silabisit și eu i-am urmărit expresia feței, care, cu fiecare silabă rostită, i se schimba imperceptibil: uimire, încordare sau veselie... Dar, când m-am uitat într-acolo unde indica el cu degețelul, nu am zărit nici măcar urmă de litere, darămite silabe prin văzduh. De asta i-am și întrerupt strania lectură:

— Așteaptă, Volodea. Deci, tu vezi litere în spațiu? Eu de ce nu le văd?

Băiețelul s-a uitat mirat la mine. S-a gândit un timp, apoi a vorbit șovăitor:

— Oare chiar nu-i vezi, tata?... Mesteacănul, bradul, cedrul, păducelul...

— Ii văd, da' unde-s literele?

— Sunt tocmai literele cu care al nostru Creator scrie!

Volodea a continuat să citească pe silabe, arătând cu degețelul la tot felul de plante, și eu am înțeles neverosimilul! Taigaua dimprejurul iazului, pe malul căruia stăteam eu cu el și pe care, nu de puține ori, stătusem cu Anastasia, era înțesată cu plante. Numele fiecărei plante începea cu o anumită literă. Unele aveau chiar mai mult de un nume. Denumire peste denumire, literă peste literă, luau naștere silabele, apoi cuvintele și frazele. Abia mai târziu aveam să aflu că spațiul din taiga, împrejurul poienei Anastasiei, nu era

format numai din copaci, tufe sau ierburi crescute haotic. Imensul spațiu înconjurător era scris, pur și simplu, cu plante-litere vii. Nemaipomenita carte se putea citi la nesfârșit. Aveam senzația că, citind de la nord la sud, din denumirile unor plante obțineam anumite cuvinte și fraze. De la răsărit la apus, altele. In cerc, altele noi. Și tot din denumirile plantelor se năștеau cuvinte, fraze și tablouri după mersul soarelui. Era ca și cum razele soarelui ar fi alunecat pe cuvinte. Am înţeles atunci de ce Volodea le numea litere vesele. In cărțile tipărite, literele se succed riguros și monoton, una după alta. Aici însă, aceleași plante păreau de fiecare dată altele. Iluminate din diferite unghiuri de razele soarelui, își foșneau frunzele și dădeau binețe omului. într-adevăr, le puteai privi la infinit.

Cine, când și în câte secole o fi scris această uimitoare carte? Generațiile de strămoși ale Anastasiei? Sau?... Mai pe urmă am avut un răspuns laconic din partea ei, la această întrebare: *«Generațiile de strămoși ai mei, de-a lungul mileniilor, au păstrat literele acestei cărți în rânduirea lor primordială.»*

Priveam la fiul meu și căutam febril o temă de discuție, cântărind care ar putea fi una la care să participăm amândoi.

***

Unu plusunu fac trei

Aritmetica! Matematica! Fără îndoială, această materie precisă nu putea da naștere divergențelor de opinii. Dacă Anastasid-a învățat să socotească, atunci discuția pe

această temă nu va ascunde în sine niciun fel de contradicţie sau predominantă. Doi ori doi, întotdeauna fac patru, în orice limbă şi-n orice vreme. Bucuros de găselniţa mea de moment, l-am întrebat mânat de speranţe:

— Volodea, te-a învăţat mama să socoteşti, să aduni, să-nmulţeşti?

— Da, tata.

— Asta-i bine. Acolo, unde trăiesc eu, există o ştiinţă care se cheamă matematică. Este foarte importantă. Multe depind de numărători şi calcule. Şi, pentru a le veni mai lesne să adune, să scadă sau să înmulţească, oamenii au inventat tot felul de aparaturi fără de care, astăzi e greu să te descurci. Eu ţi-am adus un aparat din acelea, se cheamă calculator.

Am scos la iveală un calculator micuţ, pe baterii solare, de fabricaţie japoneză, l-am deschis şi i l-am arătat fiului.

— Vezi, Volodea, acest aparat mic poate face multe. De exemplu, tu ştii cât vine dacă înmulţeşti doi cu doi?

— Tu vrei să răspund «patru», tata?

— Corect, patru. Dar nu pentru că vreau eu. Chiar aşa şi este. De fiecare dată, doi ori doi va fi patru. Şi acest mic instrument poate socoti, uite-te pe ecran. Uite, eu apăs tasta «doi» şi pe ecran se luminează cifra «doi». Acum apăs simbolul «înmulţire» şi din nou tasta «doi». Apoi apăsăm tasta cu simbolul «egal», pentru a afla rezultatul. Uite, poftim, pe ecran s-a luminat cifra «patru». Dar acesta este cel mai banal calcul algebric. Acest aparat poate calcula cum nu poate omul. Uite, de exemplu: o sută treizeci şi şase înmulţit cu o mie o sută treizeci şi şase. Acum apăs tasta «egal» şi vom afla cât face.

— O sută cincizeci şi patru de mii patru sute nouă-

zeci și șase - a spus Volodea, luând-o înaintea calculatorului.

Am continuat să înmulțesc și *să* împart numere cu patru, cinci și șase cifre, însă, de fiecare *dată,* copilul întrecea calculatorul. De fiecaredată dădea rezultatul fără niciun efort. întrecerea cu calculatorul s-a transformat într-un joc, care nu-l distra nicidecum. Rostea cifrele, continuând să se gândească la ale lui.

— Cum faci tu asta, Volodea? - l-am întrebat eu mirat. - Cine te-a învățat să socotești așa de iute?

— Eu nu socotesc, tata.

— Cum adică, nu socotești? Tu numești cifre și răspunzi la întrebări.

— Eu doar le numesc, deoarece în dimensiunea moartă, cifrele rămân întotdeauna invariate.

— Ai fi vrut să spui, poate, în dimensiunea exactă?

— Poate, dar e una și aceeași. Cifrele vor rezulta întotdeauna neschimbate, dacă timpul și spațiul vor fi reprezentate moarte. In realitate, sunt în mișcare continuă, mișcarea lor schimbă cifrele și atunci devine mai interesant să socoteşti.

In continuare, Volodea a enunțat niște formule și ecuații algebrice incredibile, pentru mine imposibil de înțeles. Mi-a rămas întipărit în minte doar faptul că formula era foarte lungă, îndeobște părea nesfârșită. El enunța cu însufleţire rezultatele ecuațiilor algebrice, dar, de fiecare dată, *acestea erau* provizorii. De fiecare dată când pronunța cifrele, Volodea adăuga cu însufleţire: «In raport cu timpul, derivă *această* dată...»

— Așteaptă, Volodea - l-am întrerupt eu - nu înțeleg socoteala ta. Unu plus unu fac întotdeauna doi. Uite, iau un băț.

Am luat un beţigaș din iarbă și l-am așezat în fața lui

Volodea. Am găsit apoi un al doilea beţigaş, l-am aşezat lângă celălalt şi l-am întrebat:

— Câte beţişoare sunt?

— Două - a răspuns Volodea.

— Intocmai - două. Altfel nu poate fi în nicio altă dimensiune.

— In dimensiunea vie, calculul este cu totul altfel. Eu l-am văzut.

— Cum l-ai văzut? Poţi să-mi arăţi pe degete rezultatul din cealaltă dimensiune?

— Da, tată.

Băieţelul a ridicat o mânuţă, a strâns pumnişorul şi mi-a arătat. Mai întâi a desfăcut un degeţel din pumn şi a spus: «Mama». A desfăcut, apoi, al doilea degeţel: «Adăugându-l pe tata, rezult eu» - şi a desfăcut şi al treilea degeţel. - «Iată, au ieşit trei degeţele, ca să rămână doar două, trebuie dat deoparte unu'. Dar eu nu vreau să dau deoparte niciunu' din aceste degeţele. Eu vreau ca ele, tot mai multe să fie; în dimensiunile vii este cu putinţă».

Nici eu nu aş fi vrut ca un degeţel din cele trei să fie dat deoparte. Mai bine să existe această dimensiune - vie - cum spune el. Şi fie ca suma să fie tot mai mare. Da', ia te uită! Unu' plus unu' fac trei. Cam ciudat. Totuşi, pentru mine, cartea cu litere vii din taiga a rămas şi mai enigmatică.

Voi face fericită fata-univers

Mă uitam la micuţul băiat care era în stare să citească cea mai neobişnuită şi, probabil, cea mai vie carte din lume, abia dezvăluită mie, şi am înţeles că, pentru a o citi toată, mi-ar fi luat foarte mult timp. In plus, mai trebuiau cunoscute toate denumirile plantelor. Totuşi, în mod misterios, sufletul îmi era şi aşa fericit, chiar de simpla existenţă a acestei cărţi, cu litere felurite şi vesele, cum spune el. Şi că el o va citi. Dar după asta? Când va creşte?

El a spus: «Voi fi ca tine, tata.» înseamnă că va merge în lumea noastră. In lumea în care sunt războaie, narcomanie, banditism şi apă otrăvită. La ce să meargă el acolo? Şi, totuşi, se pregăteşte. S-a pregătit deja să meargă şi să facă bine în lumea noastră când va creşte. Eram curios ce va face şi l-am întrebat:

— Volodea, tu, când vei fi mare, ce ocupaţie, ce afacere vei considera importantă pentru tine?

— Mama Anastasia mi-a vorbit. Cel mai important, când voi creşte... Neapărat va trebui să fac fericită o fată-univers.

— Pe cine? Universul sau pe o fată?

— Fiecare fată de pe Pământ este personificarea Universului. La-nceput, eu nu înţelegeam. Apoi am citit, am citit cartea şi am înţeles. Fiecare fată este aidoma Universului. In fiecare fată stau toate energiile Universului. Fetele-univers trebuie să fie fericite. Şi eu va trebui neapărat să fac fericită una din fetele-univers.

— Și cum ai de gând să-ți realizezi dorința când vei crește?

— Voi merge acolo unde trăiește multă lume și o voi găsi.

— Pe cine?

— Pe fată.

— Va fi, nu-i așa, o frumusețe de nedescris?

— Probabil. Da', poate va fi și un pic tristă și oamenii nu o vor găsi frumoasă. Poate va fi și bolnavă. Acolo, unde trăiești tu, tata, multă lume este bolnavă din cauza condițiilor neprielnice de viață.

— De ce să nu o alegi pe cea mai frumoasă și mai sănătoasă dintre fete?

— Pentru că, pe fata-mea-univers, va trebui s-o fac eu cea mai frumoasă și cea mai sănătoasă.

— Cum așa? Chiar dacă, atunci când vei fi mare, cu siguranță vei fi capabil să faci fericită o altă ființă umană - pe fata ta - tu, Volodea, nu vei ști totul despre lumea în care trăiesc eu. Se poate întâmpla ca persoana de tine aleasă să nu vrea să-ți vorbească. Tu știi după cine se uită fetele din zilele noastre? Nu știi! Iți spun eu: frumoși sau mai puțin frumoși, sănătoși sau bolnavi, ele se uită, mai cu seamă, după aceia care au mulți bani, mașină, după aceia care se îmbracă bine și care au o poziție bună în societate. Nu toate, clar lucru, dar majoritatea lor este așa. Și de unde să iei tu atâția bani?

— Mulți? Câți, tata?

— Să zicem, barem un milion. Și mai bine să fie dolari. Tu cunoști banii?

— Mama Anastasia mi-a vorbit despre tot felul de hârtii și monezi, care le plac oamenilor. Mi-a spus că oamenii îi dau pe haine, pe mâncare și pe multe altele.

— Că îi dau, asta e adevărat... Dar de unde-i iau, știi? Ca să primești aceste monede, trebuie să muncești undeva. Ba nu... Nu-i de ajuns să muncești. Trebuie să faci afaceri sau să produci ceva, ca să faci mulți bani... De exemplu, tu știi să faci ceva util oamenilor, ceva de care să aibă mare nevoie?

— Ce produs le este foarte util oamenilor, tata?

— Ce produs? Mai multe. De exemplu, în multe regiuni ale țării se face tot mai simțită criza energetică. Este carență de energie electrică. Centralele atomice nu se mai construiesc, deoarece se spune că sunt periculoase și că explodează. Dar, fără ele, este greu.

— Centralele atomice? De la radiațiile cărora pier animalele și plantele?

— Tu știi ce este radiația?

— Da. Radiația este peste tot, este o energie. Este bună și este necesară. Numai că e dăunător să fie strânsă multă într-un singur loc. Bunicul m-a învățat să dirijez radiația. Dar mai bine să nu vorbesc despre asta. Unii oameni ar putea transforma energia bună în arme cu care să ucidă multă lume.

— Da. Mai bine nu vorbi. Așadar, s-ar părea că tu știi într-adevăr să faci ceva ca să câștigi mulți bani pentru fata ta.

— Probabil că pot. Dar banii nu-l fac fericit pe om.

— După tine, ce-l face fericit pe om?

— Spațiul de el însuși creat.

Mi l-am imaginat pe micuțul meu fiu devenind un tinerel. Naiv, în pofida cunoștințelor despre tot felul de lucruri și fenomene. Chiar de știa să manevreze radiațiile, rămânea, totuși, un naiv printre mrejele întortocheate ale vieții noastre. Va merge să-și caute fata pe care s-o facă

fericită. Va face eforturi să nu se deosebească la vedere de ceilalți oameni. Așa făcea si Anastasia de fiecare dată când ieșea din taiga, printre oameni. Va face eforturi să nu se deosebească, totuși nu va fi ca toți ceilalți. Se pregătește, asimilează cunoștințe colosale, se străduiește să *crească* sănătos fizic și toate astea de dragul unei fete oarecare. Eu credeam că Anastasia îl pregătește pentru o mare împlinire și pentru asta îi transmite cunoștințele și capacitățile ei. Însă, din câte văd eu, aici, cea mai importantă misiune în viața unui bărbat este aceea de a face fericită o singură femeie. Fiul meu era convins că fiecare femeie este personificarea întregului Univers. Să fie chiar așa? Neobișnuită filozofie... Oricum, Volodea este ferm convins că în viață, cel mai important este să facă fericită doar o singură femeie pe care, culmea, nici măcar n-o cunoaște încă. Poate că nici nu s-a născut. Sau, poate că face deja primii pași. Sau poate că nicio fată nu o să-l vrea sau, mai degrabă, n-o să-l poată iubi.

La început, când el îi va îndeplini dorințele și-i va aduce bani, poate că ea o să dea impresia că-l iubește. Ooo, câte sunt din astea în lumea noastră! Pentru bani ar fi dispuse să se mărite și cu moșnegi... și fără să crâcnească. Au învățat cum să se arate iubitoare.

Fiul meu va crește, o va întâlni pe fată și îi va îndeplini dorințele. Ea va spune că-l iubește, dar ce se va întâmpla când el va începe să-i vorbească despre necesitatea unui Spațiu de Iubire și a unei grădini... O să râdă fata? O să-l creadă anormal ori o să-l înțeleagă? Poate că-l va înțelege. Sau poate că nu... Nu! Mai bine să-l previn asupra răului:

— înțelegi, Volodea, când o s-o găsești pe fata aceea să o să reușești să faci din ea cea mai sănătoasă și cea mai

frumoasă fată, cum spui tu, se poate întâmpla ceva despre care tu nu știi. Cele mai frumoase fete din lumea noastră aspiră să devină manechine, actriţe și să intre în lumea spectacolului. Le place când toți bărbaţii din jurul lor le fac complimente. Tu încearcă doar să-ți imaginezi: ea vrea să strălucească ca o regină în fața publicului, dar tu îi propui Spațiul de Iubire. Crezi că o să te-asculte? Da' de unde? O să te lase și o să fugă orbită de luminițele multe, de complimente și aplauze și o să-ți mai lase și un bebe. Ce-o să faci tu atunci?

Volodea a răspuns fără să se gândească:

— Atunci eu voi crea Spațiul singur. Mai întâi singur, apoi împreună cu copilașul pe care ea mi-l va lăsa. Eu, împreună cu el, vom păstra Iubirea în Spațiul nostru.

— Pentru cine-o veți păstra?

— Pentru mine și pentru fata care, cum spui tu, o să fugă la luminițele artificiale.

— Și-atunci de ce să creezi și să păstrezi tu Spațiul de Iubire pentru ea? Vezi cât ești de naiv aici? Va trebui să-ți cauți alta și să fii mai prudent pe viitor.

— Dar dacă eu caut alta, pe fata care tocmai a plecat, cine s-o facă fericită?

— Da', s-o facă cine vrea și cine poate, tu de ce să-ți bați capu'? A plecat și gata.

— Fata se va întoarce și va găsi grădina și livada încântătoare. Eu voi face astfel încât toate animalele să i se închine și s-o slujească. Spațiul întreg și toate din el o vor iubi sincer. Cu siguranță se va întoarce obosită. Se va spăla cu apă curată și se va odihni. Va deveni și mai frumoasă și nu va mai părăsi niciodată Spațiul ei de Iubire. Spațiul nostru. Va fi fericită. Iar stelele deasupra ei vor fi mai luminoase și mai fericite. Iar dacă tu, tată, nu ai fi plăsmuit și în gând nu

j fi dat viață acestei situații, în care ea trebuia să plece, ea nu ar fi plecat.

— Eu am plăsmuit?

— Da, tată. Nu așa ai spus? Era gândul tău. Omul plăsmuiește cu gândul anumite situații. Și tu ai creat-o pe asta.

— Dar tu, cu gândul tău, nu poți schimba situația? Gând tău să-l contrazică pe-al meu. Doar ai spus că gândul tău este rapid, aproape ca al Anastasiei.

— Pot să-l contrazic.

— Atunci, contrazice-l.

— Eu nu vreau ca gândul meu şi-al tău să se contrazică, tata. Voi căuta altă ieșire.

***

Cum să abați barierele?

Nu am reușit să mai continuu discuția cu fiul meu. El îmi controla automat toate cuvintele, reprezentându-şi-le și reușind să distingă fără niciun efort minciuna de adevăr. Așa a verificat și deducțiile istoricilor din manualul de istorie. Superioritatea tatălui asupra fiului nu prevala nicicum și discuția nu-mi conferea mai multă autoritate. Am fărâmat, cu siguranță, și acel dram de autoritate dobândită grație Anastasiei. In plus, strania lui încredere în puterea gândului to-a speriat şi m-a îndepărtat de el. Suntem diferiți. Nu am reuşit să stabilesc un contact normal cu el, un contact ca între tată și fiu. Și nu am simțit în el propriul fiu. îndeobște, toi s-a părut o cu totul altă ființă. Tăceam și brusc mi-am amintit vorbele Anastasiei: «Cu copiii trebuie să fii doar

sincer și credibil.» Situația asta fără ieșire deja mă irita. «Vasăzică sincer și credibil?» Am făcut tot ce se putea face, însă rezultatul?... Și ca să fiu sincer și credibil până la urmă și, mai ales, situația asta... Uite la ce-am ajuns. Și am vorbit dintr-o suflare:

— Volodea, ca să fim sinceri, între noi doi nu cred că se va lega vreo discuție normală, ca între tată și fiu. Suntem diferiți. Accepția și cunoștințele noastre sunt diferite. Eu nu te simt ca pe propriul meu fiu. Mi-e frică chiar și să te ating. In lumea noastră, pe propriul copil îl poți mângâia, îl poți chiar pedepsi sau bate pentru obrăznicii. In relația cu tine, îmi vine greu până și să-mi imaginez așa ceva. Intre noi se ridică o barieră de netrecut.

Și am mutit. Stau și tac, neștiind ce să spun. Stau și mă uit la chipul învăluit într-un misterios aer meditativ al micuțului meu băiețel.

Întorcându-și spre mine căpșorul cârlionțat, Volodea a vorbit iarăși primul, însă de data asta am simțit tristețe în glasul lui:

— Intre noi, tata, este o barieră? Îți vine greu să mă vezi ca pe propriul tău fiu? Tu trăiești multă vreme acolo, în cealaltă lume, acolo unde toate-s oleacă altfel decât aici. Eu știu, tată, că acolo, uneori, părinții își bat copiii... Acolo toate-s oleacă altfel. Eu m-am gândit, tata... Eu acum...

S-a ridicat sprinten, a alergat și s-a întors cu un bețișor uscat și înțepător de cedru și mi l-a întins:

— Ia bețișorul și bate-mă cu el, tata. Așa cum îi bat pe copii în lumea în care tu stai așa de mult timp.

— Să te bat? Pe tine? Pentru ce? Da', cum ți-a trecut așa ceva prin cap?

— Eu știu, tata, că acolo, în lumea aceea în care tu stai mult timp, părinții își bat propriii copii. Eu sunt fiul tău,

tată. Tu bate-mă ca să te simţi tatăl meu, părintele. Poate aşa îţi va veni mai uşor să simţi. Doar peste mânuţa asta nu mă lovi şi nici peste picioruşul *acesta* nu mă bate, nu simte durerea mânuţa şi picioruşul, încă-s puţin amorţite. Restul corpului simte durerea. Numai că nu cred că voi putea plânge ca toţi copiii. Nu am plâns niciodată.

— Absurd! Este absurd! Nimeni, niciodată, în lumea aceea, cum spui tu, nu-şi bate copiii doar aşa. Ii pedepseşte uneori şi le mai dă câteo pălmuţă uşoară. Doar atunci când nu-şi ascultă părinţii şi fac pozne.

— Da, sigur, tata. Doar atunci când părinţii consideră obraznică purtarea copiilor?

— Da.

— Atunci tu, tata, consideră obraznică vreouna dintre purtările mele.

— Ce înseamnă consideră? Când purtarea nu este corectă, este evident că nu este corectă, da' nu aşa, că-i vine cuiva de-aiurea s-o considere greşită. Toţi trebuie s-o considere obraznică.

— Şi copiii care iau bătaia?

— Copiii o primesc ca să-şi vadă greşeala.

— Dar fără bătaie nu înţeleg?

— Se pare că nu.

— Li se explică şi ei nu pot să-nţeleagă?

— Nu pot, asta este, de fapt, vina lor.

— Dar cel care nu a explicat bine nu este vinovat?

— Nu, se pare că... nu... El... M-ai încurcat şi pe mine cu confuzia ta!

— Aha, foarte bine! Devreme ce nu înţeleg, bate-mă! Şi nu va mai fi nicio barieră între noi.

— Da' cum de nu înţelegi? Pedeapsa poate veni atunci când, de exemplu... De exemplu, mama îţi spune hotărâtă:

«Volodea, să nu faci asta!» însă tu, fără să-i asculți sfatul, faci taman contrarul. Acum ai înțeles?

— Am înţeles.

— Ai făcut vreodată ceva interzis de mama?

— Da, am făcut. De două ori am făcut. Și am să mai fac, oricât mi-ar interzice mama Anastasia.

Discuția cu el a apucat-o pe un alt făgaș decât cel anticipat de mine. Nu am reușit nicicum să-i prezint societatea contemporană civilizată și, implicit nici pe mine însumi, într-o lumină pozitivă. Atât de tare m-au iritat repetatele deducții ale copilului, încât am dat un pumn în trunchiul copacului. Și i-am aruncat... sau poate mai mult mie:

— Nu toți părinții își pedepsesc neapărat copiii. Nici măcar cei din lumea noastră. Dimpotrivă, mulți caută un sistem corect de educație. Am căutat și eu, dar n-am găsit. Când am venit la voi în taiga, tu erai încă foarte mic. De fiecare dată am visat să te îmbrăţişez și să te mângâi. Dar Anastasia mi-a spus: «Nu trebuie, nici măcar cu mângâieri, al fiului gând să-l întrerupi. Procesul de gândire al copilului este un proces foarte important.» Și eu te-am privit doar, iar tu erai mai tot timpul prins cu câte ceva. Nici acum nu știu cum să vorbesc cu tine.

— Deja nu mai vrei să mă îmbrăţişezi, tata?

— Vreau, dar nu pot. Mi s-au înceţoşat mințile cu toate sistemele astea de educație.

— Atunci, pot s-o fac eu? Să te îmbrăţişez, tată. Gândurile noastre, acum s-au unit.

— Tu? Și tu vrei să mă îmbrăţişezi?

— Da, tata!

A făcut un pas înspre mine. Eu m-am lăsat în genunchi și am rămas așa. Volodea, cu o mână m-a apucat de spate și și-a sprijinit căpșorul de umărul meu. Ii auzeam

bătaia inimii. Inima mea a început să bată puternic şi galopant. Nu reuşeam să respir bine. După câteva secunde, inima şi-a încetinit galopul şi şi-a reluat ritmul obişnuit, acordându-se la ritmul celeilalte inimi. Pe loc am respirat mai uşor şi am fost învăluit de o stare...

Aş fi vrut să spun, să strig: «Ce minunat este totul împrejur! Cât este de minunată viaţa omului! Ii mulţumesc Celui care a creat lumea!» Şi multe altele de bine, aş fi dorit să strig. Numai că vorbele s-au împotmolit undeva înăuntrul meu. I-am mângâiat părul copilului şi, oarecum în şoaptă, i-am spus:

— Aşadar, spune, fiule. Ce ai făcut atât de prohibit de mama şi, pe deasupra, mai vrei să şi repeţi?

— Odată, când am văzut-o pe mama Anastasia... - a răspuns Volodea tot în şoaptă, fără să-şi ridice capul de pe umărul meu - când am văzut-o... - s-a ridicat apoi şi s-a aşezat pe pământ, mângâind iarba cu mânuţa. - Ierbuşoara este întotdeauna verde când stă bine...

A tăcut un timp, apoi a ridicat căpşorul şi a continuat:

***

Eu o voi saCva pe mama

— Odată, mama a lipsit foarte mult şi eu m-am îngrijorat: «Unde-o fi?» - m-am întrebat eu. Am intuit că era în poienita alăturată. Seamănă cu a noastră, dar acolo nu-i la fel de bine. Şi am mers în poienita vecină. Acolo am vazut-o pe mama. Stătea nemişcată şi era foarte-foarte palidă, iar împrejurul ei iarba era toată albă.

În prima clipă am rămas pe loc și-am gândit: «Ce s-a întâmplat? Nici chipul mamei și nici iarba dimprejur nu ar trebui să fie albe?» Apoi am dat s-o ating pe mama. Ea a deschis ochii, dar nu s-a mișcat. Am apucat-o de mânută și am tras-o afară din cercul alb. Ea s-a ajutat de cealaltă mână și împreună am reușit să ieșim din cercul alb.

Când și-a revenit în fire, mama mi-a cerut să nu o mai ating niciodată când se întâmpla așa ceva. A spus că ea se descurca singură, dar nu și eu. După ce-am tras-o pe mama din cercul alb, mânuța și piciorușul mi-au amorțit și multă vreme nu m-au ascultat. Mama își revine foarte repede, dar mie, mânuța și piciorușul îmi rămân amorțite mult timp.

Când am găsit-o a doua oară în același cerc... Era din nou toată albă. De data aceea, însă, nu am mai atins-o. Am chemat-o pe ursoaica cea puternică, cu care dormeam de mic. I-am poruncit ei s-o tragă pe mama. Ursoaica a intrat în cercul alb, dar a căzut. Nu mai trăiește ursoaica acum, au rămas singuri ursulețiii. A murit ursoaica imediat ce a pășit în cercul alb. Pe iarba albă totul moare.

Atunci, eu am intrat din nou în cercul alb și am tras-o afară pe mama Anastasia. Ne-am târât împreună afară din iarba moartă. De data asta, însă, mânuța și piciorușul meu nu au mai amorțit așa tare ca prima dată, doar corpul mi-a tremurat ușor. Deja nu mai tremură. Vezi, tăticule, nu mai tremură corpușorul meu acum, mă ascultă. Și curând și mânuța se va ridica când vreau eu. Deja de pe acum se ridică puțin. înainte nu se ridica deloc.

Am amuțit auzind povestirea fiului. Mi-am amintit că am văzut-o și eu odată pe Anastasia în această situație și că am încercat intuitiv s-o trag afară din cercul alb. Mi-am amintit că bătrânul filozof Nicolai Feodorovici mi-a explicat

acest fenomen.

De ce se expunea acestui pericol? Şi mai risca şi fiul. Chiar atât de important să fie - să comprime în ea energia aceea, dirijată de oareşicine invizibil?

Nu numai odată au fost arătate la televizor aceste cercuri ciudate, de forme geometrice perfecte.

Se formează prin diferite ţări, în majoritatea cazurilor, în lanurile de cereale. Oamenii au găsit aceste cercuri. Tulpinile normale de cereale par strivite la pământ. Nu haotic, ci toate înclinate într-o direcţie, şi creează diferite figuri geometrice. Oamenii de ştiinţă cercetează aceste fenomene misterioase, dar nici până azi nu au explicat nimic. Şi în cazul Anastasiei, tot despre un cerc cu iarbă plecată este vorba. In plus, faţă de ce-au arătat la televizor, aici iarba albeşte ca şi cum nu i-ar ajunge lumina solară.

Anastasia a spus că motivul este energia negativă, produsă de oameni. Să admitem că-i aşa, dar de ce este dirijată nemijlocit către Anastasia? Ce oameni o emană? Şi uitând unde mă aflu, am spus cu voce tare:

— De ce se bate ea cu energia asta? La ce bun? Cui îi va fi mai bine din asta?

— Tuturor câte-oleacă - am auzit eu vocea copilului - mama spune că, dacă energia rea va fi mai puţină, dacă poate s-o diminueze şi s-o ardă înăuntru, fără s-o respingă înapoi în spaţiu, ea va fi tot mai puţină. înşişi cei care o emană vor deveni mai buni.

— Arată-mi cercurile albe. Câte sunt şi unde se află?

— Lângă poiana noastră se află o poieniţă mică. Acolo apar întotdeauna cercurile albe. Pe urmă, iarba din ele înverzeşte la loc, dar acum nu a înverzit încă toată şi se mai vad cercurile albe. Dacă vrei, mergem şi ţi le arăt, tata.

— Hai să mergem.

M-am ridicat sprinten și l-am apucat de mânuță pe micuțul meu. Volodea m-a zorit, pășind mărunței cu picioruşele lui micuțe, dar nu a mers cât putea de repede, de dragul meu.

M-a privit în ochi și a f lecărit tot timpul. A povestit într-una, ba una, ba alta, însă gândul meu era la cercurile misterioase și la comportamentul inexplicabil al Anastasiei. încercam să pătrund sensul acțiunilor ei și tuturor acestor fenomene.

Pentru a întreține cât de cât dialogul cu fiul meu, l-am întrebat:

— Volodea, de ce pe mama o chemi uneori mama, alteori mama Anastasia?

— Eu cunosc multe mame care au trăit înainte pe Pământ. Despre ele mi-a vorbit mama Anastasia. Se pot chema și bunici și străbunici, dar și mame. Bunicile au născut-o pe mama. Și pe ele le pot chema mame. Eu le simt și le văd, mi le imaginez când aud povestiri despre ele, uneori mi le imaginez singur. Și, pentru a nu mă încurca, câteodată pe mama o chem mama Anastasia. Toate mamele sunt bune, dar mama Anastasia, pentru mine, este cea mai apropiată și cea mai bună, ea este mai frumoasă decât florile și norii. Este foarte interesantă și veselă. Să trăiască în veșnicie! Atât de repede o să-mi pot mâna gândul că o voi întoarce de fiecare dată...

Și iarăși nu am ascultat cu atenție și nu am înțeles ce-a spus el. Am ajuns în micuța poiană și am văzut patru cercuri albe în iarbă. Aveau diametre între patru și șase metri și de-abia se distingeau. Dodr într-unu' dintre ele se evidenția bine albeața. Probabil era proaspăt făcut. Și atunci am înțeles de ce nu m-a întâmpinat Anastasia și de ce nu era cu noi acum. Inseamnacă stătea pe undeva fără vlagă în ea.

Și **nu** vroia s-o plângem **sau** să ne îngrijorăm la vederea ei.

Mă uitam la cercurile albe, gândurile mi se derulau repede și un pic mi s-au încâlcit.

Se știe că mulți oameni pălesc de la neplăcerile care cad peste ei. Aproape de fiecare dată, oamenii devin palizi când îi lovește răul pe neașteptate. **Dar** aici? Este posibil să se simtă de la o distanță așa de mare? Este posibil ca imensa energie negativă a umanității să se concentreze într-o rază unică, atât de mare încât să nu pălească doar omul, ci și plantele dimprejur. Asta era dovada că este posibil! Uite-le, semnele încercărilor răului! Și iarăși mi-am amintit vorbele Anastasiei, pe care le-am reprodus în cartea a treia: «Voi, toate răutățile de pe Pământ, lăsați baltă toate treburile voastre și să vă avântați spre mine încercați! Eu sunt singură înaintea voastră, veți învinge. Dar, pentru a învinge, cu toatele spre mine avântați-vă. Bătălia, făr' de bătaie să fie.» Eu am crezut că-s doar vorbe. Insă totul se adevărește. Și cărțile există, așa cum a prevăzut ea, și cântecele barzilor și versurile... Ea nu vorbește aiurea. Atunci de ce: «Bătălia, făr' de bătaie să fie»? De fapt, ea încearcă să ardă răul în ea. Și se străduiește! In opinia mea, însă, cu răul trebuie să te bați în serios! Așa de... botul să i-l... Insă, ea este singură. Nu! Nu vei fi singură tu, Anastasia! Câtuși de... Măcar câtuși de puțin, din *această* hidoșenie să iau și asupra mea. Și să mă bat cu **ea!** Eh, de-aș fi putut vorbi ca ea. Le spuneam eu!... Probabil vorbeam serios, că m-am trezit spunând cu voce tare:

— Haideți răutăților, năpustiți-vă peste mine! Cât de Puțin **să vă** ard!

Micuțul Vladimir și-a tras brusc mânuța **de** la mine, a alergat în fața mea și m-a privit contrariat și atent în ochi. A bătut din picior, și-a apucat cu mâna zdravănă **pe** cea încă

nevindecată, le-a ridicat pe ambele în sus si a exclamat:

— Și peste mine vă năpustiți, răutăților! Uitați, mânuța deja mi se înzdrăvenește! Mama Anastasia nu este singură. Și uitați, gândul meu se desfășoară tot mai iute. Grăbiți-vă, răutăților, treburile vă lăsați deoparte, spre mine vă grăbiți! Uitați cum cresc eu!

S-a ridicat pe vârful degetelor și a ridicat mâinile tot mai sus.

— *Așa,* oștenilor viteji, neînfricați și curajoși. Cu cine v-ați pornit să vă bateți, vitejilor? - am auzit eu vocea stinsă a Anastasiei.

M-am răsucit și am văzut-o sub un cedru, cu capul sprijinit de tulpina copacului. Era vizibil sleită de puteri. Umerii și brațele îi erau lăsate în jos, fața-i era palidă și ochii îi ținea întredeschiși.

— Eu și tata ne-am aruncat împotriva răului, mama - a răspuns în locul meu, Volodea.

— Dar ca să te bați cu răul trebuie să știi unde este, în ce se ascunde. Potrivnicul trebuie prefigurat în cele mai mici detalii - a vorbit domol și anevoie Anastasia.

— Tu, mămico, odihnește-te aici, în timp ce eu și tata încercăm să-l definim. Dacă nu reușim să-l vedem bine, tu să ne ajuți pe urmă.

— Copilașul meu, tatăl tău vine de la drum lung. Ar trebui să se odihnească mai întâi.

— Sunt odihnit, Anastasia. Nu am obosit chiar deloc. Salut, Anastasia. Cum stai?

Am privit buimăcit la chipul neajutorat al Anastasiei, m-am blocat și am îngăimat ceva fără noimă, neștiind cum să continuu, ce să spun, ce să fac. Volodea a venit la mine, m-a luat de mâini și a continuat, adresându-i-se Anastasiei:

— Eu îl hrănesc pe tata după călătorie și mă scald cu

el în apa curată din iaz. Și plante de leac îi adun. Tu, mămico, deocamdată odihnește-te aici. Nu-ti cheltui puterile vorbind. pac totul singur. Pe urmă ne întoarcem la tine. Forțele să ți se întoarcă cât mai degrabă.

— Mă scald și eu cu voi, aşteptaţi-mă. Vin cu voi.

Anastasia s-a apucat cu mâinile de tulpina cedrului și a dat să se ridice. S-a ridicat puţin, ținându-se cu mâinile de trunchiul copacului, dar s-a lăsat imediat înapoi la pământ neajutorată și a șoptit imperceptibil:

— Ooo, ce-am mai răit! Nici măcar să-mi întâmpin fiul și iubitul nu mai pot să mă ridic!

Sprijinită de trunchiul copacului, anevoie a tentat iar să se ridice din iarbă. Cu siguranţă nu ar fi reușit să se ridice nici de data asta, dacă nu s-ar fi petrecut ceva de-a dreptul incredibil și surprinzător: Maiestosul cedru, de trunchiul căruia se sprijinea Anastasia, și-a orientat dintr-odată către ea acele crengilor de la poale.

Acele crenguţelor de cedru au început să răspândească luminiţe azurii imperceptibile, care, pe nesimţite, au învăluit-o pe Anastasia. Peste câteva clipe am auzit de sus niște trosnituri dintr-acelea care se aud pe sub stâlpii de înaltă tensiune. Mi-am ridicat privirea și am văzut că și acele celorlalți cedri dimprejur începuseră să se lumineze de aceeași luminiță azurie. Dar, asta nu era tot. Toate erau orientate în direcţia copacului la poalele căruia se chinuia Anastasia să se ridice. Cedrul absorbea, prin acele crenguțelor din vârful coroanei, lumina emanată de ceilalţi cedri din vecinătate. Și lumina i se intensifica tot mai mult. Totul a decurs așa vreo două minute, apoi o lumină albastră ca de flash a explodat în văzduh. Acele de cedru au încetat să mai lumineze. Acum păreau stinse. Anastasia, abia de se întrezărea prin lumina azurie. Lumina s-a împrăștiat sau

a fost absorbită de ea și-atunci am văzut ceva impresionant:

Sub cedru stătea Anastasia - cea dinainte, frumoasă și în depline forțe. Ne zâmbea mie și fiului. A ridicat capul și a șoptit: «Mulțumesc.» Apoi... Da' se poate, oare, ca o femeie matură să facă așa ceva?

A țopăit ușor în loc, a alergat sprintenă spre cel mai mare cerc alb, pe marginea lui a făcut trei salturi, mult mai înalte de data asta, și la urmă s-a oprit în centru. Printr-un nou salt a executat șpagata, întocmai ca o veritabilă balerină. A râs cu râsul ei debordant și molipsitor, a țopăit din nou și a continuat să se învârtă prin cercul alb.

Totul împrejurul poieniței s-a însuflețit, trezit de Anastasia. Veveriţele țopăiau din ram în ram, împrejurul nostru. De prin tufișuri se iteau ochii-năsturei sclipitori ai urșilor și altor animale. Prin poiană planau, la firul ierbii, doi vulturi. S-au înălţat, au coborât, s-au rotit în cercuri, apoi s-au ridicat semeți în văzduh...

Anastasia râdea și dansa aidoma unei acrobate, aidoma unei iscusite balerine. Iarba de sub picioarele ei se înverzea văzând cu ochii. Chiar și în cercul cel mai afectat, verdele a devenit din ce în ce mai vizibil. Sufletul mi s-a veselit de la dansul și de la râsul ei... Și, dintr-odată, totul împrejur...

Fiul meu a alergat brusc și a făcut două salturi peste cap în cercul tot mai verde, apoi, printr-un alt salt, a încercat s-o imite pe Anastasia. Eu nu m-am abținut, am alergat lângă el și am început să bat din palme și să țopăi de bucurie.

— Înainte! La scăldat! Cine mă întrece? - a strigat Anastasia, alergând spre iaz și noi după ea.

Toată țopăiala asta m-a făcut să gâfâi. Am rămas în urmă, dar am apucat s-o văd pe Anastasia cum a sărit și a

plonjat, cu două bătăi, în iaz.

Imediat după ea, a alergat și fiul meu și s-a aruncat de pe mal în iaz, plesnind apa cu funduletul.

Eu mi-am aruncat haina pe cărare. Distrat, am uitat pe mine maieul, pantalonii și bocancii și m-am aruncat îmbrăcat în iaz, vrăjit de râsul zgomotos al Anastasiei. Băieţelul, învăluit de sentimentele euforice, a bătut din palme și a plescăit apa în jurul lui.

Eu am ieșit primul din apă. Mi-am scos hainele ude de pe mine și le-am stors. Anastasia a ieșit și ea iute din apă și a îmbrăcat rochiţa lejeră direct pe corpul ud, după care m-a ajutat să-mi întind pantalonii pe un tufiș ca să se usuce mai repede la vânt. Am scos apoi un trening din rucsac și l-am tras pe mine. Anastasia îmi era alături și am remarcat că rochia de pe ea se uscase deja. Aș fi vrut s-o îmbrăţişez, dar nu am avut curajul.

S-a apropiat de mine. Simţeam căldura emanată de corpul ei, aș fi vrut să-i spun ceva frumos, dar cuvintele nu ieșeau. Am reușit doar să îngăim:

— Mulţumesc, Anastasia.

Ea mi-a zâmbit, și-a pus mâinile pe umerii mei și, cu capul sprijinit pe umăr, mi-a răspuns:

— Și eu îţi mulțumesc ție, Vladimir.

— Minunat! - s-a auzit glasul zglobiu al fiului. - Acum eu plec.

— Unde? - l-a întrebat Anastasia.

— Merg la bunicu' bătrân să-i dau voie și să-l ajut să își îngroape corpul. Am plecat.

Volodea a plecat imediat, fără să mai șchiopăteze.

Invitație în viitor

Care-i sensul afirmației: îi dau voie bunicului să își îngroape corpul? - Am întrebat eu nedumerit.

— O să vezi singur și o să înțelegi tot - a răspuns Anastasia.

La scurt timp după asta l-am văzut viu pe străbunicul Anastasiei, dar nu am văzut nicio înmormântare. Chiar așa a și rămas în memoria mea: viu și misterios.

Prima a simțit Anastasia apropierea bătrânilor. In acel moment, noi doi străbăteam împreună poiana. Anastasia s-a oprit brusc, m-a oprit și pe mine cu un gest și s-a răsucit spre locul în care creșteau cedrii cei mari și robuști. I-am urmat privirea, dar nu am văzut pe nimeni. Și am dat s-o întreb: «Care-i treaba?», dar nu am apucat. Ea m-a apucat de mână și mi-a strâns-o ușor într-a ei, cerându-mi mutual să tac.

In aceeași clipă am întrezărit printre impunătorii cedri profilul străbunicului Anastasiei. Maiestosul bătrân era îmbrăcat într-o cămașă lungă până sub genunchi, de culoare gri

deschis. A intrat în poiană cu mersu-i domol, nici pe departe de bătrân. Alături de el, păşind măruntei şi ţinându-l de mână, mergea fiul nostru şi strănepotul lui - Volodea. Undeva în urma lor mergea bunicul - fiul bătrânului.

Cu toţii am fost impresionaţi de solemnitatea momentului întâlnirii... Doar copilaşul care-i mergea alături bătrânului s-a comportat firesc şi destins. Volodea i-a vorbit neîntrerupt bătrânelului. Din când în când îi alerga înainte ca să-l privească în ochi, apoi pe neaşteptate se oprea, îi lăsa mâna, se apleca la pământ şi căta la ceva în iarbă. Atunci se oprea şi bătrânul.

Când s-au apropiat de noi, am remarcat că mereu severul şi maiestosul bătrân zâmbea uşor. Chipul luminat şi solemn îi strălucea de beatitudine. S-a oprit nu departe de noi, însă privirile-i erau îndreptate undeva în zare. Tăceam cu toţii. Doar Volodea a vorbit grăbit:

— Uite, bunicuţule, în faţa ta stau mama şi tatăl meu. Ei sunt buni - ochişorii tăi nu văd - dar tu simţi orice. Ochişorii mei văd. Tu uite-te prin ochişorii mei şi, prin mine, te vei simţi şi tu mai bine.

Apoi, vorbindu-ne nouă, Volodea a anunţat cu şi mai multă bucurie:

— Mama şi tata, eu nu demult, în timp ce ne scăldam împreună... am înţeles şi i-am permis corpului bunicului Moise să moară. împreună cu el am găsit deja un loc în care eu să-i îngrop corpul bunicului Moise.

Volodea s-a aplecat cu tot corpul şi şi-a închinat capul la picioarele bătrânului. Maiestosul bătrân cărunt i-a mângâiat cu delicateţe părul strănepotului. Din relaţia celor doi se percepeau în văzduh dragostea, fericirea şi înţelegerea reciprocă. Privind la toate astea, orice discuţie despre mormântare mi s-a părut dintr-odată ciudată. De-ar fi trebuit să fac cum se obişnuieşte pe la noi, l-aş fi oprit pe

băiețel și i-aș fi spus că străbunicul arată bine și că mai are de trăit. Și nu puțin. Noi vorbim așa întotdeauna, chiar și cu un vârstnic foarte bolnav. Am dat să vorbesc, chiar am tras aer în plămâni, dar Anastasia mi-a strâns mâna și eu nu am rostit nici un cuvânt.

Atunci străbunicul i-a vorbit Anastasiei:

— Spațiul de tine creat, nepoțică Anastasia, al tău gând cu ce îl limitează?

— Visul și gânduri le, într-unu' s-au împreunat, mărginire neștiind - a răspuns Anastasia.

Imediat, străbunicul i-a pus altă întrebare:

— Lumea de tine creată, oamenii o acceptă; spune, cu ce energie lucrezi?

— Cu aceea care crește copacul și muguri-i deschide, în flori prefăcându-i.

— Ce forțe pot obstacula visul tău?

— Visând, eu nu modelez niciun obstacol. Doar surmontabil în calea mea văd.

— Volnică în toate ești tu, nepoțica mea Anastasia. Poruncește-i sufletului meu, într-al tău folos, în tine să se încarneze.

— Niciunui suflet uman nu-mi permit eu să-i poruncesc. Sufletul este neatârnat - este creația Creatorului! Dar voi visa ca-ntr-o minunată grădină, bunule meu iubit, al tău suflet, destoinică reîncarnare să-și găsească.

S-a lăsat liniștea. Străbunicul nu a mai pus alte întrebări și-atunci a vorbit din nou Volodea, adresându-i-se bătrânului:

— Nici eu nu o să-ți poruncesc, bunelule. Doar că, tare mă rog de tine. Cât mai degrabă, al tău suflet reîntrupează-ți-l pe Pământ. Din nou pe Pământ vino, și-ntr-al meu bun prieten prefă-te. Sau poate în altcineva pentru mine...

Sufletul tău, bunelul meu Moise, alături de-al meu să fie.

La auzul acestor cuvinte, maiestosul bătrân s-a întors către Volodea, s-a lăsat încet dinaintea lui, la început într-un genunchi, apoi într-amândouă, și-a plecat capul sur, a dus mâna micuță a copilului la buze și a sărutat-o. Volodea l-a apucat de gât și i-a șoptit ceva la ureche.

După asta străbunicul s-a ridicat în picioare... și l-a ajutat pe prea bătrânul om, doar un copilaș! Nici acum, când îmi amintesc această scenă, nu reușesc să-nțeleg cum s-a întâmplat. Se țineau numai de mâini și străbunicul s-a ridicat fără să se sprijine de nimic altceva. Bătrânul s-a ridicat, a făcut un pas spre noi, s-a înclinat și, fără să mai scoată un cuvânt, s-a răsucit, i-a dat mâna copilului și au plecat amândoi ținându-se de mâini și f lecărind. Ceva mai în urma lor mergea bunicul fără să întrerupă sfatul celor doi.

Atunci am înțeles că străbunicul Anastasiei plecase pentru totdeauna. Plecase să moară.

Nu-mi puteam dezlipi privirile de la cei doi - bătrân și copil - care se îndepărtau. Chiar din vorbele ei cunoșteam deja demult părerea Anastasiei despre ritualurile de înmormântare și cimitire. Despre acestea am scris în cărțile anterioare. Ea - și asta înseamnă și toți apropiații ei vii care trăiesc acum în taiga - consideră că cimitirul nu trebuie să existe. Cimitirele seamănă cu locuri părăsite unde se aruncă leșurile oamenilor netrebuincioase deja nimănui. In opinia lor, oamenii se tem de cimitire, deoarece acolo se săvârșesc gesturi împotriva naturii. Ei consideră că tocmai rudele mortului, prin gândurile lor și prin figurarea lui ca dus făr' de întoarcere, îi împiedică sufletul să se reîncarneze într-un nou corp uman terestru.

Analizând în gând înmormântările la care asistasem înainte, am început să înclin și eu spre această opinie. Prea e fals totul!... Ah, cum se mai dau de ceasu' morții rudele când

moare cineva din familie! Și doar în câţiva ani... Mergi la cimitir și vezi morminte neîngrijite de zece-douăzeci de ani... Mormintele grijite sunt o raritate! Pe locul mormintelor șterse, groparii sapa deja altele noi.

îngropatul a fost dat uitării de toți. Nu a rămas o fărâmitură din existența-i terestră, iar amintirea lui nu-i mai trebuie nimănui. De ce s-a născut, de ce-a trăit, dacă trebuie să aibă parte de un asemenea sfârșit? Anastasia sugerează ca trupul mortului să fie îngropat în propria-i grădină și ca mormântul să nu-i fie marcat cu pietre funerare. Florile și iarba, copacii și tufișurile din trupul lui crescute, continuare vieții să-i fie. Numai așa, sufletul care-a părăsit trupul, va putea să-și afle mai ușor minunata reîntrupare. In propria vatră, în timpul vieții, gândurile defunctului au creat un Spațiu de Iubire. In acest spațiu rămân să trăiască urmașii lui. Ei se vor atinge de tot ceea ce crește acolo - implicit de gândul părinților - și vor ocroti creațiile. Reciproc și spațiul îi va ocroti pe cei care trăiesc în el și în acest fel viața se va perpetua la nesfârșit.

Insă oamenii care trăiesc la oraș? Cum să facă ei fără cimitir? Sau, poate că modul lor de viață o să-i împingă, chiar dacă la adânci bătrâneți, să se gândească și să înţeleagă că nu se poate trăi așa, fără o pregătire pentru veșnicie.

Și eu sunt de acord cu filozofia Anastasiei. Doar că una e să fii de acord în gând și cu totul alta să asiști personal la despărțirea de un străbun muribund. Cu toate că, în cazul de față, sufletul său nu moare. El rămâne undeva pe aici sau se întrupează foarte repede într-o nouă viață - negreșit într-una bună. Niciunul, însă: nici Anastasia, nici micuțul meu fiu, nici bunicul și nici însuși străbunicul, nici măcar în gând nu proiectează tragedii. Ei înţeleg cu totul altceva prin moarte. Pentru ei nu este o tragedie, ci o trecere într-o nouă și minu-

nată existentă.

Ah! Nu era trist nici măcar străbunicul! Ba, dimpotrivă! Iată! Iată dezlegarea enigmei: «Când tu adormi și asupra ta apasă gânduri întunecate, greoaie și neplăcute, implicit, vei avea un coșmar. In prezenta gândurilor luminoase înaintea somnului, doar lucruri plăcute vei visa.» - a afirmat Anastasia. Și: «... Moartea nu este o tragedie, moartea este doar un vis scurt sau poate un pic mai lung, nu are importantă. Doar de gânduri luminoase trebuie să fie învăluit omul în orice vis, astfel sufletul său nu va suferi. Cu propriile gânduri poate omul, singur, rai să-și clădească sau altceva pentru al său suflet.»

Iar străbunicul știa asta. Și nu suferea. Totuși, ce i-a adus atâta bucurie în ultimele ceasuri ale vieții? Ceva s-a întâmplat. Nu ar fi putut să zâmbească el așa, din senin, fără motiv. Atunci, ce s-a întâmplat? M-am întors brusc către Anastasia și am văzut...

Stătea undeva mai departe de mine și, din câte mi s-a părut mie, susura o rugă. Razele soarelui se jucau, când după nori ascunzându-se, când strălucind și reflectându-se în lacrima de pe obrazul Anastasiei. Nu era tristă. Avea chipul învăluit într-o expresie de mulţumire sufletească. Șoptea câte ceva, după care asculta de parcă i-ar fi răspuns cineva. Eu am rămas pe locul pe care stătusem până atunci fără să spun nimic, neavând curajul să mă apropii de ea. Abia după ce s-a întors, m-a văzut și a venit spre mine, eu am întrebat-o:

— Tu te-ai rugat pentru liniștea sufletului străbunicului, Anastasia?

— Sufletul străbunicului, în măreață pace va trăi mereu și viața pământească o va avea iară, atunci când va dori. Eu, pentru fiul nostru m-am rugat. Mai multă putere, Creatorul să-i dăruiască. Fiul nostru, Vladimir, a săvârșit o

faptă de care putini oameni contemporani sunt vrednici. Forța întreagă a străbunicului în el a absorbit-o, însuși sufletul străbunicului i-a dat-o. Chiar și un adult ține anevoie atâtea energii la un loc.

— Dar când s-au petrecut toate astea, eu de ce nu am observat nimic deosebit la fiul nostru?

— Fiul nostru, Vladimir, a rostit unele cuvinte înainte ca străbunicul să i se închine în genunchi. El a rostit cuvinte ale căror sensuri pot fi înțelese doar de acela care poate pătrunde misterul creației Creatorului nostru. Copilul, fără să realizeze complet, pur și încrezător, i-a spus străbunicului că este în stare să-l țină pe Pământ, pe el și pe sufletul său. Eu nu mi-aș fi permis să spun așa ceva. Nu simt în mine asemenea puteri.

— *Am* observat că, după aceste cuvinte, străbunicul s-a luminat și mai tare.

— Da, nu multora le-a fost dat, la adâncă bătrânețe, s-audă așa ceva. Străbunicul a primit din gura copilului invitație în viitor - viitoare întrupare.

— S-au iubit așa de tare ei doi?

— Fiul nostru, Vladimir, i-a cerut străbunicului să rămână în viață pe când deja nu mai putea să trăiască. Și a trăit străbunicul, neputând să-l refuze pe copilaș.

— Cum este posibil așa ceva?

— Foarte simplu. Și simplu nu-i niciodată. Doctorii pot întoarce omul din starea de inconștiență sau neființă. Și un prieten, chiar fără să fie doctor, poate să-l recheme din leșin sau din starea de inconștiență și să reînvie omul. Voința și iubirea i-au permis străbunicului să-și prelungească viața la cererea nepoțelului. Străbunicul este urmașul preoților care, de-a lungul veacurilor, mărețe fapte-au săvârșit. Din priviri și prin voință, el a stăvilit o explozie. După care a orbit.

— Cum adică, din priviri? Se poate opri o explozie cu privirea?

— Se poate. Când omul priveşte constient şi încrezător în puterea umană şi are voinţa de fier. Străbunicul ştia unde se va petrece această nenorocire şi a mers acolo. A întârziat puţin în previziunile sale şi una din explozii a apucat să se producă. El a stat dinaintea morţii şi din priviri a frânat propagarea forţelor obscure care se întindeau în spaţiu. *A* avut loc o singură explozie, dar nici aceea la putere maximă. Altele două trebuiau să urmeze. Străbunicul, măcar de-ar fi clipit... Vladimir, el i-a interzis exploziei să se declanşeze. Insă a orbit.

— De ce te frământă, atunci, atât de mult harurile pe care fiul tău le primeşte de la bunic?

— M-am gândit că pentru el vor fi de ajuns harurile mele şi ale tale. L-am învăţat cum să-şi ascundă aptitudinile excepţionale, ca oamenii să nu-l considere neobişnuit. Aş fi vrut ca fiul nostru să iasă în lume şi să trăiască fără să se deosebească la exterior de ceilalţi oameni. Poţi face multe şi fără să te evidenţiezi dintre ceilalţi. Numai că s-a întâmplat ceva deosebit. Cine este acum fiul nostru, care este menirea lui? Noi doi va trebui neapărat să înţelegem. Eu I-am cerut Creatorului să-I dea puteri să rămână câtuşi de puţin şi copil normal.

— Tu te îngrijorezi, Anastasia. Dar eu gândesc că de multe te faci responsabilă tocmai tu şi educaţia ta. Vorbeşti mult despre sufletul omului şi despre menirea lui. L-ai învăţat pe copil să citească cartea aceea neobişnuită despre creaţie. Aşa i s-a format viziunea lui proprie asupra lumii. De ce să ştie copilul la vârsta asta despre Suflet şi despre Dumnezeu? El, imaginează-ţi, pe mine mă cheamă tată şi-n acelaşi timp spune ca mai are încă un tată. Am înţeles că el îl cheamă Tată pe

Dumnezeu. Acesta este un aspect greu de pătruns până și pentru mine.Tu l-ai împovărat pe copil. Educația ta este de vină, Anastasia.

— Vladimir, îți amintești, i-am răspuns străbunicului că nu-mi permit să-i poruncesc niciunui suflet? Și fiul nostru a auzit răspunsul și toate forțele de deasupra mea l-au auzit și i-au permis copilului să procedeze cum a procedat. Da' tu nu te îngrijora. Eu o să înțeleg ce s-a întâmplat, cu toate că și pe mine, fiul s-ar putea să mă înțeleagă diferit. In curând, el va fi mai puternic decât noi doi la un loc.

— Bine. Fiecare generație trebuie să fie mai puternică și mai inteligentă decât cea anterioară.

— Da. Tu ai dreptate, Vladimir, însă trist este tocmai când cineva este mai puternic și mai conștient decât generația sa.

— Cum? Nu înțeleg despre ce tristețe vorbești tu, Anastasia?

Anastasia nu a mai răspuns, doar a lăsat capul în jos. Chipul îi era trist. Rareori era tristă sau supărată, de data asta, însă... Eu am înțeles... Am realizat profunda tragedie a Anastasiei - minunata pustnică din taigaua siberiană.

Era singură. Incredibil de singură. Viziunea ei asupra lumii, cunoștințele și harurile ei se evidențiază marcant dintre cele ale celorlalți oameni. Și cu cât sunt mai mari, cu atât este mai tragică singurătatea. Ea trăiește într-o altă dimensiune a conștiinței. Fie ea minunată - această dimensiune - Anastasia este, totuși, singură acolo. Firește, ar fi putut să coboare printre oameni și să devină ca ei, însă nu a făcut-o. De ce? Intrucât, ca să facă asta, ar fi trebuit să se predea, să-și trădeze principiile și, poate, să-L trădeze pe Dumnezeu. Și atunci Anastasia a ales incredibilul! A chemat alți oameni în această minunată dimensiune. Și câte unu' a înțeles-o. Și s-ar

părea că și eu am început s-o înțeleg și s-o simt. Au trecut șase ani și de-abia, de-abia încep s-o înțeleg. Insă ea așteaptă răbdătoare și, fără să se supere, continuă să explice. Îngăduitoare și nesovăielnică, cu speranța ei. Este, poate, la fel de singură ca Iisus Hristos. Desigur, el își avea ucenicii lui și deseori lumea venea la el să-l asculte. Dar cine-i putea fi prieten? Prieten în adevăratul sens al cuvântului, care să-l ajute în clipele de răscruce? Nu avea în preajmă niciun suflet familial. Nici măcar unu'!

Dumnezeu! Cum și-L imaginează pe Dumnezeu, majoritatea oamenilor? Ca pe o esență amorfă, inconceptibilă și inexorabilă. Și doar: «Dă-ne!» și «Hotărăște Tu!». Dar dacă Dumnezeu esteTatăl nostru și dacă lumea întreagă, nouă înconjurătoare, a fost creată de El, atunci se înțelege de la sine că cea mai mare dorință a unui Părinte poate fi doar conștientizarea vieții și pătrunderea esenței lumii de către ai Săi copii prin creația colectivă alături de El. Da', despre ce conștientizare să putem vorbi noi, devreme ce terfelim împrejurul nostru tot ce a creat Dumnezeu, terfelim gândurile Sale și-n același timp ne închinăm în toate felurile, numai în felul Lui nu?! Lui nu-i trebuie închinare, El așteaptă colaborare. Însă noi... Noi nici măcar acest banal adevăr nu-l înțelegem: dacă tu - fiul lui Dumnezeu - ești în stare să-L înțelegi pe Tatăl, atunci ia un hectar de pământ, făurește-ți pe el raiul și pe Tată fericește-L.

Da', nu! Întreaga omenire, ca îndobitocită, aspiră la ceva! La ce? Cine face necontenit din noi niște nebuni? Și care El, care Tată să-și dorească să se uite la debandada de pe Pământ? Să se uite și să aștepte până când le vine conștiința fiilor și fiicelor Lui de pe Pământ. Să se uite și cu soarele să lumineze întregul Pământ pentru ca ai Săi copii să respire. Ai Săi copii!... Cum să înțelegem esența existenței? Cum să

desluşim ce se petrece de fapt cu noi? Să fie o psihoză de masă sau să fie acţiunile premeditate ale unor forţe anume?

Ale căror forţe? Când ne eliberăm de ele? Cine sunt aceste forţe?

Civilizația adormită

Această discuție am avut-o a doua zi.

Stăteam cu Anastasia pe malul iazului, în locul demult îndrăgit de mine şi tăceam. întunericul se lăsa, dar răcoarea serii nu se făcea simțită încă. Vântişorul abia perceptibil, schimbându-şi direcția în continuu, îmi mângâie corpul și purtă unele miresme din taiga, ca și cum ar fi vrut să ne desfete.

Anastasia se uita cu un surâs discret la oglinda lacului și eu am avut impresia că aștepta de la mine întrebările la care eu aș fi vrut răspunsuri. Doar că nu-mi era deloc lesne să formulez aceste întrebări. Simțeam că formularea lor mintală nu ar fi oglindit interesul meu esențial. Așa că am luat-o pe ocolite:

— înțelegi, Anastasia, uite, eu scriu cărți în care se află multe cuvinte spuse de tine, dar nu toate aceste cuvinte ale tale le înțeleg imediat și, pe lângă asta, nu-mi pot explica reacția la auzul lor. Până a te întâlni pe tine, eram un

afacerist. Munceam si ravneam la cat mai mulți bani, ca toti ceilalți. Imi permiteam să beau și să mă distrez in companie, fără ca cineva să mă năpăstuiască cu critici, pe mine sau pe angajații de la societățile mele, cum face azi presa.

Sună puțin ciudat, însă pe-atunci nu mă judecau că făceam bani... Numa' ce-au ieșit cărțile, niște indivizi au scris articole și au început să susțină că eu aș fi un afacerist mercenar, un șarlatan și un adept al obscurantismului. Și bine-ar fi fost dacă s-ar fi agățat doar de mine, dar îi împroaşcă cu noroi și pe cititori, calificându-i ca fiind obscurantiști și sectanți. Despre tine, îndeobşte, câte și mai câte... Ba că nici nu exiști, ba că exiști și ești cea mai faimoasă laică.

Este ciudată situația nou creată. Aici, în Siberia, trăiesc unele etnii minoritare de credințe și culturi diferite. Încă mai există șamani, dar despre toți aceștia nu se vorbește de rău. Dimpotrivă, se cere să le fie prezervate culturile. Tu cu bunicul, străbunicul și acum și cu fiul tău, trăiți aici și nu pretindeți nimic pentru voi înșivă. Cuvintele pe care le rostiți dau naștere valurilor de emoții. Unii oameni se bucură de vorbele tale, sunt impresionați și trec la fapte, alții se năpustesc asupra ta cu o răutate furibundă. De ce se întâmplă așa?

— Tu, Vladimir, nu ai putea să-ți răspunzi singur la această întrebare?

— Singur?

— Da, singur!

— Sunt ciudate gândurile care-mi mișună acum prin minte. Am senzația că în lume ar exista niște oameni sau niște forțe invizibile care luptă cu îndârjire ca omenirea să sufere. Aceste forțe au nevoie de războaie, de narcomanie, de prostituție și de boli... Și, ca toate aceste fenomene

negative să se amplifice. Altfel cum se explică? Despre cărțile cu crime sau revistele cu femei goale nu au nimic rău de spus, în timp ce cărțile despre natură și suflet le critică. Cu tine, încă și mai enigmatic. Tu, uite, îndemni la crearea grădinilor de rai pentru familii și foarte multă lume te susține. Și nu doar prin vorbe. Au trecut la fapte. Am văzut cu propriii mei ochi oameni care și-au luat pământ și-l însuflețesc așa cum ai spus tu, își încropesc vetrele lor de familie. Printre ei sunt și tineri și bătrâni și bogați și săraci, dar cuiva nu-i plac deloc toate astea. Și încearcă neîntrerupt să răstălmăcească vorbele tale. Ofensiv. Nu pricep cum de vorbele unui om care trăiește în taiga și care nu încurcă pe nimeni, pot fi atât de eficiente.

De ce unii combat de-a dreptul aceste cuvinte? Și mai vorbesc că în dosul acestor cuvinte, pe care le rostești tu, ar sta niscaiva forță măreață și ocultism.

— Tu cum crezi, stă vreo putere în spatele lor sau sunt doar vorbe?

— Eu cred că există totuși o oarecare forță ocultă în spatele lor. La fel spun și unii ezoterici.

— Încearcă să pătrunzi ce spun, Vladimir. Inima ta și-al tău suflet să le-asculți, străduieşte-te.

— Chiar asta și fac, dar nu-mi ajunge informația.

— Care informație? Concret!

— De exemplu, care e naționalitatea ta, Anastasia? Care-i religia ta și a rudelor? Sau voi nu aveți o naționalitate?

— Avem - a răspuns Anastasia și s-a ridicat - dar dacă eu pronunț acest cuvânt, se agită întunericul și urlă de teamă. După asta, cu toată forța și fără nicio rezervă, se va năpusti nu doar asupra mea, dar și pe tine va încerca să te înșele. Tu vei putea să te ridici doar de vei găsi forța de-a

nesocoti eforturile lor și minunată realitate, prin ale tale gânduri, de vei clădi. Dar dacă nu te simți pregătit, răul să-l întâmpini, atunci întrebarea retrage-ți-o și de ea o vreme uită.

Anastasia stătea în fața mea cu mâinile lăsate-n jos. Eu am privit-o de jos și, involuntar, am remarcat cât îi era de semeață, fascinantă și cutezătoare atitudinea. Privirea ei mângâioasă aștepta rugătoare un răspuns. Nu mă îndoiam că vorbele rostite de ea ar putea să recheme cu-adevărat vreo reacție neobișnuită. Nu mă îndoiam, deoarece în anii de când o cunoșteam, nu o dată am putut să mă conving de reacțiile pe care le provoacă printre oameni vorbele ei.

Fără să exclud eventualitatea vreunui eveniment am spus:

— Nu-mi este frică, chiar dacă sunt sigur că se va întâmpla întocmai cum ai spus tu. Poate că o să rezist, dar vezi, nu sunt numai eu... Mai este și fiul nostru. Vreau ca pe el să nu apese nimic.

In același moment, de Anastasia s-a apropiat Volodea. Probabil, rămăsese în tăcere pe undeva prin apropiere și ascultase discuția noastră, fără să se amestece. Apoi a auzit pomenindu-se de el și a considerat că era cazul să iasă. Volodea a apucat cu amândouă mânuțele mâna mamei, și-a lipit-o de obraz, a ridicat capul și a spus:

— Mămica-Anastasia, tu răspunde la întrebarea lui tata. Eu pot să rezist și singur. De dragul meu nu trebuie să ascunzi istoria oamenilor.

— Da, adevărat! Tu ești tare și tot mai tare vei fi cu fiecare zi ce trece - a spus Anastasia, mângâind copilul pe creștet.

Și-a ridicat și ea capul, m-a privit țintă în ochi și, mai răspicat și mai clar decât de obicei, ca și cum și l-ar fi imagi-

nat pentru prima oara, a pronunțat cuvântul:

— Eu sunt *ved-ru-să**, Vladimir.

Cuvântul abia pronunțat de Anastasia a trezit, într-adevăr, o senzație nemaiîntâlnită în mine. De-a dreptul ca un curent electric, o căldură plăcută mi-a străbătut tot corpul, vestind ceva anume fiecărei celule. Și am avut senzația că tocmai se petrecuse ceva neobișnuit împrejurul nostru. Cuvântul în sine nu-mi spunea nimic, dar auzindu-l, m-am ridicat în picioare. M-am ridicat de parcă mi-aș fi amintit ceva. A vorbit din nou Volodea, dar cu bucurie de data asta:

— Tu, mămica-Anastasia ești o frumoasă ved-rusă, iar eu un ved-rus.

S-a uitat spre mine și cu un zâmbet fericit a adăugat:

— Tu ești tatăl meu. Și tu, ca și mine, ești ved-rus, doar că unu' adormit. Iar vorbesc mult, nu-i așa, mama? Mai bine plec acum. Pentru tata și pentru tine am pregătit ceva frumos. Nu va coborî soarele după copaci și eu voi face ce-am pregătit pentru voi - după care copilul a fugit săltând, iar Anastasia s-a învoit printr-un gest cu capul.

M-am uitat la Anastasia din fața mea și am gândit: «Ved-rușii sunt, probabil, una din minoritățile din Iugorsk care mai trăiesc și astăzi prin regiunile Nordului Extrem și ale Siberiei.»

In 1994, în regiunea Hanty' Mansi'sk s-a desfășurat festivalul internațional de film documentar care avea ca temă populațiile iugorskiene. La cererea administrației regionale, o mare parte din participanții la festivalul de film au fost găzduiți pe nava mea.

*ved-rus - ved, vedic-(om din perioada Vedică), rus-naționalitatea rusă. (n.t.)

Eu am discutat cu ei, am vizionat filmele prezentate în concurs și am călătorit împreună prin câteva cătune din Siberia, pe unde mai trăiescîncă șamanii.

Mi-au rămas puține în memorie despre cultura acestor etnii, dar cea mai viu întipărită mi-a rămas senzația de tristețe, când am realizat că aceste etnii se prăpădesc. Și oamenii se uită la ele ca la o tradiție ezoterică, care în curând va dispărea de pe fața Pământului.

La festivalul de film nu am auzit nimic care să probeze că ved-rușii ar fi o etnie, așa că am întrebat-o pe Anastasia:

— Anastasia, poporul tău a murit? Vreau să spun, au rămas puțini oameni din el? De unde se trage?

— Poporul nostru nu a murit, Vladimir, el a adormit. Poporul nostru își ducea existența fericită pe teritoriul acum brăzdat de granițele Ucrainei, Rusiei, Belarusiei, Angliei, Germaniei, Franței, Indiei, Chinei și multor alte state mari și mici. Nu demult, cu doar cinci mii de ani în urmă, în lumea reală își ducea traiul fericit poporul nostru, pe teritoriile mărginite de Marea Mediterană, Marea Neagră și vastele întinderi ale Nordului Extrem. Noi suntem asiatici, europeni, rosieni și cei care, nu demult, s-au autonumit americani. Suntem, de fapt, oamenii-zei ai unicei civilizații ved-ruse. A existat o perioadă în viața planetei noastre, numită perioada Vedică. In existența sa terestră din perioada Vedică, umanitatea a atins un nivel al cunoașterii perceptive care i-a permis ca, prin gândirea colectivă, să creeze imagini energetice. Apoi, omenirea a realizat trecerea într-o nouă perioadă a vieții - *perioada Imagistică**.

***perioada Imagistică (a Imaginilor) - perioada imediat următoare perioadei Vedice, în care oamenii erau capabili să creeze imagini energetice. (n.t.)**

Cu ajutorul imaginilor energetice create de gândirea colectivă, umanitatea a avut posibilitatea să creeze în Univers. Putea crea viață asemănătoare celei terestre pe alte planete. Ar fi putut doar dacă, odată depășită perioada Imagistică, nu ar fi făptuit nicio greșeală.

Însă în perioada Imagistică, care a durat nouă mii de ani tereștri, a fost repetată necontenit o singură greșeală în crearea unei imagini sau mai multora deodată.

Greșeala se săvârșea dacă pe Pământ, în societatea umană, rămâneau oameni cu insuficientă puritate a imaginației și a culturii sentimentelor și gândurilor.

Greșeala i-a inhibat capacitatea de a crea în imensitatea Universului și a condus umanitatea spre ocultism.

Perioada Ocultă a vieții umane durează doar de o mie de ani. *A* început odată cu intensiva degradare a conștiinței umane. Ca și consecință finală, degradarea conștiinței și lipsa deplinei purități a gândurilor de la nivelul înalt al conștiinței și posibilităților, întotdeauna a purtat umanitatea spre o catastrofă planetară.

Așa s-a întâmplat de multe ori în decursul a miliarde de ani tereștri.

Acum, pe Pământ, viața umană decurge în perioada Ocultă. Și, ca de fiecare dată, ar fi trebuit să se petreacă o catastrofă de proporții planetare. Ar fi trebuit, dar i-a trecut sorocul. Mileniul Ocult s-a încheiat.

Acum, fiecare va trebui să-și înțeleagă menirea și esența propriei existențe și să afle unde s-a săvârșit greșeala. Ajutându-se reciproc, oamenii vor trebui să parcurgă cu mintea înapoi firul istoriei pentru a descoperi greșeala. Abia atunci va începe era vieții fericite pe Pământ. Eră care nu a existat niciodată în istoria planetei. Universul așteaptă cu respirația tăiată și supremă speranță.

Încă existente, forțele întunericului, subjugă majoritatea oamenilor și, cu febrilitate, se străduiesc să le stăpânească mințile. Doar că nu au întrevăzut ele câtuși de puțin dinainte, cât de ciudat s-au comportat ved-rușii încă cu cinci mii de ani în urmă.

Când, din strâmbă conștiință a luat naștere modelul de viață de pe Pământ, cu socotință asupra tuturor oamenilor să guverneze, s-a pornit primul război între oameni. Oamenii, adoptând modelul, au început să se ucidă între ei. Așa s-a întâmplat pe Pământ în ajunul fiecărei catastrofe de proporții planetare. Insă acum...

Civilizația ved-ruşilor, la început nu s-a implicat în bătălia din planurile nemateriale.

Pe teritorii mici și mari, ved-rușii au adormit, stingându-şi parțial conștiința și sentimentele.

La vedere, pe Pământ rămăsese să-și ducă traiul omul de până atunci. Copiii se năşteau, locuințele se construiau și poruncile primite erau îndeplinite... Părea că ved-rușii să se fi supus întunericului, însă în asta, măreață taină era ascunsă: adormiți, dar neîngenunchiați, ved-rușii au continuat să trăiască în toate planurile existențiale. Și continuă să doarmă civilizația ferice până-n zilele noastre și va dormi până ce greșeala săvârșită prin imagini, de neadormiți nu va fi demascată. Acea greșeală pe care civilizația pământeană a purtat-o până în zilele noastre.

Atunci când greșeala va fi complet demascată, vorba neadormiților și adormiții-o vor auzi și din somn unul pe altul se vor deștepta.

Cine este cel care a dezvăluit această cale, nu știu eu să spun, doar că, apropiat lui Dumnezeu, aflătorul este.

încearcă, măcar cătuşi de puțin și tu, ved-rusule, să te trezești și la făgașul istoriei să privești!

Pe mai multe continente, poporul nostru a adormit.

Acum trei mii de ani, poporul nostru își mai ducea traiul doar pe teritoriul Rusiei contemporane.

Pe atunci, vremea forțelor întunericului învăluise deja întregul Pământ. Și doar pe-o insulă, care astăzi se cheamă Rusia, fericiți și-au continuat viața ved-rușii.

Trebuiau să mai reziste morții încă o mie de ani. Ca să chibzuiască, cunoștințele-n viitor cum să le transmită, să conștientizeze ceea ce s-a petrecut pe Pământ și cum să procedeze ca greșeala pe viitor să nu se repete. Au apucat ei să mai trăiască pe *această* insuliță încă o mie cinci sute de ani. Nu în planul material au contracarat atacurile. Deja pe întreg cuprinsul Pământului, mintea umană era sub puterea forțelor obscurului. Preoții, din proprie rezoluție deasupra lui Dumnezeu întronați, a lor lume ocultă să instaureze-au găsit de cuviință. Au reușit să îndobitocească o treime din umanitate.

Numai că nu au reușit forțele obscure să-i facă niciun rău poporului nostru de pe insula care astăzi se cheamă Rusia.

Dar cu doar o mie cincisute de ani în urmă a adormit și ultima insuliță. Civilizația terestră, poporul care-L vedea pe Dumnezeu, a adormit pentru a se trezi în zorii unei noi realități.

Și au crezut forțele întunericului c-au reușit să-i nimicească pe veci cultura, cunoștințele și aspirațiile sufletului. Iată de ce mai încearcă și astăzi să ascundă în fața tuturor oamenilor de pe Pământ, istoria poporului rus.

De fapt, în dosul acestora stă ceva mult mai semnificativ. Prin ocultarea istoriei rusești, care este o minunată treaptă în istoria umanității, ele, de fapt, încearcă să ascundă civilizația care a trăit fericită pe Pământ.

Cultura, cunoștințele și sentimentul de a-L cunoaște pe. Dumnezeu, ale fericei civilizații în care au trăit străbunii tăi.

— Anastasia, stai! Tu ai putea să-mi povestești totul mai detaliat, prin cuvinte simple și exhaustive, despre această civilizație moartă sau adormită, cum o definești tu? Ai putea să-mi dovedești existența ei?

— Pot să-ncerc prin vorbe simple, dar mai bine de sute de ori va fi, dacă fiecare se va strădui s-o vadă singur.

— Cum așa? Poate oricine să vadă ceea ce s-a petrecut cu zece mii de ani în urmă?

— Poate! Doar că fiecare pe măsura propriilor capacități. Doar anumite detalii. In linii mari, poate vedea oricine și nu numai... Pe-ai săi străbuni, într-o lume minunată-i poate vedea. Și pe sine.

— Și cum să fac?... Cum să fac eu, de exemplu?

— Totul este foarte simplu. Pentru început, tu, Vladimir, încearcă să apreciezi, să chibzuiești doar cu ajutorul logicii și experienței asimilate. La întrebările născute, singur găsește răspunsurile!

— Ce înseamnă *cu logica?* Cum să afli, de exemplu, despre istoria Rusiei, doar prin logică? Mai ales că tu ai spus că istoria și cultura rusă au fost ucise sau tăinuite pentru toți oamenii de pe Pământ... Cum pot eu sau alții să ne încredem în vorbele tale, luându-ne doar după propria logică?

— Încercăm să chibzuim împreună. Eu o să te ajut foarte puțin să te atingi de istorie.

— Bine. Ce trebuie să fac mai întâi?

— Tu, mai întâi, la o întrebare răspunde-ți!

— La care?

— La una simplă. Uite, tu, Vladimir, i-ai adus fiului nostru un manual de istorie. Se cheamă *Istoria Lumii Antice.* In acest manual există anumite capitole în care se vorbește

despre Roma Antică, despre Grecia și China. Se mai povestește cum arăta Egiptul acum cinci mii de ani. Dar nu se pomenește nimic despre Rusia acelor vremuri. Ce a fost în acea epocă, acum cinci mii de ani? Istoria Rusiei, cultura ei, cu mare taină au fost ocultate chiar din acele vremuri. A fost redactat manualul în limba rusă, dedicat copiilor ruși, însă despre Rusia... Nu a fost *scris* niciun cuvânt, nici măcar despre Rusia de abia acum două mii de ani. De ce?

— De ce? Ciudat, într-adevăr. In manualul de istorie al lumii antice, despre Rusia nu se vorbește nimic. Nu se vorbește despre viața poporului rus, nu doar din perioada Romei Antice și a Egiptului, dar nici din alte perioade mult mai recente. Ciudat. Foarte ciudat, de parcă nici nu ar fi existat poporul rus în acea vreme.

M-am concentrat să-mi amintesc tot ceea ce știam din istorie și mi-am adus aminte că auzisem despre existența filozofilor antici ai Romei, Greciei și ai Chinei. Nu am citit lucrările lor, doar am auzit de ele. Printre altele am mai auzit că operele lor au fost considerate de societate ca fiind geniale și de mare relevanță. Dar despre vreun filozof sau poet rus al acelei epoci nu mi-am amintit să fi auzit. Cum așa? înțelegând că Anastasia se aștepta ca eu să-mi răspund singur la această întrebare, am spus:

— La întrebarea asta, nici eu și nimeni altcineva nu va putea răspunde, Anastasia. Probabil că este imposibil de găsit un răspuns.

— Este posibil! Numai că nu trebuie să vă leneviți să judecați logic. Prima concluzie a fost trasă deja: istoria poporului rus, nu numai lumii, ci înșiși rușilor, este necunoscută. Ești de acord cu asta, Vladimir?

— Poate că nu este chiar așa de necunoscută. Evenimentele de acum zece mii de ani sunt descrise toate.

— Este descris totul foarte răstălmăcit și cenzurat, iar prezentările tuturor evenimentelor sunt asemănătoare între ele. Ultimul mileniu al *Rusi'** *este* ca istoria unei singure zile. *Aceasta este* perioada creștină. Și astăzi, în Rusi' există creștinismul, dar poți să-mi spui tu, înaintea lui ce-a fost?

— înainte de creștinism, se vorbește despre o Rusi' păgână. Oamenii se închinau mai multor zei. Insă, despre asta se vorbește foarte ambiguu. Nu există niciun text scris și nicio legendă care să amintească de perioada necunoscută nouă. Nu există relatări nici despre organizarea statală, nici despre modelul de viață al oamenilor.

— Iată că ai tras și a doua concluzie: cultura rușilor era diferită. Acum, ca să-ți urmezi logica, spune-mi, când se încearcă să se ascundă sau să se denigreze istoria?

— Falsificarea istoriei se face atunci când se vrea demonstrată necesitatea unui nou sistem, unei noi puteri, unei noi ideologii. Dar, ca să fie ascunsă până și existența în sine, asta-i incredibil!

— Incredibilul s-a petrecut, Vladimir. Faptul este de netăgăduit. Acum spune-mi, te rog, nu te lenevi să gândești: Așa ceva s-a putut petrece de la sine sau este urmarea unor eforturi premeditate?

— Judecând după faptul că totdeauna au fost arse cărțile, atunci când se dorea distrugerea cunoștințelor sau ideologiilor, nu-mi pare deloc întâmplător ca cineva să fi distrus mărturiile culturii rusești dinaintea creștinismului.

— Tu, cine crezi că a făcut-o?

— Probabil, aceia care au introdus noua cultură, noua religie în Rusi'.

***Rusi' - prima denumire istorică a pământurilor slavilor orientali și a primului stat al Rusiei Antice. (n.t.)**

— Se poate spune şi aşa. Dar, ştii, este posibil ca şi cei care au introdus noua religie să fi fost ghidaţi de cineva. Şi acel cineva să fi avut un scop al său.

— Dar, cine? Cine poate ghida religia? Spune-mi!

— Tu iarăşi cauţi răspunsul în afară, în tine înăuntru te laneveşti. Eu aş putea să-ţi răspund, dar, venind din afară, o să-ţi pară neverosimil şi o să-ţi trezească bănuieli. Sufletul şi logica înăuntru' său emancipându-şi-le şi din somn câtuşi de puţin trezindu-se, fiecare singur, răspunsul îl va putea auzi.

— Nu mă lenevesc. Doar că trece timpul până ce caut în sinea mea. Mai bine spune tu ceea ce ştii despre istorie. Unde o să mă îndoiesc, o să-ţi cer să repeţi. Nu voi asculta povestirea ta ca pe o dogmă, ci imediat, şi-apoi şi mai târziu, cu logica mea voi verifica tot.

— Fie aşa cum vrei tu! Numai că o să-ţi prezint totul prin pilde. Tabloul istoriei, fiecare să şi-l zugrăvească singur, să-ncerce să şi-l imagineze. Realitatea zilei de azi, de ieri şi de mâine, fiecare singur, cu al său suflet, să-ncerce s-o stabilească.

Istoria umanității,

povestită de Anastasia

Vedismul

Oamenii trăiesc pe Pământ de miliarde de ani. Toate creațiile de pe Pământ; copacul, firișorul de iarbă, albinuța și toată lumea viețuitoarelor, sunt absolut desăvârșite.

Tot Universul coexistă în strânsă relație. Apogeul tuturor creațiilor este Omul. Și el, în măreața armonie primordială, armonios a fost creat.

Menirea omului este să *cunoască* tot ce-l înconjoară și să creeze în alte galaxii din Univers frumoase lumi fermecate, aidoma celei terestre. Și în fiecare nouă creație, ceea ce este specific terestru să implanteze.

Căile de creație pe o altă planetă-i vor fi deschise omului, doar atunci când va reuși să evite tentațiile. Doar atunci când toate preaînaltele energii ale Universului din el, în a sa ființă încătușate, unite va reuși să le țină și când niciuna din ele nu-i va permite alteia dominanța peste celelalte.

Semnul deschiderii căilor de creație în Univers va fi tocmai momentul în care Pământul întreg va deveni o fermecată oază paradiziacă. Și omul, armonia Pământului aflând, a sa minunăție va putea să i-o doneze Universului.

Bilanțul acțiunilor sale, omul îl face odată la un milion de ani de existență. Dacă săvârsea greşeala și-i permitea, din complexul de energii în el încătuşate, uneia singure predominanța, prin asta înjosindu-le pe celelalte, pe Pământ se producea o catastrofă. După asta, totul reîncepea de la capăt. Și s-a întâmplat așa de nenumărate ori.

Un astfel de ciclu al umanității, lung un milion de ani, a fost împărțit în trei perioade distincte. Prima a fost perioada *Vedică,* a doua perioada *Imagistică, a* treia perioada *Ocultă.*

Prima perioadă de viață terestră a ființelor umane a fost perioada Vedică. Ea s-a întins de-a lungul a nouăsute nouăzeci de mii de ani. In această perioadă omul a trăit în rai, ca un copil fericit care crește sub tutela părintească.

In perioada Vedică, Dumnezeu era cunoscut omului. Toate sentimentele Lui se aflau și în om. Prin ele, omul putea primi orice sfat de la Dumnezeu. Iar dacă omul săvârșea o greșeală, Dumnezeu era gata s-o repare, fără să înfrângă armonia și fără să-i atingă libertatea omului... doar o sugestie dându-i.

In Omul Vedic nu iau naștere întrebări ca: cine a creat lumea, Universul, galaxiile sau preafrumosul lor Pământ? Cu toții cunosc tot ce-i înconjoară; creațiile vizibile sau invizibile ale Tatălui lor - Dumnezeu.

Tatăl este peste tot! Plantele și viețuitoarele de pretutindeni sunt ale Sale gânduri vii și al Său program. Iar al Său gând doar un gând similar îl poate percepe. Al Său program poate fi desăvârșit doar atunci când este înțeles

bine dinainte.

In fața lui Dumnezeu omul nu se închina, iar miriada de religii mai apoi apărute, nu existau în perioada Vedică. Exista doar cultura vieții. Modul de viață al oamenilor era Divin.

Bolile corpului nu existau. Omul se hrănea și se îmbrăca cu Divinul, iar la mâncare și la haine nu se gândea defel. Mintea, de altele îi era prinsă. Făcea vibrante descoperiri, iar peste comunitatea umană nu domnea niciun conducător și nu existau granițele impuse azi de state.

Societatea umană era compusă din familii fericite. Familiile trăiau pe diferite continente și erau unite toate în aspirația de a crea o minunată lume înconjurătoare.

Mărețe descoperiri au fost făcute și fiecare familie care afla noua minune, simțea nevoia de a o împărtăși și altor familii.

Energia Iubirii închega familiile. Știau cu toții că fiecare familie nou născută, o nouă oază fermecătoare pe Pământul natal avea să făurească.

Oamenii perioadei Vedice țineau multe tradiții, obiceiuri și carnavale. Și toate erau pline de măreție semnificații, de perceptibilitatea și conștientizarea realei existențe terestre Divine. Fiecare manifestare era neprețuită școală și măreț examen pentru omul care lua parte. Examen în fața oamenilor, în fața ta și, vasăzică, în fața lui Dumnezeu.

Eu o să-ți arăt și o să-ți vorbesc despre unul dintre acestea: ritualul cununiei sau, mai bine spus, accepția uniunii celor doi în iubire - uite! La nivel conștient, cu cultura contemporană, tu încearcă s-o compari.

***

Uniunea celor doi- cununia

Ritualul cununiei - pecetluirea relației celor doi - se desfășura în prezența satului întreg, uneori chiar a mai multor sate învecinate sau îndepărtate.

In multe feluri puteau să se întâlnească viitorii îndrăgostiți. Se întâmpla ca tinerii locuitori din același sat să se îndrăgostească. *bar,* cel mai adesea, se întâmpla ca, la una dintre sărbătorile obștești ale satului, pe neașteptate, privirile celor doi să se întretaie și noianul de sentimente inimile să le umple.

El se apropia de ea sau ea de el - nu conta. Multe își puteau spune din priviri unul celuilalt, dar și prin cuvinte. Pe înțelesul limbii contemporane ar răsuna cam așa:

«Cu tine, fermecătoare zână, aș putea eu făuri Spațiul de Iubire pe veșnicie!» - îi spunea el alesei.

Și dacă inima fetișoarei tot prin iubire-i răspundea, în cuvinte, răspunsul suna așa: «Zeul meu, la făptuirea măreței creații să te ajut eu sunt pregătită!»

Apoi, cei doi îndrăgostiți alegeau împreună locul viitoarei case vii.

Mergeau împreună, mai întâi la marginea satului, unde trăise flăcăul cu părinții, apoi lângă sat, unde trăise fata. Și nu era obligatoriu ca îndrăgostiții să-și înștiințeze părinții de intențiile lor. In acest fel, fiecare sătean înțelegea și vedea iminenta desăvârșire.

Odată stabilit de comun acord, locul în care aveau să trăiască, tinerii se retrăgeau, cel mai adesea, singuri. Se întâmpla să înnopteze sub cerul liber sau în cabana de ei

indicată, răsăritul să-l întâmpine sau ziua s-o petreacă... În casa părintească se mai arătau doar pentru scurt timp, după care, în mare grabă, se întorceau la locşorul lor. Erau atraşi şi vrăjiţi de acel loc, aşa cum este atras, enigmatic, copilaşul de-ai săi părinţi iubitori.

Părinţii nu puneau întrebări tinerilor îndrăgostiţi, doar aşteptau cu aleasă emoţie şi bucurie întrebările copiilor. Doar contemplau la fiica sau la fiul aflat în profunda meditaţie.

Copiii se retrăgeau din nou în sacră uniune. Putea să dureze aşa câteva luni de zile, un an sau chiar doi. Insă, în tot acest timp, între cei doi tineri îndrăgostiţi nu exista apropiere fizică.

In satele vedice, oamenii ştiau că cele două inimi iubitoare puneau bazele unui proiect sacru, de Energia Iubirii inspiraţi.

Din fragedă pruncie, el şi ea moşteneau de la părinţi cultura vieţii, cunoştinţele şi cugetul culturii vedice şi erau vrednici să vază steaua ce-n noapte strălucea, floarea a cărei petale se deschideau la răsăritul soarelui, menirea harnicelor albinuţe şi energiile din spaţiu.

El şi ea, de prunci, contemplau minunatele vetre de familie, oazele şi grădinile paradiziace pe care ai lor taţi şi mame cu iubire le plăsmuiseră, visând acum, una a lor să-şi facă.

Pe o suprafaţă de teren de ei ales, de un hectar sau mai mult, îndrăgostiţii îşi proiectau viaţa reală. Aveau îndatorirea de a-şi proiecta mintal casa şi de a sădi multe plante, acolo unde totul avea să vieţuiască în strânsă interacţiune şi unde toate-ntre ele aveau să se sprijine. De *a* organiza astfel încât să crească totul de la sine şi să nu fie necesar niciun efort fizic.

Ca să facă toate *acestea,* ei trebuiau să ia în calcul multe nuanțe, printre care poziția planetelor, mișcarea maselor de aer din fiecare zi etc.

Primăvara și vara, plantele elaborează eteruri cu care înmiresmează văzduhul. îndrăgostiții aveau să aranjeze plantele între ele, în așa fel încât, cu adierea vântișorului, în locuință să pătrundă un buchet de arome din diferite eteruri.

In acest mod lua naștere un complex nemaivăzut, format din creații Dumnezeiești. Locul de cei doi îndrăgostiți ales trebuia să se înfățișeze într-un tablou fermecător, care să răsfețe ochiul. Nu pe pânză, ci pe pământul viu, desenul însuflețit din gânduri, pe veșnicie să se nască.

Omul mai poate vedea și astăzi cât de concentrate și absorbite-i sunt gândurile celui care-și proiectează *casa. Ca* și dacinicul, care știe bine că aranjarea viitoarei grădini, mai ales primăvara, cere o mare concentrare a gândurilor.

Iar pictorul talentat, pregătindu-se mintal pentru creația sa artistică știe la fel de bine cât de mult, asta îi va umple gândurile.

Complexul de aspirații cerea o însemnată concentrare inimilor celor doi. Se amplificau cunoștințele din Energia Iubirii și dădeau naștere inspirației.

Așa se explică de ce nu se gândeau câtuși de puțin la ceea ce astăzi este numită satisfacție fizică.

Atunci când proiectul era realizat mintal, îndrăgostiții mergeau în satul din care se trăgea mirele și vizitau de-a rândul toate gospodăriile, invitându-i pe gospodari în ospeție. Cu freamăt unic și aleasă emoție era așteptată vizita lor prin toate gospodăriile.

Oamenii culturii vedice știau că, odată cu vizita îndrăgostiților, gospodăriile lor erau vizitate, chiar de numai

pentru o clipă, de Energia Iubirii Dumnezeiești. Îi zâmbea Iubirea Divină fiecărei gospodării. Acestea nu sunt nici născociri, nici credințe oculte. Oricând a fost și este o plăcere să ai lângă tine un om bun, nu-i așa?

îndrăgostiții nu au cum să fie răi, mai ales când vin la voi împreună.

Emoțiile cuprindeau fiecare familie din sat. In timp ce vizita grădina, ocolul sau casa, tânăra pereche le vorbea câteva cuvinte gospodarilor. Fiecărei familii câteo frază. Putea fi: «Ce măr frumos aveți!», sau «Cât este de pătrunzătoare privirea pisicii», «Ah, ce urs chibzuit și harnic aveti».

Elogiul îndrăgostiților, adus copăcelului crescut în grădină sau pisicuței din familie, era o dovadă, pentru fiecare, că tânăra generație își însuşise modelul demn de viață al vârstnicilor. Aprecierea era întotdeauna spontană, întrucât fraza de elogiu exprima tocmai dorința lor de a avea un copac sau un urs asemănător. Și cu mare bucurie și satisfacție, fiecare își dorea să dăruiască tinerilor, în fața întregului sat, ceea ce ei elogiaseră. Cu nerăbdare așteptau ziua stabilită de tineri pentru a le oferi cadoul.

Tinerii colindau apoi fiecare casă din satul miresei. Uneori le erau de ajuns trei zile ca să viziteze cele două sate, alteori nici măcar o săptămână. Când terminau de colindat satele și ziua prestabilită, cunoscută tuturor sătenilor, sosea, cu toții - tânăr sau bătrân - purcedeau, la răsăritul soarelui, pe moșia tinerilor.

Se înșirau oaspeții pe hatul moșiei tinerilor, însemnat cu crenguțe uscate. Lângă cabană, în centrul moșiei, se ridica o movilițăîmpodobită cu flori.

Privește! Acum vei vedea un tablou neobișnuit! Privește! Uite-l, cum iese tânărul - preaf rumos ca Apolo - cu

păr bălai și ochi albaștri, în întâmpinarea locuitorilor celor două sate și se urcă pe movilită. Se emoționează în fața tuturor, tânărul Radomir - așa îl cheamă - când dă cu ochii de privirile tuturor celor adunați ațintite asupra lui. Și astfel își începe Radomir, în liniștea tocmai lăsată, a sa cuvântare.

Le prefigurează tuturor proiectul noii gospodării cu dragoste făcut și, cu mâna, le arată Radomir unde, mărul va trebui să crească, vișinul sau părul. Descrie, unde păduricea de brazi, de stejari, de cedri și mojdreni se va-nălța, ce tufișuri, de fructe de pădure împovărate, vor crește printre copaci și care plante, locul îl vor înmiresma... Albinuțelor cât le va veni de ușor, stup în pădurice să-și facă și ursul cel trebăluitor unde va hiberna pe timp de iarnă.

Tânărul a vorbit zorit și inspirat, a dat la iveală tot ce-a gândit. Cuvântarea sa s-a auzit preț de trei ceasuri. In tot acest timp, oamenii l-au urmărit cu atenție ascunsă și cu emoție. Și, de fiecare dată când tânărul indica vreun loc pe care, în mărețul său plan, văzuse crescând o plantă, din cercul de spectatori ieșea în față un om și se poziționa acolo unde avea să se-nalțe mărul, părul sau vișinul. Ieșea o femeie, un bărbat sau un bătrân. Dar, tot așa de bine, ieșea și copilul cu ochii plini de cuget, înțelepciune și senină satisfacție.

Cei care ieșeau din cerc, țineau în mâini planta de care amintea tânărul și mergeau spre minunatul loc în care avea să crească.

Cu toții i se înclinau celui care ieșea din cerc, deoarece fusese lăudat de tineri, în timp ce-i vizitaseră gospodăria, tocmai pentru ceea ce ar fi putut aduce. Insemna că acela care ieșea fusese lăudat de Tatăl - Creatorul tuturor - de toți iubitorul, Dumnezeu. Gestul nu

era superstițios, ci logic. In cultura Vedică, oamenii se comportau cu tinerii îndrăgostiți și cu proiectul fermecătoarei oaze ca și cu divinități.

Comportamentul lor era responsabil.

Creatorul a creat sub impulsul inspirației și al iubirii. Tot așa și tinerii, mărețul lor proiect, din iubire și inspirație l-au creat.

Privește, tânărul și-a încheiat discursul, coboară de pe moviliță și merge la fata lui, care, cu emoție și intensă trăire, privise la tot ce tocmai se petrecuse. Radomir a luat-o de mână și împreună s-au ridicat pe movilită. Iată-i, acum stau amândoi pe ridicătură.

Din nou, tânărul vorbește în fața tuturor: «Spațiul de Iubire de aici nu l-am creat singur. Cu mine și în fața voastră se află măreața mea inspirație.»

Inițial, fata, sau mai bine s-o chemăm fecioara, și-a coborât privirea în fața tuturor.

Era frumoasă ca oricare altă femeie! Dar există în viața fiecărei femei momente în care se înalță deasupra celorlalte. In cultura contemporană nu există astfel de momente. Pe-atunci, însă...

Uite! Uite! Privirea și-a ridicat-o către oameni, Liubomila - așa o cheamă pe fata urcată pe colină. Intr-un glas unic s-au împletit murmurele oamenilor din fața ei. Iar chipul fetei fu luminat de un zâmbet semeț, dar nu insolent. Energia Iubirii o învălui. Roșeața, mai intensă ca de obicei, îi invadă obrajii. Strălucirea ochilor și corpul, ce radia de sănătate, cu căldură i-a cuprins pe oameni și întreg spațiul înconjurător. Pentru o secundă, totul împrejur a amuțit și-n fața oamenilor tânăra zeiță a strălucit în toată splendoarea ei. Părinții fetei nu s-au apropiat dintr-odată de colină, ci treptat-treptat i-au întâmpinat pe membrii bătrâni și tineri

ai familiei. Oprindu-se la poalele moviliței, familia s-a plecat mai întâi în fața tinerilor... Apoi mama fetei și-a întrebat fiica:

— Înțelepciunea neamului nostru toată-n tine sălăsluiește. Spune, fecioara mea, pre-vezi tu viitorul pământ de tine-ales?

— Da, mamă, îl văd - a răspuns fata.

— Spune, fetița mea - a continuat mama - din cele ce ți s-arată îți place tot?

La întrebarea asta putea răspunde fata în mai multe feluri, însă cel mai des așa: «Da, mamă. Aici o să crească mândră grădină paradiziacă și-o să se ridice casă însuflețită.»

Dar de data asta, răspunsul dat mamei în fața tuturor de înflăcărata fată cu bujori jucăuși în obrăjori, a fost netradițional:

— Proiectul așternut deloc rău nu-i, suf letulu-i place, da' parcă ceva de-al meu i-aș mai adăuga.

Fata a sărit sprintenă de pe moviliță și a alergat printre oamenii de pe răzorul viitoarei grădini. S-a oprit și a grăit:

— Aici copacul cu frunzele-ace să fie sădit, iar lângă el mesteacănul. Când vântișorul va sufla dintr-acolo, va lovi în crengile brazilor, apoi în mesteceni. Va cere de la ramurile copacilor din grădină să-i cânte o melodie. Niciodată melodia nu se va repeta, de fiecare dată, nouă melodie fermecată pentru suflet se va însufleți.

Spunând acestea, fecioara fugi într-o parte și adăugă:

— Aici florile să-mi crească! Mai dintâi cele roșii la culoare, apoi violete și bordo.

Fata cu chipu-i rumen dănțui ca o zână prin viitoarea

grădină. Oamenii rămaşi în cerc s-au pus din nou în mişcare şi s-au precipitat să pună cu mâinile seminţe în locurile indicate pe moşie de ferventa fecioară.

Incheindu-şi danţul, alergă înapoi pe colină şi, alături de alesul ei, anunţă:

— Acum, spaţiul va fi minunat. Fermecător tablou va zugrăvi pământul.

— Spune-le oamenilor toţi, fecioara mea - i-a vorbit iarăşi mama - încoronatul peste toate, în acest minunat spaţiu, cine va fi? Pe care, dintre toţi cei care trăiesc pe Pământ, cu mâna ta ai vrea să cununi?

Fecioara a scrutat la toţi împrejur, care cu seminţe, care cu puieţi în mână. Fiecare stătea într-un loc, de tânăr indicat, în destăinuirea proiectului cu fecioara-n măreţie zugrăvit. Numai familia nu pusese încă nimic în pământ. Momentul sacru nu sosise încă. Şi-atunci fecioara, către feciorul de pe moviliţă răsucindu-se, vorbi aceste cuvinte ca pe un cânt:

— Vrednic de coroană să fie acela, al cărui gând, minunat viitor şti-a crea.

A rostit aceste cuvinte fata şi şi-a pus o mână pe umărul tânărului de lângă ea. El s-a lăsat într-un genunchi în faţa ei. Fata i-a aşezat pe cap o coroană frumoasă, împletită de mâna ei din ierburi parfumate, apoi i-a mângâiat de trei ori părul cu mâna dreaptă şi cu stânga i-a tras uşor capul spre ea. A făcut apoi un semn şi tânărul s-a ridicat. Fecioara s-a coborât de pe colină şi capul şi l-a plecat plină de umilintă.

In acel moment, spre tânărul încoronat deasupra tuturor, s-a pornit tatăl însoţit de întreaga familie. A ajuns în faţa colinei, s-a oprit cu o reverenţă, a făcut o scurtă pauză, apoi a vorbit tatăl, la fiul său privirea îndreptându-şi:

– Cine ești tu? Al tău gând a fost destoinic să creeze Spațiul de Iubire!

Tânărul a răspuns:

— Eu sunt fiul tău și fiul lui Dumnezeu.

— Pe capul tău coroană șade, de măreață misiune prevestitoare. Ce vei face tu odată-ncoronat, peste al tău Spațiu stăpân?

— Minunat viitor voi făuri.

— De unde vei lua puterile și inspirația tu, fiul meu, și-al Creatorului încoronat?

— Din Iubire!

— Energia Iubirii poate cutreiera întregul Univers. Cum să afli tu reflecția iubirii universale pe Pământ?

— Trăiește o fată, tată, și ea pentru mine este Oglindirea Energiei Iubirii pe Pământ. Rostind aceste cuvinte, tânărul Radomir a coborât la fată, a prins-o de mână și a purtat-o pe colină.

Se țineau de mâini tinerii și priveau la familiile lor cum se uneau într-un grup unic și se îmbrățișau, cum glumeau și râdeau - copiii și bătrânii deopotrivă. Și încă odată amuți totul, când tânărul își ridică mâinile și anunță:

— Vă mulțumesc vouă, celor care m-ați ascultat și, spre crearea unui nou spațiu, sufletul mi l-ați îndrumat. Vă mulțumesc tuturor celor care-ați cunoscut Energia Iubirii. Fie ca ceea ce sufletul vostru în vis a cugetat, odată cu germenii din pământ să ia naștere!

Cuvintele lui au stârnit o forfotă de bucurie printre toți cei adunați la moșiei și cu mândrie, cu bucurie și deosebită emoție, ei au însămânțat și au plantat puieții în pământ. Fiecare a plantat un singur puiet în locul pe care tânărul, vorbind de-al său proiect, i l-a indicat. Cei cărora nu le-a fost indicat unde să planteze, au mers în locul dinainte

stabilit și, prin cântece de sărbătoare, au împrăștiat semințele aduse. In numai câteva minute a fost prospectată fermecătoarea grădină - preafrumosul spațiu din vis înfiripat.

Pe urmă, oamenii s-au întors la marginea moșiei. Doar cele două familii au rămas împrejurul colinei pe care stăteau - el și ea - îndrăgostiții.

Picături de ploaie s-au rostogolit peste pământ. O ploaie caldă, neobișnuit de scurtă s-a cernut, de parcă din ochii plini de simțire și bucurie ai Creatorului lacrimi s-ar fi revărsat, spălând spațiul fermecat, de ai Săi copii zămislit.

Ce i-ar putea fi mai drag unui părinte, decât măreața creație a copiilor săi?

Tânărul încoronat, ridicându-și din nou brațele spre cer, șopti domol:

— Fie ca plantele de Creator dăruite omului, împrejurul nostru să trăiască în prietenie.

Au coborât, fata și tânărul, de pe colină și s-au îndreptat spre coliba în care-au stat tot timpul cât și-au visat proiectul. Imediat după cuvintele lor, din cercul de oameni s-a desprins un om. S-a îndreptat spre tânăr, însoțit de o cățea bătrână și de un cățeluș. Cățeaua îi cunoscuse pe tineri în timpul vizitei lor prin sat, iar ei au îndrăgit-o foarte mult.

Cu o reverență, omul i-a dăruit miresei cățelușul. Apoi, printr-un semn, i-a poruncit cățelușei să se așeze la picioarele tânărului cu coroana pe creștet. Cățelușa era dresată special pentru a îndruma alte animale domestice să-l asculte pe om.

La intrarea în colibă, tânărul i-a poruncit cățelei să se așeze, în timp ce fata i-a permis cățelușului s-o urmeze în casă.

De colibă s-au apropiat alți oameni și, unu' după altu', au adus în brațe, care-o pisică, care-un mieluşel. Care pe cărăruie mâna un viţeluş şi care-un ursuleț.

Oamenii goneau de zor animalele spre colibă, cu biciuști din crenguțe în mână. In scurt timp, locuința în care nu demult tinerii dormiseră, se umplu de tinere animale. Și un măreț sens în toate-acestea se-ascundea. Amestecându-se între ele, animalele aveau să trăiască, să trebăluiască și să se ajute reciproc în veșnică frăție. Acesta nu este misticism, ci o lege a naturii, de Creator dată. Se poate dovedi și acum așa ceva. Cățelușul și motănelul care cresc și devin maturi împreună, vor rămân veșnic prieteni.

Perioada Vedică mai era caracterizată și prin faptul că oamenii vedeau menirea multor plante și că toate viețuitoarele-i slujeau lui - omului.

Omul nu se obosea cu hrănirea animalelor. Ba dimpotrivă, animalele îl hrăneau pe om. Animalele domestice și omul perioadei Vedice erau vegetarieni. Nu mâncau defel carne și, sub nicio formă, nu acceptau conceptul de carne-aliment. Varietatea de plante răspândite peste tot reușea lesne și firesc să le satisfacă necesitățile alimentare, omului și animalelor care-i trăiau în preajmă.

La fel și în cazul nostru: oamenii din ambele sate au adus ceea ce aveau mai bun pentru tineri.

Tinerii au primit darurile, după care s-au ridicat din nou pe moviliță:

— Mulțumim tuturor - li s-a adresat celor adunați tânărul mire - vă mulțumim tuturor celor care-ați ajutat la făurirea spațiului. Neamul meu îi va purta veșnic de grijă.

— Mulțumim mamelor, născătoarelor creatoare - a spus fata-mireasă și, spre tânăr privind, a adăugat:

— Spre fericirea Soarelui Creator, a Lunii, a stelelor

sclipitoare și a minunatului Pământ, vom crea tot ceea ce vei gândi tu.

— Cu tine, fermecătoare zeiță și cu oamenii... - i-a replicat tânărul miresei și a adăugat:

— Doar tu ești singura care-mi poate inspira visele.

Și din nou s-au coborât de pe moviliță.

Familiile i-au împresurat cu urări de bine, sătenii au încins o horă pe marginea moșiei celor doi și au cântat cântece de fericire.

S-a lăsat seara. Tinerii, laolaltă cu familiile lor, s-au îndreptat spre case. Două nopți și o zi nu s-au mai revăzut.

Ajuns acasă sleit de puteri de la a sa creație, tânărul-creator a adormit profund. *A* adormit și frumoasa fecioară-mireasă într-al său așternut.

Oamenii rămași pe locul în care, cu dragoste, o nouă creație tocmai se făptuise, continuă să cânte melodii și să facă hore. Doi câte doi împerecheați, vârstnicii își deapănă plăcutele-amintiri din ziua în care au făcut și ei acest pas.

Din cele două familii ale tinerilor, meșterii cei mai dibaci, o zi întreagă de hore și cântece înconjurați, au ridicat o mândră căscioară din crenguțe de copaci frumos împletite și bine presate unele peste altele. In țesătura de crengi au fixat mușchi de copac și mănunchiuri de flori îmbietor parfumate. *A* doua zi, femeile au adus roadele cele mai bune în casa cea nouă. Cele două mame le-au întins așternut din pături de in. Iar în noaptea ce se lăsa se vor depărta de acel loc cu toții, până la ultimul.

S-a trezit feciorul-mire, după prima noapte dormită singur, la răsăritul Soarelui, ridicat peste tot Pământul și peste casa părintească. Primul său gând la coroană i-a fugit, pe cap și-a așezat-o și le-a zâmbit tuturor beat de fericire. Întâmpinat de frați și surori, a mers să se spele la cișmeaua

•cu apa de izvor. Din grădină, mama cea harnică, se uită le: Radomir.

Cu zâmbetul zugrăvit pe față, nu-şi putea lua mama privirea de la fecior. Tânărul nu a mai rezistat! S-a emoționat la văzul mamei, a apucat-o de mâini și, ca un copil emoționat, a învârtit-o și i-a strigat:

— Cât de minunată este viața pretutindeni, mama, mama!

— Ahh! - a strigat mama, zâmbindu-i.

Bunicul a zâmbit pe sub mustăți. Cu un linguroi de lemn frumos sculptat în mână, de tânărul aprins s-a apropiat bunica și i-a spus:

— îngăduie, flăcăul nostru! Al nostru zanișor, energia emoțiilor cruță-ți! Uite, bea fiertură din buruieni calmante, emoțiile să nu te covârșească! La noapte, vremea lor va veni.

Tânărul a băut fiertura și s-a așeazat la sfat cu bunicul lui bătrân. Și au vorbit ei doi despre sensul vieții și despre Univers... Dar nu peste mult fiertura l-a răpit pe tânăr într-un somn adânc. Şi-n așternutul de bătrână pregătit, în somn profund s-a afundat tânărul-zeu - așa cum l-a chemat bunica.

Care este tâlcul tuturor acestora? De ce bătrâna l-a chemat zân? A exagerat, poate, de dragul nepoțelului? Nici vorbă! Măreția stă în asta: flăcăul a făptuit ceva pentru care omul, vrednic de numele Domnului se face.

Dumnezeu a creat Pământul și toate cele ce cresc și trăiesc pe el. Tânărul a asimilat toate cunoștințele străbunilor, spre fericirea mărețului Creator, și menirea multor creații a cunoscut. Menirea multor creații a aflat și din ele a zămislit o minunată oază vie, în măsură de a-i asigura viața fericită lui, iubitei, generațiilor de copii și oamenilor care, pe

veci vor contempla cu dragoste grandioasa creație.

Care din faptele oamenilor de pe Pământ pot fi mai plăcute Domnului? Ce este mai plăcut și mai semnificativ din tot ce poate face omul în viața sa pe Pământ?

Celebrarea cununiei în cultura vedică nu era un ritual ocult. Era o sărbătoare de măreață semnificație, aidoma aspirației existențiale Divine.

Prefigurând aspirațiile și cunoștințele lui în fața oamenilor, tânărul a susținut un examen. *A* arătat prin fapte că stăpânește toate cunoștințele de la Primordialitate până atunci. Și că acestora, le-a adăugat și pe ale lui. Destoinicia creațiilor lui a fost premiată de oameni prin sădirea cu atâta bucurie a pomilor și plantelor în locurile indicate de el. Și minunatele creații colective, cu fiecare nouă primăvară, tot mai mândru vor înflori.

Nu se va găsi vecin căruia contemplarea acestora să-i trezească invidia, atât timp cât la creații și-a adus aportul fiecare. Vlăstarii fiecărui sătean vor înmuguri în grădina fermecată și, când grădinile ca *aceasta* vor deveni numeroase, se va preschimba întregul Pământ în Divină grădină-nf lorită.

In cultura Vedică, fiecare om știa că viața i-a fost dată s-o trăiască pe veci și mai știa că viața minunată se va întoarce doar atunci când, în timpul vieții, a creat minunat!

Grădinile culturii Vedice! Tocmai grădinile Vedice, mai târziu, aveau să fie numite paradis *prin cărțile oculte. Când mărețele cunoștințe aveau să fie rătăcite și avea să fie propus ca doar utopic la toate acestea să se privească. Și toate acestea, pentru ca importanța să-i fie dată numai acelei științe care azi se cheamă modernă și avangardistă... știință care, în realitate, se exprimă prin gânduri meschine.*

Este absolut lipsit de sens și găunos acest discurs, în

timp ce faptele ce-ar putea dezlega tema, sunt atât de simple. De exemplu, fie ca toate dezvăluirile făcute de știință, apreciate azi de cei care trăiesc pe Pământ, să zămislească barem o singură, unică oază, barem pentru o familie. Prin asta ar îndeplini o sarcină pe care, fiecare tânăr îndrăgostit al culturii Vedice, o ducea la bun sfârșit.

Grădina în care fericita familie urma să trăiască trebuia să asigure, ceas de ceas, întregul necesar de alimente viețuitoarelor din ea.

Să nu permită apariția bolilor, privirea omului să încânte și realitatea peisajului să schimbe. Prin mulțime de sunete să se manifeste și prin parfum de aromate florescențe.

Iar eterurile, hrana sufletului să emane. Pe noul născut să-l legene și iubirea vecinic s-o păstreze. Iar toate acestea, fără ca familia, forțele să-și irosească, în tot acest timp, gândul liber să-i rămână. Mintea le-a fost lăsată tuturor oamenilor pentru a crea.

Se fălește astăzi omenirea cu științele-i himerice:

— Priviți, rachetele zboară spre Cosmos, în folosul oamenilor! - In folosul lor, oare?

— Priviți, pentru siguranța voastră explodează bombele! - Pentru siguranța voastră, oare?

— Priviți, doctorul învățat cum vă salvează viata! - In timp ce, în fiecare minut, existența prăpădește mulțime de vieți. Ii salvează robului viața, suferința să-i lungească.

Nu va fi vrednică lumea științei să zămislească o asemenea grădină, da' nici măcar pe departe asemănătoare, deoarece mai există încă o lege în Univers. Unicul Creator, inspirat de Iubire, este mai puternic decât toate științele de iubire lipsite.

A mai dormit tânărul mire încă o noapte şi nu i-a întrerupt nimeni somnul profund. Doar îndrăgitul tablou de stele, în sclipiri a scânteiat.

In somnul său, cu spațiul creat prin puterile și din diversi-tatea Universului, s-a împreunat tânărul mire.

Radomir s-a sculat înainte de zori, dar nu a trezit pe nimeni. Și-a așezat coroana pe cap și a luat cămașa de mămicuța lui brodată. *A* fugit către cișmeaua din care curgea apă de izvor.

Luna, calea zorilor i-a luminat. Ghirlanda de stele încă mai sclipea în ceruri. S-a spălat la cișmea, a tras pe el cămașa și s-a pornit spre mult iubitul lui locșor abia plăsmuit. Cerul s-a luminat.

Și, iată-l, stă singur în locul în care, în ajun, s-a ținut sărbătoarea emoționantă. Locul din vis născut!

Ce putere să aibă sentimentele și trăirile unui om, în astfel de momente? Greu de înțeles pentru acela, care în viață așa ceva nu a trăit.

Se poate spune că în om iau naștere sentimente și trăiri Divine, apoi, prin așteptare și emoții, se amplifică raza în care...

Dar uite-o pe ea! Ea, fermecătoarea lui, Liubomila! Scăldată de lumina zorilor, aleargă spre el și spre creația lor.

O viziune transfigurată s-a pogorât la Radomir. Desăvârșirea, se înțelege, limite nu are, însă timpul s-a oprit brusc pentru amândoi... Au intrat în casa nouă, în focul sentimentelor învăluiți. Pe masă îi așteptau bucate, iar de sub pătura brodată, din așternut îmbătător, parfum de flori uscate îi ademenea:

— La ce te gândești acuma, tu? - a întrebat-o Radomir tremurător pe Liubomila. - Ooo, cât ești de

frumoasă! - şi, fără puterea să se mai abţină, i-a atins umărul şi obrazul.

Respiraţia Iubirii focoase i-a cuprins pe amândoi şi i-a purtat pe culmile neatinse.

Nici în milioane de ani, nimeni nu va putea să descrie amănunţit ce li se întâmplă - lui şi ei - în clipele în care, sub impulsul iubirii reciproce, într-unu' singur se contopesc, creaţie asemănătoare lor şi lui Dumnezeu să zămislească.

Dar, ştiau bine oamenii-zei ai culturii Vedice că, după tainicul miracol, când amândoi într-unu' singur se uneau, fiecare va rămâne de sine stătător.

... Şi în aceeaşi clipă inefabilă, Universul tresaltă şi noua făptur-o contemplă: Sufletul micuţului, pe stele desculţ păşeşte şi spre Pământ se îndreaptă, *pe sine, laolaltă cu cei doi, într-unu' singur să unească.*

Nu puteau oamenii, în existenţa lor din perioada culturii Vedice, să oculteze ritualul uniunii celor doi îndrăgostiţi în cununie. Acesta era un gest raţional. Era conform modului lor de viaţă. Mărturia nivelului atins de această cultură era sentimentul tot mai intens de iubire dintre cei doi care alcătuiau fiecare familie.

Astăzi, sentimentul de iubire dintre cei doi care formează familia, se stinge. Iar asta este aproape regula. Ii părăseşte Energia Iubirii. Şi acest lucru este acceptat de comunitatea umană ca fiind ceva necesar, însă este o situaţie nefirească omului şi subliniază tocmai nenaturaleţea vieţii oamenilor contemporani.

îndrăgostiţii din epoca Vedică, nu cu mintea, ci cu inima şi cu sufletul, înţelegeau că explozia de sentimente de iubire era chemarea spre creaţia Divină.

Tu ascultă cu atenţie la ceea ce aspirau îndrăgostiţii Primordialităţii. Ei împreună, sub impulsul inspiraţiei, plă-

înuiau în gânduri un proiect. Proiectul Spațiului lor de Iubire. In acest spațiu, de ei creat, concepeau copilul. Trei sentimente esențiale de iubire, le uneau ei într-unul singur, pe veşnicie. De-a lungul întregii vieți, omul, în mod misterios pentru el însuşi, cel mai mult își iubește locul natal și patria. Al lui, al copilului și soției cu care a creat totul. Doar cele trei sentimente de iubire, și nu mai puține, pot să dăinuiască pe vecie.

Nașterea unui fiu sau a unei fiice în familia epocii Vedice era și ea un prilej de preaînaltă sărbătoare și tradiție de slăvire a vieții. Mai existau multe alte sărbători în acele vremuri. Și lipseau infidelitățile conjugale. Milioane de familii înf rumoşau Pământul cu măreția lor. Doar în vremurile recente, cetele de istorici contemporani au găsit de cuviință să afirme, înspre mulțumirea mai-marilor, că omul primitiv era prost. Că ucidea animalele, mânca cu exasperare din carnea lor și se îmbrăca cu pieile. Monstruoasa minciună le servea altora, pentru a-și justifica monstruozitatea propriilor fapte.

***

Educația copiilor în perioada Vedică

Omenirea caută neobosită un sistem desăvârșit de educație a copiilor. Profesorii se străduiesc să *găsească o* instruire înțeleaptă pe care să le-o dea copiilor lor. La fel și tu, Vladimir, timp de cinci ani, pregătindu-te să-i vorbești fiului, ai căutat cel mai bun sistem de educație a copiilor. Totuși, cel mai în măsură să te lumineze și să te ajute să dialoghezi cu el, este însuşi copilul tău. Ai cerut multe

sfaturi de la profesorii de renume si de la mulți învățați. Insă, niciun sfat, niciun sistem nu te-a convins și nu ți s-a părut perfect. Tot mai tare te-au măcinat îndoielile: «Dacă exista un sistem desăvârșit de educație a copiilor, cu siguranță că majoritatea oamenilor l-ar fi aplicat. Și ar fi trăit, undeva pe Pământ, un popor fericit. Insă, în toată lumea, numai probleme, fie ele identice, fie diferite.

O familie fericită, ca pe acu-n caru' cu fân s-o cauți. In concluzie, nu există sisteme miraculoase de educație a copiilor, iar cercetările se arată prisoselnice, devreme ce nu este nimic de cercetat.»

Tu iartă-mă, te rog, dar, negăsind o altă cale de ieșire, eu ți-am urmărit tot timpul gândul. Prin tine am vrut să-nțeleg ce-i împiedică pe oameni să vadă ceea ce este atât de evident.

Odată am reușit să-ți percep gândul și am *auzit.* «Neîncrederea și teama de propria greșeală îi condiționează pe oameni să-și dea copiii la școli sau academii, pentru ca apoi vina să le-o atribuie profesorilor... oricui, numai lor înșiși nu.»

Altădată te-am văzut cum ai pălit și ai înghețat la acest gând, care ți-a trecut prin cap: «Educatorul copiilor este modelul de viață, a părinților și a societății.» Gândul era real și precis. Tu, însă, te-ai speriat de el și ai tentat necontenit să-l uiți. Orice-ai face, este evident că nu-l poți uita.

Pe urmă ai încercat să i te împotrivești propriului tău gând și ai argumentat: «Cum să devină învățat, artist sau poet, cum să poată asimila matematica, astronomia sau istoria fără să meargă să-nvețe într-o școală de specialitate?»

Te-ai gândit la cunoștințele despre materie, dar nu

acesteasunt importante în educația copiilor.

Cultura sentimentelor capabile să comprime-ntr-un grăunte cunoștințele toate, este nemăsurat cu mult mai semnificativă. Tu ai fi putut să înțelegi toate astea, fiind tu însuți cea mai copleșitoare dovadă a cuvintelor mele. *A* scris, nu-i așa, o carte fără să studiezi în vreo școală de specialitate.

Numai trei zile am petrecut împreună în poieniță și tu acum ești un scriitor cunoscut în multe țări. Poți ieși pe scenă în fața unei săli pline de oameni. Printre ei se află învățători, poeți sau doctori renumiți. Și tu poți vorbi în fața lor și trei ore în șir. Oamenii te ascultă cu mare atenție. Deseori îți pun întrebări de genul: «Cum poți ține minte un volum atât de impresionant de informații, cum poți, fără o foaie în față, să citezi cu precizie din memorie, paginile cărților?» La toate aceste întrebări ai răspuns fâstâcit, în timp ce, în sinea ta, ai considerat că eu am lucrat pe tine cu globul de sticlă invizibil. In realitate, cu tine se petrecea ceva mult mai simplu.

In timpul celor trei zile petrecute cu mine în taiga, asupra ta a lucrat școala Vedică. Nu ai fost supus importunităților sau perseverențelor, nu au existat postulate sau dezertații.

Informația toată se transmite nemijlocit prin sentimente.

Ba te-ai speriat, ba te-ai mirat și ai râs, ba te-ai oțărât. Și-odată cu fiecare sentiment nou-născut, în tine râurea informația. Volumul este imens și se revelează odată cu amintirea sentimentelor născute atunci în tine.

Sentimentele însele sunt un enorm volum de informații comasate. Cu cât este mai strălucitor și mai puternic sentimentul, cu atât mai multe sunt cunoștințele

universale conținute în el. De exemplu, amintește-ți cum te-ai trezit după prima noapte în taiga, când ai găsit ursoaica lângă tine. In prima clipă te-ai speriat. Analizează cu atenție, te rog, și meditează asupra cuvintelor: «într-o clipă te-ai speriat». Dar ce este sentimentul de teamă? Hai să-ncercăm să-l convertim în informație. Tu ai gândit: «Lângă mine stă un urs enorm. Greutatea corpului lui depășește fără îndoială greutatea mea. Forța labelor este mai mare decât cea a mușchilor mei. Ursul sălbatic poate fi agresiv, poate tăbărî pe mine și mă poate sfâșia. Și eu sunt dezarmat. Trebuie să mă ridic și să fug.»

Nu-i de ajuns doar o secundă pentru a procesa la nivel conștient un volum atât de mare de informații. Se cere mult timp. Dar informația comprimată în sentiment, în cazul tău în sentimentul de teamă, permite o reactie instantanee la situație. Intr-o clipă de trăire a unui sentiment briliant, omul este străbătut de un imens flux de informații. De-ar fi să se scrie, ar ieși o întreagă lucrare științifică, a cărei interpretare lipsită de sens ar putea dura ani de-a rândul.

Completa integritate a sentimentelor și efectul lor suprem, pot amplifica înzecit volumul de cunoștințe deja aflatîn om.

De exemplu, teama care te-a cuprins la vederea ursoaicei a trecut la fel de repede. Dar de ce-a trecut? Nu este implicit. Tu, ca și-nainte, ai rămas în taiga, ca și-nainte erai neînarmat, ursoaica nu se depărtase și, pe lângă toate astea, multe alte animale sălbatice puteau să mai fie atunci, acolo.

Insă sentimentul de teamă din tine, într-o clipă s-a transformat în siguranță. Sentimentul de siguranță l-ai perceput într-o măsură mai mare decât atunci când te găseai pe nava ta sau în oraș, înconjurat de oameni înarmați.

De altminteri și sentimentul de protecție, tot într-o secundă a luat naștere. Asta s-a întâmplat atunci când ai văzut că ursoaica îmi îndeplinește cu plăcere poruncile și răspunde la cuvintele și gesturile mele. Sentimentul de protecție ți-a permis să percepi în mod diferit informația. Ceea ce s-a întâmplat cu tine, dacă ar fi să se scrie, ar umple nu puține pagini - o întreagă disertație. In cărțile tale ai evidențiat mult cuvintele care zugrăvesc relatia dintre om și animale. Asta este o temă inepuizabilă. Insă în sentimente se cuprinde într-o clipită.

Dar s-a întâmplat ceva și mai important. In numai câteva secunde, două sentimente contrare s-au aflat într-un echilibru perfect, iar eu am fost pentru tine ființa, alături de care te-ai simțit în deplină siguranță, totodată enigmatică și un pic de temut pentru tine.

Balansul perfect între sentimente este foarte important, deoarece este mărturia echilibrului omului. In tot acest timp, într-o pulsație neîntreruptă, sentimentele dau naștere la noi și noi valuri de informații.

Cultura și modelul de viață al fiecărei familii și al întregii comunități umane din civilizația Vedică a fost aleasă școală de educație a generațiilor în creștere, desăvârșirea intensivă a omului și mișcarea lui spre creație în lumile infinitului Univers.

Copiii perioadei Vedice nu erau educați așa cum sunt educați cei de azi prin școlile moderne, ci erau implicați în vesele serbări și tradiții. Acestea erau sărbătorile unei singure familii sau sărbătorile la care luau parte oamenii dintr-un sat întreg, uneori chiar din mai multe sate vecine sau depărtate.

Și, mai exact, s-ar putea spune că multitudinea de sărbători celebrate în perioada Vedică erau ocazii de serios

examen pentru copii și adulți și mijloc de schimb de informații. Modelul de viață din familie și pregătirea pentru aceste sărbători permiteau asimilarea sistematică a unui impresionant volum de informații.

Cunoștințele îi erau transmise copilului fără a-l constrânge așa cum se obișnuiește atunci când, împotriva voinței sale, este obligat să stea șezut și să asculte profesorul. Procesul educativ, pentru părinți și pentru copiii lor, avea loc minut cu minut, în veselie și fără importunare. Era un proces dorit și distractiv.

Dar mai existau, în acest proces, și unele metode ciudate pentru zilele noastre. Nepătrunzând covârșitoarea importanță pe care o aveau în educația omului aceste fapte ale părinților din perioada vedică, studioșii contemporani ar putea să le defineasca superstiționse sau oculte.

De exemplu, și tu ai gândit la fel și te-ai indignat când ai văzut cum a fost luat copilașul nostru, atât de mic și neajutorat și care nici nu se ridica în picioare, de puternicul vultur. Pasărea îl ținea pe copil în gheare și-l purta când în înălțimi, când pe de-asupra poieniței.

Cu copiii familiilor vedice se făcea la fel. Pentru asta nu întotdeauna erau angajați vulturii. Ca să-i arate copilului înălțimile puteau urca și pe un munte, dacă exista prin împrejurimile casei un munte suficient de înalt. Uneori, tatăl se urca într-un copac înalt și lua copilașul cu el. Alteori ridicau coline în acest scop. Oricum, efectul cel mai bun se obținea atunci când copilul era purtat în zbor pe deasupra Pământului de un vultur. In aceste momente, cunoștințele penetrau abundent în copilașul străbătut de o întreagă gamă de sentimente. Odată matur, împins de nevoie sau din simplă dorință, ar fi putut deschide toate aceste cunoștințe înăuntru' lui, ajutându-se de sentimente.

Îți amintești? Ți-am arătat cum a realizat proiectul vetrei de familie oacheșul Radomir împreună cu mireasa lui Liubomila. Am spus și mai înainte: astăzi, nici măcar învățatul considerat de știința modernă cel mai ilustru, nu poate realiza așa ceva. Nici măcar de s-ar aduna toți învățații la un loc.

Așadar, cum a reușit tânărul să făptuiască acel miracol? De unde în el cunoașterea plantelor și a vântului, de unde semnificația și menirea lor și multor altele? Nu a stat niciodată într-o bancă de școală și nici știința nu o deprins-o. De unde știa, atunci, tânărul, menirea fiecărei plante, dintre cele cinci sute treizeci de mii de specii? Dintre toate, el a ales doar nouă mii și înainte de asta a stabilit cu precizie interacțiunea dintre toate.

Se înțelege că Radomir, încă prunc, a văzut grădina părinților și a vecinilor, dar nu a memorizat nimic, nu și-a chinuit memoria. Nu i-a întrebat Radomir pe părinți ce și de ce crește și nici părinții nu l-au agasat cu explicații. Și chiar și așa, tânărul Radomir a reușit să creeze o grădină chiar mai fermecătoare decât a părinților.

Tu nu te mira, Vladimir, te rog! Înțelege! Radomir, de fapt, nu a sădit grădina. Culturile sunt raționale, prin urmare și grădina este. Radomir a zugrăvit doar cu sentimentele proprii frumosul tablou pentru iubită și pentru viitorii lor copii. Și l-a ajutat avântul iubirii, inspirația și zborul în ghearele vulturului, pe deasupra gospodăriilor.

In timp ce micuțul Radomir contempla peisajul satului, purtat de vultur în zborul său în înalturi, tabloul se revela în subconștientul lui la fel cum se developează imaginea pe pelicula cinematografică. Nu cu mintea a reușit să înțeleagă el acest tablou, ci cu simțămintele! Cu simțămintele a reușit să scaneze toate tipurile de informații

sale lumii înconjurătoare. Nu cu mintea sau cu raţiunea, ci cu simţămintele, a perceput el minunăţiile pe care le-a văzut.

S-a întâmplat aşa şi multumită unui alt fapt:

In centrul fascinantului peisaj văzut din înalturi, stătea zâmbitoare mama lui. Ce poate fi mai seducător pentru un prunc decât surâsul mamei? Mama îi făcea cu mâna. Ea! Din sânul căreia, laptele hrănitor şi cald izvorăşte. Nimic nu este mai îmbietor pentru prunc decât laptele matern. Iar din înălţimea zborului, pe aripile păsării, micuţul Radomir, de mamă nedespărţit, a văzut totul ca un întreg indivizibil. Intr-o clipă doar, în el s-a luminat, în explozia de sentimente vibrante, cunoaşterea unei părţi din viziunea asupra lumii.

Măreaţa erudiţie şi-o etalau tinerii, pe atunci, şi în ştiinţele care, în era modernă, s-ar chema: zoologie, agronomie şi astronomie. Gustul lor artistic, de asemenea, era apreciat de oameni.

Se înţelege că şi în perioada Vedică existau învăţători speciali.

In timpul iernii veneau în sat câţiva vârstnici deosebit de iscusiţi în tot felul de ştiinţe. Exista un loc comun în fiecare sat, unde ei îşi expuneau învăţăturile. Şi dacă unul dintre copiii care ascultau, vădea un interes particular pentru astronomie, învăţătorul mergea *acasă* la părinţii lui. învăţătorul era foarte bine primit acasă la ei. Discutau despre stele atâtea ceasuri şi zile câte vroia copilul. Şi, cum să răspunzi la întrebarea: cine asimila mai multe cunoştinţe din aceste discuţii? Deoarece bătrânul învăţător îi punea întrebări copilului cu deosebit respect. Putea să dezbată cu el în plină libertate. Nu avea niciun sens ca toate aceste discuţii, concluzii trase sau dezvăluiri făcute în perioada Vedică, să fie scrise. Liberă de rutina cotidiană

şi de nenumăratele îndeletniciri cu care oamenii contemporani o chinuie, mintea lor putea asimila mult mai multă informație decât cel mai performant computer inventat astăzi.

Printre altele, dacă dezvăluirile se dovedeau raționale, erau neîntârziat transpuse de oameni în practică. Erau puse în slujba lor.

Și părinții sau toți cei din casă puteau foarte bine să asculte discursurile învățaților. Deseori interveneau cu foarte mult tact în discuții. Totuși, cel mai important era considerat întotdeauna copilașul. Dacă se întâmpla ca, în opinia adulților, tânărul astronom să greșească, trăgând o concluzie sau alta despre planete, ei puteau să-i spună: «Scuză-ne, dar nu te înțelegem.»

Copilașul se străduia să explice și, deseori, se întâmpla să-și dovedească verosimilitatea deductiilor.

In pragul primăverii, toti sătenii se adunau în locul comun și ascultau ce-au învățat copiii. In zilele acelea se ascultau deducțiile. Puștanul de numai șase anișori putea sâ-i uimească pe toți și, ca un adevărat filozof, să vorbească despre sensul vieții. Tot atunci, unii copii își prezentau lucrările lor extraordinare în fața oamenilor. Alții, cu cântecele lor încântau urechea celor prezenți sau cu neobișnuite dansuri le delectau ochiul. Examen sau sărbătoare obștească - pot fi numite toate acele activități la care luau parte cu toții - nu contează. Altceva contează: toți laolaltă se bucurau de creații. Seria de emoții pozitive și dezvăluirile acelor zile erau primite cu bucurie în viață. La întrebarea: «ce era mai important în educația copilului?», azi, fără timoare se poate răspunde: modelul de viață și cultura familiilor din perioada Vedică.

Ce s-ar putea alege din acea cultură pentru copiii de

astăzi? Care din sistemele de educație a copiilor, astăzi existente, este cel mai eficient de adoptat? Judecă singur. Niciunu' nu este perfect. Deoarece, tocmai prin decizia de a răstălmăci istoria omenirii, noi înşine îi punem pe copii să mintă. Iată de ce suferim noi şi-i constrângem şi pe ei să sufere.

Mai întâi de toate ar trebui ca fiecare om, adevărul despre sine să-l afle. Fără adevăr, printre postulatele mincinoase, viața ca un somn hipnotic curge.

Să fie primenit deznodământul a trei tablouri din manualele pentru copii. Să fie povestită copiilor Istoria autentică a oamenilor care trăiesc pe Pământ. Şi fiecare, în sinea noastră, să-i verificăm autenticitatea. Apoi, împreună cu copiii, care au cunoscut esența nedenaturată, o cale nouă să alegem.

Cele trei tablouri din manualele şcolare de istoria evoluției Pământului şi a oamenilor care trăiesc pe el, sunt foarte ofensive. Uite cu ce tablouri îi induc în confuzie pe copii încă din fragedă vârstă...

În primul tablou este zugrăvit omul primitiv. Uite cum este reprezentat: cu o măciucă-n mână, îmbrăcat în pielicele, cu o expresie animalică şi o cătătură inconştientă, stă omul printre oaselele animalelor ucise de mâna lui.

Într-al doilea tablou, omul, cu o spadă-n mână, îmbrăcat în armură, cu coif sclipitor pe cap, cucerește orașele prin bătălie, în timp ce mulțimea de robi stă îngenunchiată în fața lui.

Acum iată-l şi pe cel de-al treilea: omul cu privirea inteligentă este mulțumit, are o expresie de om sănătos şi este îmbrăcat în costum. împrejurul său, mulțime de aparaturi şi comodități. Este frumos şi fericit, omul modern.

Cele trei tablouri sunt false, iar țelul lor plăsmuit.

Cu ostentație și agresivitate, copiii sunt încurcați într-adins cu aceste minciuni. In consecință, pot spune cine-o face și la ce-i trebuie *această* minciună. Dar mai întâi, tu analizează cu propria-ți logică autenticitatea acestor trei tablouri.

Singur judecă: copacii, iarba și tufișurile, tu și astăzi le poți vedea în formă primordială. Au miliarde de ani. Insă tu și astăzi, privindu-le, te poți emoționa de cât sunt de desăvârșite.

Toate acestea despre ce vorbesc? Creațiile Creatorului sunt creații perfecte din prima lor zi de existență. Așadar? Pe om, pe-a Sa creație iubită, L-a creat diform? Nu este adevărat! De la început, omul - creația cea mai desăvârșită a Creatorului - se află în centrul minunăților de pe Pământ.

Primul tablou ar trebui să oglindească acest adevăr istoric și ar trebui să zugrăvească familia de oameni fericiți, cu priviri inteligente și neprihănite ca de copil. Iubirea să fie întipărită pe chipurile părinților. Corpurile lor, în armonie cu tot ce-i înconjoară, să impresioneze prin candoarea și frumusețea forței binecuvântate. împrejurul lor, pretutindeni, grădini înfloritoare și animalele, toate pregătite ca-n orice secundă, recunoscătoare, să îi slujească.

La fel și în cel de-al doilea tablou: adevărul istoric să le fie prezentat neștirbit copiilor. In armuri ridicole, două grupuri de războinici se urmăresc. Conducătorii lor stau pe două coline, iar sacerdoții îi îndeamnă. încordarea și frica li se citește pe fețe, în timp ce pe-ale celorlalți, care-au cedat deja îndemnurilor sacerdoților, este întipărită o expresie de animal fanatic. Și într-o clipă se dezlănțuie înfricoșătorul măcel. Oamenii încep să-și ucidă semenii.

Și, în fine, al treilea: astăzi! Iată un grup de oameni cu fețe bolnave și palide, prin camere, înconjurați de

maldăre de lucruri artificiale. Unii obezi, alții cocoșați, cu chipuri gânditoare și tenebroase. Asemenea oameni, prin orașe, se întâlnesc în număr mare. De la fereastră, mașini care gonesc pe stradă... Și din cer, cenușă care se cerne...

Toate cele trei tablouri istorice trebuie să i le prezentați în mod veridic copilului și-apoi să-l întrebați: «Care din aceste vieți ți-ar place să alegi?» Tablourile sunt doar niște ilustrații convenționale. Firește că va fi nevoie de o istorisire veridică, sinceră și rațională. Fără răstălmăciri mincinoase, copilul va trebui să *cunoască* istoria umanității. Abia după asta se poate începe educația. Pe copil musai să-l întrebați: «Cum putem schimba realitatea contemporană?»

Copilașul nu va găsi dintr-odată răspunsul - într-o secundă - dar îl va găsi! Gândirea i se va schimba - va deveni creativă. Ooo, educația copiilor! înțelege, Vladimir, doar o singură-ntrebare, însoțită de dorința sinceră de a auzi răspunsul copilului, este în stare să-i unească pe copii cu părinții și fericiți pe veci să-i facă. Mișcarea sinergică spre fericirea infinită și chiar și numai începutul ei deja se pot chema fericire. Fiecare om contemporan să cunoască istoria autentică!

***

Ritualuri

Nenumărate și considerabile au fost eforturile sacerdoților de a oculta, denigra și răstălmăci gesturile-ritual din vremurile Vedice. De pildă, s-a răspândit zvonul că oamenii din perioada Vedică se închinau orbește stihiilor apei. Că cele mai frumoase fecioare, înainte de-a cunoaște

Iubirea, erau aduse zilnic ofrandă. Erau aruncate în lacuri sau râuri, erau legate şi izbite de maluri şi la moarte osândite.

Faţă de stihiile apelor, de ambientul lacurilor şi râurilor, oamenii acelor vremuri aveau, într-adevăr, un comportament complet diferit. Insă diferenţa stătea în cu totul altceva. Toate acesteasprijineau viaţa şi nu moartea. Despre un singur comportament dintre toate acestea o să-ţi vorbesc. Forma exterioară a acestuia o mai păstrează şi azi un ritual contemporan. Doar aspectul exterior. Măreţia şi raţionalitatea sensului poetic, astăzi au fost permutate în tulbure şi ocult.

Mai există şi astăzi, prin multe ţări, sărbătoarea apei. *Cu această* ocazie sunt lansate pe apă unele coroniţe sau plute mici cu o făclie sau o lumânare frumoasă. Sunt împinse de la mal în larg să plutească. Prin acest gest i se cere noroc apei. Dar, să auzi de unde vine această sărbătoare şi cât este de raţional şi poetic sensul său primordial...

Se mai întâmpla, prin acele vremuri Vedice, ca o fată sau două - nu contează - să nu-şi găsească iubitul în satul natal. Prin sate se întâmpla ca, în timpul marii sărbători, fetele să nu-şi afle perechile. Nu că ar fi lipsit - în faţa lor se arătau preafrumoşi flăcăi cu priviri inteligente ca ale zeilor şi sclipitoare în zi de sărbătoare. Insă inimile şi sufletele fecioarelor aşteptau altceva. Iubirea nu li se-arăta. La unu'-anume fecioara visa! Dar la care? Ea însăşi nu ştia. Nimeni nu a reuşit nici până azi să descoase misterul liberei alegeri a Energiei Iubirii.

Aşadar, fetele mergeau la râu într-o zi prestabilită. De la malul râului liniştit, lansau o plutişoară. Impodobeau marginile plutei cu ghirlande împletite din flori, în centru aşezau un urcior cu must sau vin. împrejurul urciorului

ipresărau fructe. Băutura era făcută musai de mâna fecioarei, iar, la rândul lor, fructele erau culese din copacii de ea plantați în livada familiei. Și tot pe plută mai așezau un petec de pânză împletită din fibre de in sau de alte plante. Și pânza era lucrată negreșit tot de mâinile ei. In cele din urmă, pe plută puneau o lumânare. împrejurul unui foc învăpăiat, pe malul apei, fecioarele făceau hore și cântau cântece despre iubitul încă nevăzut. Apoi, cu o crenguță aprinsă-n foc, dădeau foc fitilelor micuțelor lumânări. împingeau plutele de la mal în direcția în care apa le fura și le ducea lin în largul nevăzut al râului.

Și-și mânau fecioarele din priviri plutișoarele care se îndepărtau semnalate doar de pâlpâiala lumânărilor și care se pierdeau lin în depărtare. Și-atunci, inimile lor se încingeau de focul speranței. Un sentiment de fericire, tandru, se înfiripa pentru iubitul încă nevăzut.

Fugeau apoi pe la casele lor, se izolau fecioarele și se pregăteau emoționate de întâlnire. El avea să sosească - așteptatul - la răsăritul zorilor sau la amurg. Nu conta când. Conta cum. Și ce-l aducea.

Cine-i ajuta pe cei doi să se întâlnească; misticismul sau raționalitatea? Ori, poate că, pe vedici îi ajutau cunoștințele din sentimente dobândite?... Tu, singur judecă...

Călătoreau plutișoarele fecioarelor, de curenții apei duse, în zilele stabilite și cunoscute în toate satele, chiar și-n cele mai îndepărtate.

Călătoreau o zi, două sau chiar și trei. In aceste zile și nopți cu lună, așteptau în singurătate și plini de speranțe, flăcăii care nu aflaseră iubirea.

Și iată că tocmai a zărit flăcăul în depărtare un focșor mânat de curenții apei. Printr-o mișcare s-a aruncat în apă și a înotat în întâmpinarea focșorului iubirii. Undele

apei răcoroase ale râului ostoiesc dogoarea corpului înflăcărat al feciorului, în timp ce focșoarele plutelor se disting tot mai aproape, unul mai frumos ca celălalt. Dar el, dintre toate, a ales doar unu'.

Și n-ai cum să știi, de ce a sa alegere, tânărul a socotit-o cea mai nimerită.

Din largul râului până la mal și-a mânat plutișoara, împingând-o ori cu mâna, ori cu obrazul. Curenții de apă se joacă cu el. Corpul flăcăului se umple de tot mai multă putere, șicanele râului nu le bagă-n seamă, în timp ce gândul îi poposește deja la mal.

Așează cu grijă plutișoara la mal, suflă să stingă lumânărica, gustă uimit din băutură și aleargă iute acasă, de drum să se pregătească. Ia cu el tot ce-a găsit pe plută. Pe drum mănâncă din fructe și de-a lor bunătate se minunează. La scurt timp poposește în satul de unde a fost lansată plutișoara și, fără greș, găsește grădina și copacul din ale cărui roade se înfruptase.

Ah! - s-ar putea mira oamenii - și totuși, în asta, nu este nimic mistic. Cum de-și găseau negreșit iubitele, acei flăcăi?

Se poate spune, firește, că Iubirea îi îndruma pe poteca doar de ea cunoscută, dar eu simplific: și lumânărica-i ajuta. Pe micuțul recipient în care ardea fitilul plutitor pe ulei, se depunea zgură. După cantitatea de zgură se putea deduce cu ușurință cât timp a ars focul lumânărelei. Viteza curenților de apă le era cunoscută tuturor. Așadar, problema era simplă și rapid rezolvabilă. Cât despre copacul din fructele căruia mâncase, tânărul din perioada Vedică nu întâmpina nicio dificultate.

Fructele pot părea asemănătoare între ele doar la o examinare superficială. Fructele copacilor de același soi,

crescuți chiar alături unul de altul, se deosebesc între ele prin formă, culoare, gust și miros.

Mai rămâne de pătruns doar un aspect misterios.

Cum și din ce, el și ea, pentru prima oară întâlnindu-se, se îndrăgosteau negreșit și spontan unul de celălalt? Iar iubirea lor era nemaipomenit de înflăcărată...

«Totul este simplu aici» - ar putea răspunde un filozof contemporan. - «Sentimentele lor se încălzeau de la visul comun, pe care l-au avut încă înainte de a se întâlni.» La aceeași întrebare, cu hâtrenie ar răspunde vrăjitorul cel cărunt: «Dintotdeauna a fost un poznaș răul nostru.»

Dacă ar vrea, evident că vrăjitorul ar putea să stabilească cu precizie și în detaliu semnificația fiecărei secunde din ritualurile de mine descrise și un tratat nemaipomenit să scrie. Dar niciun vrăjitor nu-și bate capul cu așa ceva. Totul stă, Vladimir, în faptul că...

Ei nu analizau viața, ei o CREEAU!

***

Hrana trupului

În perioada Vedică, oamenii nu cunoșteau nicio boală a corpului. Chiar și la vârste de o sută cincizeci sau două sute de ani, oamenii se menținеau viguroși de spirit, se bucurau de viață și erau absolut sănătoși. Nu existau pe acele vremuri vraci sau doctori, atâția câți există astăzi. Bolile corpului erau inexistente, deoarece modelul de viață din propria vatră de familie, din Spațiul de Iubire de ei înșiși creat, disciplina complet procesul de nutriție. Organismul omului își asigura toate cele necesare în cantități optime, în perioadele

în care consumul fructelor era cel mai prielnic și în care planetele favorizau asimilarea lor.

Ia aminte, Vladimir, în natură, nu este o întâmplare că totul este organizat în așa fel încât, în perioada primăvară-vară-toamnă, foarte multe plante să atingă maturitatea și să rodească într-o secvență foarte precis definită.

Mai întâi apar ierburile; păpădia, de exemplu. Sunt plăcute la gust, mai ales amestecate cu alimentele invernale.

Dau în pârg coacăzele timpurii, căpșunile și zmeura (timpurie la soare și târzie la umbră), cireșele, apoi vișinele și multe alte soiuri de fructe, ierburi sau poame, alegând momentul oportun în care să-i atragă atenția omului prin forme, culori și arome neobișnuite.

Știința nutriției pe atunci nu exista. Ce și cât să mănânce omul într-un anumit interval, nimănui nici prin cap nu-i trecea. Și, cu toate acestea, omul folosea în alimentație tot ce-i era necesar organismului, cu precizie de până la gram.

Fiecare fruct, fiecare ierbușoară și fiecare poamă, aduce beneficii maxime organismului uman doar într-o anumită perioadă a anului. De-a lungul acestei perioade crește și parcurge un proces de stabilire de legături cu planetele din Univers. In momentul în care cunoaște caracterul solului, plantele care-i cresc în vecinătate și omul care o învrednicește cu privirea sa, planta apreciază și stabilește ce anume îi este lui cel mai necesar. Și tocmai în ziua în care este pregătită să-l slujească pe om și omul o învrednicește cu vizita lui, planta își împlinește fructul său ca hrană pentru om.

Am spus deja că femeia gravidă trebuie să-și petreacă toate cele nouă luni în grădina ei, în spațiul în care

se *găsesc* toate creațiile de ea săvârșite. Nu este o taină ocultă, este tocmai raționalitatea măreței existențe Divine. Judecă singur. In natură cresc foarte multe plante, în măsură chiar să întrerupă fără dureri sarcina femeilor; usturoiul, de exemplu, și oreganul, apoi feriga bărbătească, mărul lupului și multe altele. Tot așa cresc și alte plante care sunt în măsură să ajute la dezvoltarea în armonie a fătului în uterul matern. Care dintre toate acestea și în ce cantități trebuie consumate, nimeni niciodată nu va putea spune. Astea le știe doar el - cel din uterul matern. Și el are grijă nu numai de sine, ci și de mama lui. Uite de ce uneori se întâmplă ca femeia care abia a născut un prunc să se-mplinească și de-a dreptul să întinerească.

Pentru ca asta să se întâmple, femeia gravidă trebuie să se afle în grădina ei. Pe ea, acolo, o cunoaște fiecare firișor de iarbă. Fiecare poamă doar pentru ea dă în pârg. Ea s-a deprins cu gustul și cu aroma poamelor din grădină, implicit și dorințele proprii vor fi cele mai indicate să stabilească, mai bine ca orice altceva, ce și cât să mănânce.

într-o altă grădină sau în vatra altei familii nu se poate atinge această precizie. Fie acea grădină mult mai bogată sau cu poame mai diversificate. O alimentație ideală este imposibilă și datorită faptului că femeia, înainte de a mânca un fruct, o verdeață sau vreo altă poamă, trebuie să le guste.

Uite, de exemplu, a vrut să mănânce un măr, l-a rupt din pom și l-a gustat. A mușcat doar o singură dată din măr și a înghițit. Pe loc a și-nțeles că fructul nu este prielnic hrănirii organismului. I-a făcut rău atât ei cât și copilului. Dar, de ce se întâmplă așa? Secretul este acesta: chiar dacă fructele sunt toate asemănătoare între ele la gust,

conținutul de substanțe este diferit. Mâncând doar fructele din propria grădina, femeia nu are cum să greșească. In timp ce, mâncând dintr-o altă grădină, greșeala este inevitabilă.

Ce cunoștințe și ce legi îl ghidau pe om să se hrănească în acele vremuri? Lipsa tratatelor și a legilor! Doar în Divin se putea încrede. De exemplu, se vorbește astăzi că omul este parte integrantă a naturii, că este una și aceeași cu ea. Astăzi, în ce se oglindește asta, după tine? Azi, când omul se hrănește doar cu alimente artificiale, pe care i le furnizează sistemul pentru a sa comoditate. Orarul impus de sistemul artificial este și el unu' artificial.

Pe-atunci, toate deciziile din viața omului perioadei Vedice veneau din sentimentele de Dumnezeu lăsate. Mediul îi satisfăcea până și cea mai palidă senzație de foame.

Toate sentimentele lui, împreună cu Spațiul de Iubire, reprezintă cel mai desăvârșit automatism sau tratat în măsură să aleagă mâncarea pentru om și momentul hrănirii.

Trăia omul în spațiul său, mintea-i liberă putea crea sau rezolva probleme ale Universului... Imprejuru-i poame, de-o-ncântătoare frumusețe. Intuitiv, culegea un fruct, două sau trei și le mânca, fără să-și amestece gândul în ceea ce i-a fost lăsat prin plăcerea lui Dumnezeu.

Nu se gândea omul pe-atunci la mâncare. Se hrănea așa cum respirăm noi astăzi. Spațiul de el creat și intuiția stabileau cu precizie ce să mănânce, când și cum să se hrănească trupul.

Iarna, multe plante se eliberează de povara poamelor și frunzelor și se pregătesc să se odihnească. Iarna se planifică primăvara care vine.

Nici omul nu-și pierdea vremea cu gândul la mâncare, cu toate că nu făcea niciun fel de provizii pe timp de iarnă. De adunarea proviziilor, cu infinită dragoste și sârguință, se

• ocupau toate animalele de pe lângă casa omului. Veveriţele agoniseau bureţi şi tot felul de seminţe (alune, nuci etc.) Polenul florilor şi mierea le adunau albinele. Ursul săpa toamna beciuri unde depozita rădăcinoase. Primăvara timpuriu, ursul mergea la *casa* omului şi ba răgea la uşă, ba bătea uşor cu laba. II chema pe om ca să-i arate beciul pe care să-l destupe. Să fi fost posibil ca ursul să fi uitat unde ascunsese proviziile? Sau poate că simţea lipsa omului? Ii putea deschide oricine din familie, dar, cel mai adesea, îl întâmpina un copilaş. II mângâia pe bot pe harnicul muncitor, se îndrepta spre o moviliţă de pământ şi bătea uşor cu piciorusul. Ursul scormonea cu sârg în locul indicat şi scotea la suprafaţă proviziile. Se bucura şi ţopăia când dădea de provizii, cu labele le trăgea afară pe cele de deasupra, dar nu se încumeta să mănânce nimic înainte ca omul să fi dus primul ceva în casă.

Omul însuşi putea să adune provizii, dar din asta nu făcea o muncă... ci mai degrabă o artă. Multe familii făceau vin sau must din multe soiuri de fructe. Nu era tare sau tulburător ca vodca - acel vin al lor. Era o băutură de leac. Putea omul să se hrănească şi cu lapte, dar nu de la oricare animal. Bea laptele doar acelui animal pe care-l considera bun, blând şi chibzuit. Sau de la acela de la care gândea că-i aduce beneficii. Dacă se întâmpla ca unu' din membrii familiei - bătrând sau tânăr - să meargă la capră sau la vacă s-o mulgă şi animalul devenea agitat la atingere, atunci oamenii nu beau laptele. Nu beau laptele de la un animal care nu a vrut să-l împartă cu ei. Iar asta nu însemna neapărat că animalul respectiv nu iubea omul. Deseori, animalele, într-un od misterios, înţeleg că uneori, consistenţa laptelui nu-i face bine omului.

Oamenii civilizatiei Vedice se hrăneau cu alimente de

origine vegetală, doar din grădina proprie și doar strânse de. animalele domestice. Această metodă a fost adoptată, nu în urma vreounei superstiții sau legi. Era doar conștientizarea unor grandioase cunoștințe. Chiar dacă verbele *a ști* și *a cunoaște* au aproape aceeași semnificație, *a cunoaște este* mai semnificativ decât *a ști. A* cunoaște nu înseamnă doar a ști, ci și a percepe, tu însuți, cu corpul și cu sufletul, multe fenomene, menirea creațiilor Dumnezeiești și al Său sistem.

Și a cunoscut fiecare om Vedic că alimentele de el consumate, nu-i nutreau doar corpul, ci-i desăvârșeau și percepția sufletească. Și că îi dădeau lui personal, informații din toate lumile Universului.

Iată motivul pentru care energia interioară, ascuțimea minții și viteza gândurilor acelor oameni le depășesc cu mult pe cele ale omului modern.

Lumea animală și vegetală din spațiul familiei de oameni se comportau cu omul ca și cu o divinitate. Animalele, iarba sau copacii, cu toate jinduiau la o privire blândă a omului sau la o atingere drăgăstoasă.

Și tot această energie împiedica și creșterea în exces a buruienelor în grădină sau pe straturi. Mulți oameni știu și astăzi că o plantă de apartament poate să se ofilească imediat ce cuiva din familie nu-i place și poate, dimpotrivă, să înflorească luxuriant dacă simte asupră-i iubire sau atentie.

Așa se explică și de ce, oamenii din perioada Vedică nu foloseau niciodată sapa în grădina lor. Mai există și astăzi vorba «deochi», «ochi rău» sau «deochietură». Toate vin din acele vremuri. Oamenii aceia puteau face multe cu energia lor senzitivă.

Imaginează-ți, un om merge la bucățica sa de pământ. Totul împrejur îi captează privirea bună. Se uită la o

buruiană și gândește «Ce cauți tu aici?». În foarte scurt timp, buruiana se ofilește de tristețe. Și dimpotrivă, unui vișinei de-i zâmbea, cu energie sporită avea să-și pompeze copăcelul sevele pământului prin venele sale.

Iar când Venea vremea ca omul Vedic să plece la cale întinsă, nu-și lua cu el nicio provizie. Pe drum putea să-și *găsească hrana* din belșug. Când intra în câteun sătuc și se uita la o gospodărie, el cerea gospodarilor mâncare și băutură. Pentru săteni era o cinste să-i ofere de băut sau fructe delicioase și rădăcini drumețului.

Viața fără tâlhărie și hoție

De-a lungul mileniilor perioadei Vedice, oamenii nu au cunoscut tâlhării sau furturi și nu s-a pomenit nici măcar de-o mică ciondăneală. Chiar și cuvintele de ocară lipseau din lexic. Implicit lipseau și legile care să pedepsească aceste fapte.

Legile nu vor preveni niciodată faptele răutăcioase. Cunoștințele și cultura vedicilor nu au permis apariția conflictelor în relațiile interumane.

Tu judecă singur, Vladimir: fiecare familie știa că, dacă oricărui om din sat sau chiar de pe marginea satului, i s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, atunci întregul spațiu ar fi suferit.

Energia universală a agresivității ar fi avut influență asupra tuturor plantelor și animalelor din spațiu. Balanța energiilor ar fi suferit schimbări. Energia agresivității s-ar fi putut amplifica, manifestându-se în adulți sau în copii; pro-

iectând nenorociri asupra urmașilor.

Dimpotrivă, dacă drumețul sosit în sat lăsa un sentiment de fericire, atunci și spațiul îl binecuvânta cu măreață frumusețe.

Pe lângă asta, omul sosit în sat nu era în condiție fizică să mănânce fructe din vreun copac sau altceva cules de mâna lui de pe proprietatea altui om.

Erau nemărginit de senzitivi oamenii culturii Vedice. Organismele lor identificau instantaneu deosebirile dintre fructele gustate; cele culese din proprie inițiativă și cele de mâini bune dăruite. Astăzi, cel mai adesea, proviziile de prin magazinele moderne nu au nici gustul și nici aroma primordiale. Sunt neînsuflețite și indiferente pentru om. Sunt ale nimănui și nimănui menite. Sunt de vânzare.

Dacă omul contemporan ar putea gusta și ar face comparația cu alimentele din perioada Vedică, din cele contemporane nu ar mai putea mânca.

Nou-sositul nici nu se încumeta barem să gândească să-și însușească, fără a-și cere voie, ceva care nu-i aparținea. Oricare lucru, chiar și-o piatră, conține în el informația pe care doar familia care trăiește în acel loc - în a sa vatră - o cunoaște.

Fiecare vatră Vedică era o fortăreață inviolabilă în fața agresiunii, în orice formă de manifestare a ei. Era ca uterul matern pentru familia care trăia în ea.

Ziduri înalte de cetate nu ridica nimeni, gardul verde, viu împrejmuia teritoriul gospodăriei. Acest gard și toate plantele din care era format, apărau familia de orice formă de fenomene negative corpului și sufletului.

Ți-am povestit deja că trupurile strămoșilor decedați erau îngropate doar pe pământul strămoșesc sau în livadă.

Oamenii aceia cunoşteau sufletul uman, ştiau că este veşnic şi că nici corpurile nu pot dispărea fără urmă. Fiecare lucru, chiar neînsufleţit la vedere, conţine multe informaţii universale.

Nimic nu se pierde în neant, în natura Divină. Trupul îşi schimbă doar consistenţa.

Nu acopereau trupurile decedaţilor cu plăci de piatră şi nici locul în care-i înmormântau nu-l însemnau în niciun fel. Drept grandios monument pentru ei era spaţiul de mâna şi sufletul lor zămislit.

Consistenţa schimbându-şi-o, corpul deja neînsufleţit nutrea copacii, ierburile şi florile. Printre toate astea se plimbau copiii de ei născuţi. Ooo, cât de mult iubeau copiii tot ce-i înconjura! Duhul străbunilor, deasupra spaţiului zbura şi pe copii îi iubea şi proteja.

Cu dragoste se comportau copiii cu spaţiul vetrei lor. Nu exista ideea de viaţă care se sfârşeşte. Viaţa la vedici era infinită.

Sufletul îşi ia zborul, cutreieră toate dimensiunile universale şi, poposind în diferite planuri existenţiale, îşi însuşeşte din nou o formă umană.

In grădina patriei trezindu-se, din nou zâmbeşte copilul. In zâmbet lui întregul spaţiu se regăseşte. Şi raza de soare, boarea, foşnetul frunzelor, floricelele şi steaua din depărtări cu entuziasm izbucnesc: «Una cu tine suntem întruchipaţi, copil al fiinţei Divine.»

Şi uite că şi azi pare stranie cererea vârstnicilor din diasporă: «Când va fi să mor, acasă la mine să fiu îngropat.»

Intuitiv, aceşti oameni presimt că doar spaţiul lor îi poate întoarce pe pământ într-o grădină paradiziacă. Diaspora repudiază sufletele.

Oamenii vor ca trupurile lor să fie îngropate în pa-

trie. De mii de ani așa cer sufletele. Dar, s-ar putea numi, oare, cimitir patria natală, în oricare țară s-ar afla ea?

Cimitirele nu au apărut demult. Au fost inventate doar pentru a turmenta sufletele umane cu iad, doar pentru a le înjosi, înrobi și obliga să se-nchine. Cimitirele seamănă mai mult cu niște... Par niște gropi de gunoi, unde oamenii duc deșeurile vechi și netrebuincioase. Deasupra cimitirelor plutesc sufletele răposaților. Viii se tem de aceste locuri.

Imaginează-ți vetrele acelor vremuri. În ele erau îngropate trupurile multor generații. Fiecare fir de iarbă de pe această glie se străduiește să-l alinte și de folos să-i fie doar omului!

Celui nou-sosit cu agresivitate, fiecare firișor de iarbă și fruct dintr-odată îi devin veninoase. Iată de ce nimănui, nici măcar prin cap nu-i trecea să fure premeditat.

Cu forța nu se poate intra pe vatra familiei. A o cumpăra nu ajunge nicio sumă de bani. Cine ar vrea să atace ceea ce este în stare să-l ucidă pe atacator?

Fiecare se străduia să-și făurească minunată oază. Planeta era tot mai frumoasă pe an ce trecea.

Ce vede astăzi omul, când din înălțimi își lasă privirile peste un oraș? Grămezi de pietre artificiale care acoperă pământul! Și pe verticală și pe orizontală se înalță casele. Ba ici, ba colo, tot mai multe spații sunt umbrite de peisajul de piatră. Nu se mai găsește apă curată în oraș și aerul este viciat. Câte familii fericite trăiesc printre grămezile de pietre?

Ce-ar fi să se compare familiile culturii Vedice cu cele contemporane? Ar fi imposibil! Pot spune și mai mult: printre grămezile de pietre artificiale, familiile de oameni nu trăiesc, ci dorm.

Dar, cu toate acestea, în visul lor hipnotic, deasupra

corpurilor, ca o sămânță vie, o celulă freamătă. Ba moare, ba se frământă de parcă ar fi mii și mii, tot chinuindu-se să-i trezească pe adormiți, Vis se cheamă ea - celula vie. Și ea îi va trezi! Și-atunci, iarăși, familiile de oameni vor crea oaze minunate pe Pământ.

Și iarăși va fi așa cum era pe-atunci. Și dacă, spre Pământ din înălțimi se va privi, privirile de mulțimea de tablouri vii vor fi fascinate. Iar fiecare fascinant tablou va grăi că, în acel loc, pământul a fost atins de mâinile vedicilor treziți. Și va trăi din nou în patria sa, fericita familie de oameni cunoscători ai lui Dumnezeu, al sensului și menirii vietii.

Știau vedicii pentru ce străluceau stelele pe cer. Mulți maiestoşi poeți și pictori trăiau printre ei. Vrajbă între sătucuri nu exista. Pricini de războaie sau confruntări nu existau. Și nu existau structuri de funcționari. Pe întinderile Europei, Indiei, Egiptului și Chinei, cultura Vedică înflorea și nu existau granițe între diferitele teritorii. Conducători nu existau, nici mici, nici mari. Seria de sărbători grandioase erau adevărata călăuză.

Oamenii perioadei Vedice cunoșteau structura lumii într-o măsură mult mai mare decât o cunoaște omul modern. Energia lor interioară le permitea să grăbească creșterea anumitor plante și s-o încetinească pe-a altora. Animalele domestice se străduiau să-i îndeplinească poruncile omului, nu pentru a obține hrană, care și așa era din abundență, ci pentru a primi de la om, ca răsplată, energia de el emanată.

Și astăzi, încă îi place fiecăruia lauda omului: și omului și animalului și plantei.

Atunci, demult, energia oamenilor era mult mai puternică, la ea ca la un soare aspirau toate cele vii.

Imagistică. încercări

eja spre sfârșitul perioadei de viață Vedică, a fost făcută o măreață descoperire. O descoperire fără egal în întreaga istorie a civilizației umane de pe Pământ.

Oamenii au cunoscut aievea puterea gândului colectiv. Iar aici trebuie explicat neapărat ce este gândul uman.

Gândul uman este o energie care nu are egal în Univers. Este o energie în măsură să creeze lumi fantastice și totodată și arme care să nimicească planeta. Toată materia pe care o vedem astăzi a fost creată fără excepții, de gândul uman.

Natura, lumea animală, însuși omul, cu măreață inspirație, de gândul Creatorului au fost create.

Numeroasele lucruri artificiale, mașinile și mecanismele pe care le vedem noi astăzi, au fost realizate de gândul uman. Tu ești înclinat să crezi că toate astea sunt făcute de mâna omului. Da, astăzi sunt folosite mâinile. Dar fiecare detaliu a fost conceput inițial în gând.

Este unanim acceptat că mintea omului contemporan este mai desăvârșită decât cea a omului din trecut, dar nu este nici pe departe adevărat.

Gândul omului civilizației Vedice depășea de milioane de ori, prin viteză și integritate a informației, gândul omului modern. O dovadă ar putea fi și cunoștințele, pe care astăzi le luăm din trecut, despre întrebuințarea plantelor în alimentație și vindecarea bolilor. Mecanismul natural este mult mai desăvârșit și mai complex decât cel al lucrurilor artificiale.

Omul nu numai și-a chemat mulțimi de dobitoace în slujba lui și nu numai a stabilit o menire tuturor plantelor. Când a descoperit puterea gândului colectiv, el a văzut că, folosindu-l corect, putea ghida clima și din adâncuri putea izvorul să-l facă să țâșnească. Iar imprudent de l-ar fi folosit, ar fi putut abate pasărea-n zbor și ar fi putut influența viața planetei din depărtare... Grădini pe stele să sădească sau stelele să le nimicească.

Cu toții știu astăzi cum a visat omul să-și facă rachetă pentru a zbura pe Lună, alegând calea tehnocrată.

Și a zburat pe Lună, irosind pentru asta nu puține resurse și forțe în detrimentul Pământului. Dar nu a schimbat nimic acolo. Această metodă este distructivă, fără perspective și foarte primejdioasă pentru toți oamenii de pe Pământ și pentru celelalte planete. Insă, mai există și-o altă metodă, mult mai desăvârșită. Doar cu gândul, poate omul să *crească* o floricică pe Lună, atmosferă prielnică sie-și poate duce, o grădină poate sădi... și cu a sa pereche iubită acolo să trăiască. Dar mai înainte de toate astea, cu al său gând va trebui omul să preschimbe întregul Pământ într-o înfloritoare grădină de rai. Și doar prin gândul colectiv trebuie făcut totul.

Gândul colectiv este puternic. Niciunde în Univers nu există energie *care* să i se împotrivească intențiilor lui. Materia *și* tehnica contemporană sunt oglindiri ale gândului colectiv. El a fabricat toate mecanismele şi armele moderne.

Dar adu-ți aminte, ți-am spus că puterea și energia gândului oricărui om care a trăit în perioada Vedică, erau incomensurabil superioare. Obiecte sau pietre de mai multe tone greutate puteau fi mutate de numai nouă oameni adunați la un loc. Pentru a înlesni folosirea gândului colectiv în scopul de a aduce mai multe foloase majorității și fără să fie nevoiți, pentru asta, să se adune la un loc foarte mulți oameni, ei au inventat imaginile diverșilor zei. Cu ajutorul lor au început să dirijeze natura.

A luat naștere zeul Soare în imaginea sa, zeul Foc, zeul Ploaie, zeul Iubire și zeul Fertilitate. Tot necesarul vieții, oamenii și l-au creat cu aceste imagini, în care era concentrat gândul uman. Și le-a adus foarte multe beneficii. Ploaia, de exemplu, trebuia să ude culturile. Oamenii îşi îndreptau toate gândurile lor înspre imaginea zeului Ploii. Dacă ploaia era foarte necesară, atunci, în imaginea ploii, îşi concentrau gândurile foarte mulți oameni. Și când, în această imagine, se acumula îndeajuns de multă energie, norii se îngrămădeau pe cer și ploaia cădea, stropind semănăturile.

Nemărginite-s oportunitățile date omului de natura Divină. Dacă umanitatea ar fi știut să reziste tentațiilor, menținând echilibrul dintre toate energiile universale stăpânite, atunci și în alte galaxii ar fi putut lua naștere grădini - roade ale gândului uman. Și omul, prin a sa prezență, ar fi norocit și alte planete. Perioada Imagistică înflorea. In perioada numită Imagistică, omul crea și se simțea zeu. Și cine altcineva să fie Fiul lui Dumnezeu? In perioada numită Imagistică, omul este aidoma lui Dumnezeu și începe să

plăsmuiască imagini. Această perioadă durează nouă mii de. ani. Nu se amestecă Dumnezeu în activitatea omului. Tot felul de energii ale Universului se trezesc și-l ademenesc pe om.

In om se află particule din toate energiile universale. Sunt multe și sunt în contrapoziție. Insă particulele tuturor energiilor universale din om trebuie să se afle într-un echilibru perfect și să formeze un tot-unitar armonios.

Atunci când, cel puțin una din ele prevalează, instantaneu celelalte se micșorează, armonia este înfrântă și atunci... Atunci are loc o transformare şi Pământul devine dizarmonic.

Spre măreții îi poate călăuzi imaginea pe oameni, dar și spre distrugere, dacă unitatea interioară este frântă.

Dar, ce înseamnă imagine?

Imaginea este o esență energetică inventată de gândirea umană. Poate fi elaborată de un singur om sau de mai mulți.

Un exemplu elocvent al imaginii create colectiv este interpretarea actoricească. Un om prefigurează imaginea pe hârtie, altul interpretează imaginea zugrăvită pe scenă.

Ce se întâmplă cu actorul care interpretează imaginea fictivă? El, pentru un anumit interval de timp, își înlocuiește sentimentele, aspirațiile și dorințele lui cu acelea inerente imaginii fictive. Pentru asta, el își schimbă mersul, expresia feței sau îmbrăcămintea obișnuită. Doar omul are harul de a plăsmui imagini.

O imagine creată de om poate trăi în spațiu atâta timp cât trăiește în mintea celui care-a creat-o. In mintea unui singur om sau a mai multor deodată. Cu cât sunt mai mulți oamenii care alimentează imaginea cu sentimentele lor,

cu atât mai puternică este aceasta.

Imaginea creată de gândul colectiv poate încătuşa o colosală forţă - distructivă sau creatoare. Imaginea se află în raport reciproc cu oamenii şi poate forma caracterul şi maniera comportamentală a unor grupuri mai mici sau mai mari de oameni.

Cu ajutorul extraordinarelor capacităţi de descoperire şi cu aleasă inspiraţie, oamenii au creat viaţa planetei.

Dar, chiar de la începutul perioadei Imagistice a vieţii umane, au existat şase oameni care nu au reuşit să-şi menţină înăuntru' lor echilibrul energiilor universale, pe care Dumnezeu le-a dăruit omului în momentul creaţiei. Aceşti oameni au apărut, probabil, pentru ca omenirea să experimenteze de toate.

La-nceput, doar în unul din cei şase, măreaţa energie a egoismului s-a înălţat peste celelalte, apoi în al doilea, în al treilea... până la al şaselea.

La început, ei nu se întâlneau. Fiecare trăia pe cont propriu. Dar, cine se aseamănă se adună! Şi şi-au unit gândurile, pentru a înţelege cum să devină domnitori peste toţi oamenii de pe Pământ. Erau în număr de şase şi, în faţa lumii, s-au autointitulat preoţi.

S-au reîncarnat din veac în veac şi mai trăiesc şi astăzi. Toate popoarele lumii, astăzi, sunt ghidate doar de cei şase oameni - de acei preoţi. Dinastia lor dăinuie de zece mii de ani. Din generaţie în generaţie, preoţii le transmit moştenitorilor cunoştinţele lor oculte. Stăpânesc, de altfel, şi o parte din ştiinţa imagistică. Şi, cu mare tăinicie, ascund cunoştinţele Vedice faţă de ceilalţi oameni.

Intre cei şase, unu' este mai important: se cheamă preotul suprem. In zilele noastre, el se consideră drept conducătorul principal al întregii comunităţi umane.

Mai marele dintre preoți - preotul suprem - în urma unor fraze pronunțate de mine, pe care tu le-ai scris apoi în cărți, și în urma reacției multor cititori, acum examinează cu deosebită atenție cine sunt eu în realitate. Și, pentru orice eventualitate, prin niște forțe necunoscute mie, a tentat deja să mă ucidă, dar nu a reușit. S-a mirat și și-a intensificat eforturile, nevrând să creadă până la capăt cine sunt eu.

Acum, eu am pronunțat cuvântul «ved-rusă» și, prin asta, m-am deschis complet. Preotului suprem îi este frică până și de cuvântul «ved-rus». Imaginează-ți-l cum tremură, conștientizând ce stă, de fapt, în spatele acestui cuvânt. Acum el va trimite spre mine oștirile lui de soldați, bioroboții și forțele tuturor științelor oculte și întunecate cu gând să mă ucidă. Și se va ocupa personal de fiecare pas al planului de nimicire. Să se ocupe! In acest fel nu-i va mai rămâne timp de altele!

Tu, Vladimir, ai amintit despre reacția furibundă a presei contemporane. De-acum o să vezi cum se amplifică și se extinde. O să auzi de provocări și cleveteală. O să cunoști întregul arsenal de măsuri folosite de-a lungul mileniilor de forțele întunericului, cu intenție de a nimici cultura poporului nostru. Dar, ceea ce vei vedea tu la început, va fi doar vârful aisbergului. Nu toți oamenii disting atacurile oculte. Insă tu îi vei vedea și pe aceștia, îi vei simți și-i vei înțelege. Nu-ți fie teamă de ei, te rog. Asupra neînfricatului, frica nu are nicio putere. Uită imediat cele văzute. Oricât ar fi de omnipotentă strășnicia, odată uitată, încetează de la sine să mai existe.

Faptul este inedit, în tine văd îndoială. Nu te pripi să cedezi îndoielilor. Judecă autonom, liber de stereotipuri. Oricât de mic ar fi, un grup de oameni adunați la un loc

pentru a construi ceva, are întotdeauna un lider. Hai să-l chemăm şef.

O întreprindere mică are oficial un şef. Una mare are mai mulţi şefi, iar peste ei unul important. Sunt mulţi şefi peste teritoriile care se cheamă judeţe, regiuni, state, comunităţi sau republici. Nu contează cum se cheamă. Există câteun şef în fiecare stat, iar acesta, la rândul lui, are mai mulţi subordonaţi. Şef de stat - şi-atât? Aşa consideră oamenii de obicei. Dar, cum aşa? Ce reiese? Că toate comunităţile care trăiesc pe Pământ, la un loc, nu sunt conduse de cineva anume? Şi că nu sunt pretendenţi la tronul terestru?

Pretendenţii au existat şi există. Tu cunoşti din istoria recentă numele multor conducători care au încercat să-şi dobândească cu forţa, puterea asupra omenirii. Dar niciunul nu a reuşit niciodată s-o cucerească. Doar ce se apropiau de puterea absolută, neapărat se petrecea ceva. Deznodământul era acelaşi: armata şi pretendentul la puterea absolută asupra omenirii piereau.

In paralel, statul pretendent la puterea asupra întregii omeniri, mai 'nainte considerat puternic şi înfloritor, devenea dintr-o dată mediocru.

In ultimii zece mii de ani, s-a întâmplat la fel de fiecare dată. De ce? Deoarece omenirea are demult un conducător secret. El se joacă cu statele, cu şefii lor şi cu oamenii.

Se cheamă preotul suprem peste Pământul întreg, iar cei cinci asistenti ai săi se cheamă preoţi.

Ia aminte la încă un aspect, Vladimir. Încearcă să-nţelegi singur; de-a lungul mileniilor, războaiele dintre oameni nu mai contenesc prin diferitele colţuri ale lumii. In fiecare ţară proliferează bolile şi tâlhăriile, iar cataclismele

de tot felul se înteţesc pe zi ce trece. Insă cea mai strictă şi mai riguroasă anchetă o ridică întrebarea: *cu-adevărat să fi apucat civilizaţia umană pe calea progresului sau se degradează societatea umană pe zi ce trece?*

Răspunsul la întrebare va fi simplu. Tu doar ascultă cum s-au ridicat la început la putere preoţii şi cum reuşesc s-o menţină şi azi.

Primul secret al realizărilor lor, care ulterior i-a condus la atingerea ţelului, a stat în fondarea statului Egiptului. Imperul Egiptului este cel mai cunoscut din istoria umanităţii. Iar tu, de vei analiza din istorie doar faptele şi comentariile, eliminând misticismul, te vei lovi de multe taine.

Primul fapt! In istorie, conducătorul suprem este numit faraon. Multe succese şi pierderi ale faraonilor sunt descrise în istorie. Falnicele sepulcre ale faraonilor mai continuă şi astăzi să incite şi să stimuleze imaginaţia oamenilor de ştiinţă care vor să le descoase taina. In acest fel, fălnicia piramidelor îi depărtează de secretul esenţial.

Faraonul nu era doar un conducător peste toţi oamenii, ci era considerat un zeu. Poporul mergea la el cu rugi să aibă ani rodnici, să cadă ploile şi vijeliile să nu se abată peste culturi. Istoria relatează multe fapte ale faraonilor. Tu, odată ce le vei cunoaşte, întreabă-te în sinea ta: ar fi putut cu-adevărat vreunul din faraoni să fie, în acelaşi timp şi conducător peste un stat atât de mare şi zeu peste oameni? Vei înţelege, cântărind faptele lui, că faraonul era doar un biorobot în mâinile preoţilor.

Uite faptele, tot din istorie cunoscute.

Pe vremea faraonilor, preoţii trăiau în fastuoase temple, peste ei toţi domnea preotul suprem. Câţiva candidaţi faraoni studiau sub stricta şi permanenta supraveghere a preoţilor, care le inculcau tinerilor băieţei tot ce pofteau

ei. Printre toate *acestea* le băgau în cap că faraonul este alesul lui Dumnezeu. Argumentau, susținând că însuși preotul suprem auzise vocea lui Dumnezeu prin tainicele altare. Urma apoi alegerea faraonului dintre tinerii candidați, de către preoți.

Și iată că ziua sosea! Pe falnicul tron, cu simboluri în mâini și în alese veșminte înveșmântat, se ridica tânărul faraon. In fața mulțimii, el era împăratul omnipotent, era zeul! Doar preoții știau că pe tron era așezat biorobotul lor. Cunoscându-i bine caracterul, încă din copilărie studiindu-l, ei știau deja cum avea să guverneze și ce foloase avea să aducă tânărul faraon preoțimii.

Rare au fost tentativele faraonilor de a se elibera de sub controlul preotului suprem. Dar niciodată, niciun faraon nu a devenit om liber. Deoarece puterea preotului nu le este tuturor la vedere așa cum le este veșmântul împărătesc al faraonului. Deoarece puterea preotului nu are nevoie de dialogul deschis sau de poruncile grăite. Deoarece puterea preotului asupra oricărui conducător nu slăbește o clipă. Și în masele de supuși, prin diversiuni mincinoase, viziunea lor asupra lumii o inculcă. Poate că ar fi devenit un om normal faraonul, dacă ar fi putut să mediteze în pace și să se elibereze de imaginile plăsmuite. Dar a fost conceput totul de la început în așa fel încât faraonul să nu se poată elibera din rutina cotidiană.

Rutina! Curierii, scribii și guvernatorii din întinsul stat îl bombardau cu potop de informații, iar el era permanent constrâns să ia decizii în pripă. In plus, mai era și războiul care-i măcina toate gândurile. Așa se făcea că se precipita faraonul în carul său de luptă și-i pedepsea sau îi premia pe oamenii săi, deseori neapucând nici măcar să doarmă. In tot acest timp, preotul continuă liniștit să medi-

teze, în asta f iindu-i menirea.

Preotul ticluiește planuri pe baza cărora să ghideze omenirea, cu puteri depline. Plănuiește preotul chiar mai mult: o lume doar a lui să-și clădească, separată de cea a lui Dumnezeu.

Și cine-i pentru el băiețelul prostuț - faraonul - și mulțimea supusă lui? Cu toții niște jucării în mâinile preotului.

Preoții au deprins în taină știința imagistică, în timp ce masele uitau tot mai mult de legile naturii.

Vladimir, preoții au transformat energia interactiunilor dintre oameni și creatiile Divine din natura vie, în temple gândite de ei și s-au nutrit cu ea - cu energia oamenilor - fără să o întoarcă.

Ceea ce în perioada Vedică îi era cunoscut fiecărui om, a devenit dintr-odată secret. Poporul a adormit ca hipnotizat. In stare de semiveghe, urma poruncile fără să gândească. Și a distrus poporul lumea firească a lui Dumnezeu. In complezența preoților, alta a clădit. Preoții, a lor știință, în riguroasă taină și-au ținut-o. Nici chiar pe pergamente nu s-au încumetat s-o scrie. Au născocit o limbă proprie cu care să vorbească între ei. Despre asta tu știi deja, se vorbește în istorie. Limba aceasta diferită le era necesară, ca nu cumva cineva, prin vreo inadvertență din dialogul lor, să fi aflat de taină. Tot în acest fel mai sunt transmise și astăzi acele taine simple între generațiile preoțești...

Cu șase mii de ani în urmă, preotul suprem, unu' dintre cei șase preoți, a decis să-și asume conducerea lumii întregi.

A gândit: «Prin război, cu armatele faraonilor nu voi dobândi niciodată puterea, nici chiar de-ar fi să-i învăț pe

conducătorii de oști mânuirea armelor mai *perfecte* decât ale altora. *Ce* știe să facă armata de prostănaci necugetați? Să jefuiască aurul? Și așa este prea mult! Slugi cu prinosuri? De la ei vine energie neprielnică, bucatele din mâinile slugilor nu-s bune. Nu-s nici gustoase, nici sănătoase. Va trebui negreșit să-mi însușesc energia toată a sufletelor lor, energia fremătătoarei iubiri. Pentru asta nu voi avea nevoie de armate, ci de puterea științei. Știința imagistică - aceasta va fi armata mea invizibilă. Pe cât de profund o voi cunoaște, pe atât de credincioasă-mi va fi armata. Cu cât mai puțin o va cunoaște gloata, în ocultism și nerealitate cufundată, cu atât mi se va supune mai mult mie.»

Preotul suprem și-a pus la cale planul. Acest plan se oglindește în evenimentele istoriei ultimilor șase mii de ani.

Tuturor vouă vă sunt cunoscute evenimentele recente. Doar modurile în care sunt prezentate sunt diferite. Tu, Vladimir, interpretează-le în felul tău. Doar așa vei dezvălui adevărul.

Uite, din sfatul celor șase preoți ia naștere planul mai departe cunoscut multora din Biblie. Vechiul Testament glăsuiește:

Preotul-profet Moise, împuternicit de preotul suprem, scoate poporul evreu din Egipt.

Poporului i se prevestește viața frumoasă de pe Pământul făgăduinței, de Dumnezeu, poporului evreu promis.

In fața lui Dumnezeu este anunțat poporului evreu alesul. Vestea ademenitoare le sucește mințile și parte din popor îl urmează pe Moise. Timp de patruzeci de ani, el conduce în pribegie poporul, prin pustiuri. Ajutoarele preotului-profet citesc neîncetat profeții, despre predestinare vorbesc și împing poporul să atace și să jefuiască orașele. Și toate astea, în numele Lui, al lui Dumnezeu.

Atunci când un evreu se trezește din hipnoză și cere să se întoarcă la viața dinainte, i se poruncește să-și îndrepte greșeala și i se dă un termen. Greșeala de nu-și va repara, va fi ucis. Iar faptele, în numele Domnului sunt justificate și nu într-al lor.

Eu nu-ți descriu acum un vis sau o născocire. Fiecare se poate convinge singur, găsind răspunsurile în Biblie, în Vechiul Testament. In măreața carte istorica! Fiecare poate cunoaște întâmplările istorice în autenticitatea lor absolută, trezindu-se doar puțin din somnul hipnotic milenar și citind cum și cu ajutorul a ce a fost codificat poporul evreu și în oștire preoțească transformat. Mai târziu, Iisus a încercat să-și decodeze poporul, dovedindu-se abil în cunoaștere, încercând să contracareze plăsmuirile preoților. Călătorind printre înțelepți, el a încercat să deprindă în amănunt știința imagistică. A învățat multe și a hotărât să-și salveze poporul evreu. A reușit să fondeze o religie a sa, care să se împotrivească răului.

Religia aceea nu era pentru toate popoarele de pe Pământ. Era sortită doar poporului evreu. însuși Iisus a vorbit despre asta și nu numai o dată. Vorbele sale au fost memorate de ucenici, tu și astăzi poți să le citești. Uite, de pildă, Evanghelia după Matei, capitolul 15, versetele 22-28: «Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El, însă, nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui II rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră. Drept răspuns, El a zis: Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.»

Ce înseamnă cuvintele: «Eu nu sunt trimis DECAT la oile pierdute ale casei lui Israel»? De ce învățăturile lui

Iisus erau doar pentru evrei? De ce consideră el poporul evreu pierdut?

Iisus înțelesese, Vladimir, că, în pelerinajul său codificat prin pustiile Sinai, mare parte din poporul evreu era adâncit în somn hipnotic. Această parte, laolaltă cu însuși Moise, devenise o armă în mâinile preotului suprem. Ei, erau cu toții soldații preotului, pe care el i-a obligat, pentru satisfacția amorului propriu, să pună stăpânire pe oamenii de pe întregul Pământ.

Și ei aveau să se lupte de-a lungul mileniilor prin diferite colțuri ale Pământului. Armele lor nu vor fi nici spada primitivă și nici glonțul, ci hâtrenia și modelul de viață plăsmuit, prin care toate popoarele trebuiau să se îngenuncheze ocultismului, adică egoismului preoțesc.

Aveau să se lupte fără rezerve.

«Dar, orice luptă presupune implicarea a două părți combatante - ai gândit tu - Dacă-i așa, atunci preoții unde-s? Intr-o luptă trebuie să existe pierderi de ambele părți.»

Tu ai putea să găsești și singur aceste dovezi, după datele evenimentelor din diferitele surse făcute prezente în istorie.

Insă, pentru a înlesni căutarea, acum, eu o să-ți expun doar câteva din acele strașnice date. Dacă vrei, poți să le cauți și singur prin atestatele istorice.

Vladimir, atât tu, cât și mulți alți oameni, știți cum mor astăzi, în Israel, în teroare copii și bătrâni. Tu ai auzit că nu demult a avut loc un război numit Marele Război de Apărare a Patriei. Iar documentele care s-au păstrat din timpul acestui război, mărturisesc că toate acțiunile erau îndreptate împotriva evreilor. Bătrâni și copii, mame, tinere fete cu copii în pântece și tineri care nu cunoscuseră iubirea - cu toții au fost arși în cuptoare, gazați și îngropați de vii în

gropi comune.

Nu au pierit unu', o sută sau o mie! Intr-un timp relativ scurt, au fost uciși cu ferocitate milioane de oameni. Istoricii îl consideră vinovat de toate acestea pe Hitler. Dar cine este vinovatul într-o altă epocă? Anul 1113 - Rusi' Kieveană. Pe neașteptate izbucnește un ultraj popular împotriva evreilor. Casele evreilor, atât din Kiev, cât și din alte colțuri ale Rusi'-ei Kieveene sunt prădate și arse, iar evreii, chiar și copiii, omorâți fără nicio milă. Poporul *rusi'**, cuprins de o furie animalică, a fost dispus să-i implice și pe cnejii de la cârmă. Și, sub îndrumarea cnejilor reuniți, s-a hotărât o nouă lege: «Toți evreii să fie alungați de pe pământurile Rusi'-ei și să nu fie primiți înapoi. Cei care se întorc pe ascuns să fie prădați și uciși.»

1290 - are loc masacrul sângeros al evreilor din Anglia. Conducătorii sunt constrânși să alunge poporul evreu din țară.

1492 - masacrul evreilor din Spania. Deasupra capetelor tuturor evreilor din Spania gravează pericolul morții, așa că sunt nevoiți să *părăsească* cu toții țara.

Din momentul ieșirii din pustia Sinai, multe popoare ale lumii au început să-i urască pe evrei. S-a acumulat ura printre popoare și s-a transformat, în diferite locuri, în brutale măceluri și genociduri.

Eu am vorbit doar despre datele înspăimântătoarelor măceluri despre care tu poți citi în istoria scrisă de oameni. Dar, pe lângă toate acestea, au mai existat multe alte agresiuni împotriva poporului evreu.

***rusi' - denumirea poporul Rusi'-ei Antice, sau, cum mai era numită - Rusi' Kieveană. (n.t.)**

Fiecare dintre aceste agresiuni, luată în parte, este mai puțin semnificativă decât cele bine cunoscute tuturor. Dar, dacă toate aceste agresiuni minore ar fi adunate într-una singură, atunci *aceasta ar arăta ca cea* mai îngrozitoare, vastă și crâncenă dintre toate agresiunile.

Devreme ce se întâmplă așa, și nu doar de un mileniu, se poate trage numai o concluzie: poporul evreu este vinovat în fața omenirii! Dar ce vină au evreiii? Vorbesc istoricii antichității, vorbesc cei ai prezentului, că urzesc conspirații împotriva conducerilor. Că înșeală pe oricine, cu mic, cu mare. Că-l despuiază pe sărac prin înșelăciune, iar pe bogat, îndeobște, îl ruinează. Iar aceste convingeri confirmă existența printre evrei a multor bogați care pot exercita o anumită influență... până și asupra puterii.

O întrebare, totuși, ia naștere. Tu singur afl-o care-i. Cât poate fi de drept unu' care este înșelat de evrei? Acel care a agonisit bogății, toate, pe cale cinstită le-o fi dobândit? Iar cel învestit la putere, să fie el îndeajuns de deștept, devreme ce-l pot minți atât de lesne?

Printre altele, majoritatea depinde de conducere și asta tot poporul evreu a scos-o la lumină. Pe tema asta se poate discuta mult, însă concluzia trasă este simplă: în lumea ocultă, toți trăiesc în minciună. Așadar, are sens să judecăm cine minte mai mult și cine mai puțin?

Cât despre poporul evreu, în locul său ar fi putut să se afle oricare alt popor contemporan. Oricare altul, supus misterioasei codificării și lăsat să bântuie timp de patruzeci de ani prin pustie, fără să-L cunoască pe Dumnezeu Creatorul.

Iisus a încercat să spargă acest cod și să-și salveze poporul. A inventat o nouă religie. Diferită de cea de până atunci. Uite un exemplu: complementar expresiei «Ochi

pentru ochi, dinte pentru dinte», el a spus: «Celui care te-a lovit pe obrazul drept, întoarce-i-l și pe stângul». Iar expresiei «Tu ești poporul ales între celelalte», el a spus: «Tu ești robul lui Dumnezeu».

Ar fi putut Iisus să-i vorbească și adevărul poporului său. Să-i vorbească despre vremurile Vedice, cât de fericit putea fi omul în grădina sa în contact cu creațiile Tatălui Creator. Dar poporul evreu fusese codificat deja. Și credea doar în faptele oculte. Lumea nereală îi invadase deja conștiința. Astfel, Iisus a hotărât să acționeze pe cale ocultă. Și a întemeiat o religie ocultă.

Preotul suprem a reușit să-i ghicească planul lui Iisus. Ani de-a rândul și-a stors mintea preotul suprem, până când a luat o decizie și i s-a părut genial, când a hotărât că: «Nu are niciun rost să mă bat cu învățătura lui Iisus. Prin mintea soldaților mei, dintre evrei aleși, musai, învățătura, printre toate popoarele lumii o s-o inculc, și în același timp, pentru Israel religia veche o s-o păstrez.» Așa s-a și întâmplat - cum a gândit preotul suprem.

Și au început să coexiste simultan două filozofii diferite ca esență.

Una glăsuiește: evreii sunt poporul ales, așa cum a propovăduit Moise, și toți ceilalți trebui să li se închine. Cealaltă, prin Iisus, vorbește: în fața lui Dumnezeu toți sunt egali, între oameni niciunu' să nu se ridice deasupra altuia și să fie iubiți deopotrivă și apropiatul și dușmanul.

Preotul a înțeles că, dacă va reuși să atragă întreaga lume la religia creștină, care îi îndeamnă pe toți la iubire și milostenie, și în același timp să mențină și iudaismul, care-l înalță pe unu' singur deasupra celorlalți, atunci va cuceri omenirea. Lumea se închină în fața evreilor, dar ei sunt doar soldați. Așadar lumea, de fapt, i se închină preotului.

Propovăduitorii preotului au pornit în lume, străduindu-se loial să răspândească noua învățătură.

Învățătura lui Iisus? Nu tocmai! Deja multe de-ale lui inoculase preotul în acea învățătură. Ce a urmat mai departe, tu știi bine. A căzut Roma. Dușmanii care-au distrus impunătorul imperiu nu erau externi. Roma s-a năruit din interior, adoptând creștinismul. In timp ce împărații erau convinși că creștinismul le va întări puterea și un postulat îi măgulea din cale-afară: Orice putere vine de la Dumnezeu, iar conducătorul este un împărat miruit de milostenia Domnului, peste împărăția sa.

In secolul al IV-lea, creștinismul biruie Roma de drept și de fapt. Jubilant, preotul suprem, mijlocit și negrăit, îi transmite împăratului bizantin o poruncă.

Și-atunci Roma creștină arde complet *biblioteca din Alexandria**. In total cad pradă flăcărilor 730 de mii de volume. In multe orașe se înalță ruguri din cărți și pergamente. Sunt arse cărțile perioadei păgâne, printre care, însă, se aflau câteva în care era scris despre cunoștințele vedicilor. Aceste mărturii nu au fost arse, au fost doar confiscate, apoi dosite și studiate în cercuri restrânse de devotați și abia după aceea distruse.

Preotului suprem începe să creadă că acum, când omenirea este tot mai departe de cunoștințele primordiale, în calea lui nu se vor mai ridica obstacole.

***Biblioteca din Alexandria - este cea mai cunoscută bibliotecă din antichitate; conținea toate documentele acelor vremuri. Pe vremea împăratului Cezar, biblioteca deținea în jur de 700 de mii de cărți depozitate. In perioada crâncenelor confruntări dintre păgâni si creștini, în anul 391 d.Hr. a fost distrus templul lui Serapis în care se afla biblioteca.** (n.a.)

Și *a* cutezat preotul să mai dea încă o poruncă nespusă, în urma căreia, prin a II-a anatemă a Soborului Constantinopolului, a fost interzisă învățătura care se cheamă reîncarnare. Pentru ce, o să întrebi tu? Pentru ca oamenii să nu se gândească la esența vieții terestre.

Ca oamenii să creadă că, doar în afara existenței terestre, există viața fericită. Și au început să creadă *așa* multe popoare ale lumii.

Preotul exulta, știind ce va urma și a gândit în sinea lui: omul nu vede viața neterestră, nu știe nici cum să ajungă în rai - unde este bine - nici cum să nu nimerească în iadul înspăimântător. Și aici i-a venit preotului ideea ca, prin plăsmuiri mincinoase, o lume ocultă în propriul avantaj, să-și clădească.

Astfel, până și azi își mai clădesc preoții, la plăcere, prin povestirile plăsmuite, lumile lor. Insă puterea absolută asupra omenirii nu au cucerit-o dintr-odată, așa cum li s-a părut lor atunci când și ultimul bastion al civilizației păgâne - Roma - a căzut. Deoarece, mai rămăsese pe Pământ doar o micuță insulă de neatârnat prin metode tradiționale. Înainte de Roma și de apariția învățăturilor lui Iisus, preotul suprem s-a luptat să nimicească cultura ultimului stat Vedic - Rusi'.

tf^ăz6oiuC secret purtat

împotriva tfțusi' Vedice

—Bătălia împotriva Rusi' Vedice s-a purtat cu mult înaintea căderii Romei şi a sosirii lui Iisus pe Pământ. *Această* luptă a durat milenii, nu s-a dat cu *spada de* fier. Ocultismul și-a făcut incursiunile în planul nematerial.

In Rusi' au sosit propovăduitorii religiei oculte; câteva zeci de nume de-ale lor tu le poți afla din cărțile bisericești, însă ei au fost zeci de mii. Nu erau vinovați de greșelile lor. Erau fanatici, fapt pentru care nu ar fi putut asimila în mintea lor nici măcar a milioana parte din viziunea asupra lumii. Ei erau soldații preotului, îi îndeplineau cu sfințenie și fără să crâcnească porunca și cu devoțiune-aleasă se străduiau să-i învețe pe oameni cum să trăiască. Și negau neîntrerupt măreția imperiului Romei.

Au încercat să introducă un ritual, au propus să fie ridicate temple și să nu se dea mare atenție existenței terestre și naturii, argumentând că doar așa, fiecare va ajunge în împărăția cerurilor. Nu o să-ți vorbesc acum despre

eforturile lor. Dacă vrei, poți și astăzi să citești tot ce s-a vorbit. Eu o să-ți descriu motivul pentru care nu au reușit, de-a lungul mileniilor, să facă nimic în Rusi' Vedică.

Fiecare al doilea om al acelei Rusi', era un poet cu un acut simț al umorului. Pe-atunci, în Rusi', trăiau și barzii, care se chemau baiani. Dar, ascultă ce se întâmpla în vremurile acelea...

Decenii de-a rândul, soldații preotului au dat înainte cu propaganda și le-au explicat oamenilor cum să I se închine lui Dumnezeu. Ici și colo, oamenii le chibzuiau vorbele. Odată, un baian, auzindu-i vorbind, a râs de ei și a născocit o parabolă cu tâlc, pe care mai apoi a cântat-o. Parabola lui a făcut mintenaș ocolul Rusi'-ei. In anul următor, deja zece Rusi'-i râdeau de propovăduitorii preotului. Furios, preotul a lansat noi atacuri. Dar din nou ia naștere o parabolă și din nou râde Rusi'. Din nenumăratele parabole ale acelor vremuri, eu o să-ți povestesc doar trei.

***

În care templu să stea Dumnezeu
(prima parabolă a Anastasiei)

Într-unul din mulțimea de sate existente pe Pământ, trăiau fericiți o mână de oameni. In sătuc își duceau traiul nouăzeci și nouă de familii. Fiecare familie avea o casă deosebit de frumoasă, decorată cu sculpturi unice. Grădina dimprejurul casei rodea zilnic și legumele și fructele creșteau de la sine. Oamenii întâmpinau cu bucurie primăverile și se delectau în timpul verii. Salba de sărbători fericite și vesele dădea naștere la cântece și hore.

Iarna oamenii se odihneau, bucurându-se de fiece zi.

Priveau la cer și gândeau cum să facă luna și stelele să strălucească mai tare.

La fiecare trei ani, în luna iulie, oameni se adunau pe un imaş de la marginea satului. Odată la trei ani, Dumnezeu le răspundea la întrebări cu glas obișnuit. Fără să-L vază cu ochii, fiecare om II percepea pe Dumnezeu. Iar El se sfătuia, laolaltă cu fiecare locuitor al sătucului, cum să facă viața zilei de mâine cât mai fericită. Putea fi filozofic dialogul cu Dumnezeu, dar putea fi cu totul simplu și glumeț.

Iată un exemplu:

Un vârstnic se ridică în picioare şi-I vorbește lui Dumnezeu:

— Doamne, da' ce Te-apucă? Ne adunăm noi, cu toții, la sărbătoarea verii, și Tu ce faci? Ne uzi cu ploaie? Până la amiază a plouat de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. Doar spre vremea amiezii s-a arătat soarele. Tu ai dormit până la amiază, Doamne?

— Nu, Eu nu am dormit - a răspuns Dumnezeu - din zori m-am tot gândit cum să fac mai bine ca sărbătoarea să iasă cât mai benefică. Dar am observat că unii dintre voi, îndreptându-vă spre sărbătoare, v-ați lenevit să vă spălați cu apă curată. Cum este cu putință să întinați sărbătoarea cu fețele blasfematoare? Așa că am hotărât ca, mai întâi, să vă spăl pe toți și apoi să dau deoparte norii și, cu razele soarelui, să vă usuc corpurile.

— Fie atunci, dacă-i așa... - s-a învoit bărbatul, ștergându-și pe furiș mustățile de firimituri... Apoi, iute, i-a șters cerneala de coacăze din jurul gurii fiului.

— Spune-mi, Doamne - I-a cerut bătrânul filozof îngândurat lui Dumnezeu - deasupra noastră, în cer, sunt multe stele. Ce înseamnă desenul lor ciudat?

Pot eu, când mi-i monotonă viața terestră, să mă stabilesc cu familia pe steaua de sufletul meu aleasă?

— Desenul stelelor cereşti, în întuneric pâlpâitoare, grăiesc despre viața întregului Univers. Pulsația sufletului îți deschide cartea cerului s-o citești. Nu sărbătoarea și nu curiozitatea, doar gândul înalt și gândul neîntinat, cartea cerului deschid. Și pe o stea vei putea tu să trăiești. Fiecare poate să-și aleagă planeta lui din cer. Una singură doar, este condiția de respectat. Destoinic să fii, creații preaminunate, mai desăvârșite decât cele de pe Pământ, pe planeta aleasă să știi să creezi.

Din iarbă a săltat o fetiță, și-a aruncat peste umeri cosițele-i bălăioare, și-a înălțat fața cu năsucu-i cârn în sus și, cu mâinile proptite mândre-n șolduri, i-a vorbit lui Dumnezeu:

— Eu am o pretenție la Tine, Doamne. Doi ani am așteptat eu nerăbdătoare ca să-ți spun pretenția mea. Acu' o să Ți-o spun. Pe Pământ este-o neregulă... o anomalie. Oamenii, ca oameni trăiesc, cu toții. Se îndrăgostesc, se căsătoresc și se veselesc. Numa' eu... cu ce-s vinovată eu? Numai ce vine toamna, pe obrăjorii mei răsar alunițele. Nu pot să le spăl și nici să le ascund. Tu mi le-ai dat ca să te distrezi, Doamne? Eu pretind ca la primăvară să nu-mi mai răsară nicio alunită.

— Ooo, fecioara mea! Nu alunițe, da' pistrui-ți apar pe frumoșii obrăjori, primăvara. Dar o să-i numesc cum vrei tu. Dacă te încurcă, la primăvară o să ți le iau - alunițele - A răspuns Dumnezeu fetiței.

Pe neașteptate, dintr-un alt colț al imaşului, s-a ridicat un tânăr atletic și cu ochii-n pământ I-a vorbit încet lui Dumnezeu:

— Nu puține-s treburile de făcut primăvara.

— Tu, Doamne, te osteneşti să rânduieşti fiecare gospodărie. De ce bagi în seamă nişte aluniţe? Mai ales că-s aşa de frumoase, că eu nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât faţa unei fete pistruiate.

— Atunci ce-i de făcut? - A spus gânditor Dumnezeu. - Fata a cerut, Eu i-Am promis...

— Cum adicătelea, «ce-i de făcut»? - s-a băgat fata iar în vorbă. Lumea vorbeşte: «nu la aluniţe, da' la treburi mai importante să ne gândim»... Numa' că eu, de-aş fi ştiut că-s pistrui, aş mai fi adăugat încă doi, uite-aici pe obrazul drept, ca să fie simetrici.

Dumnezeu a zâmbit. Se vedea asta prin zâmbetul răsărit pe feţele oamenilor. Şi cu toţii ştiau că în curând va lua fiinţă din iubire o nouă familie în sat la ei.

Şi uite-aşa trăiau oamenii cu Dumnezeu, în acel uimitor sătuc. Insă, tam-nisam, în sat la ei poposesc o sută de înţelepţi. Sătenii întâmpinau întotdeauna cu bucurie oaspeţii şi-i omeneau cu tot felul de bucate. Din delicioasele poame au gustat cei o sută de înţelepţi şi s-au minunat de gustul lor neobişnuit. Apoi unu' din ei a spus:

— Ooo, oameni buni, viaţa minunată vă este, şi pe măsură. Belşug şi bunăstare în fiecare casă... Insă lipseşte *cultura** în raportul cu Dumnezeu. Nu vedem proslăvirea şi închinarea la Dumnezeu.

*cultură - **l.Totalitatea valorilor materiale şi spirituale create de omenire si a instituţiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. Faptul de a poseda cunoştinţe variate în diverse domenii; totalitatea acestor cunoştinţe; nivel (ridicat) de dezvoltare intelectuală la care ajunge cineva.**

2. Totalitatea lucrărilor agrotehnice necesare plantelor agricole pentru a se realiza producţii mari şi constante; ştiinţa, priceperea de a lucra pământul, de a îngriji plantele. Sursă - DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online (a se vedea şi postfaţa)

— La ce bun? - au încercat preocupați să argumenteze locuitorii. - Ne purtăm cu Dumnezeu la fel cum ne purtăm unii cu alții. Odată la trei ani vorbim cu El. El face soarele să răsară în fiecare zi. Primăvara, albinuța trebăluiește zi de zi pri-mprejurul casei. Iarna, zăpada învelește Pământul. Toate faptele Sale le cunoaștem și ne bucurăm de fiecare anotimp.

— Pe la noi nu-i așa - au spus înțelepții. - Noi am venit să vă învățăm cum să vă comportați cu Dumnezeu. Peste tot Pământul au fost ridicate temple și palate în slava Lui. Prin ele, oamenii pot vorbi cu Dumnezeu în fiecare zi. O să vă învățăm și pe voi.

Trei ani la rând, înțelepții le-au cerut ascultare locuitorilor sătucului. Fiecare din cei o sută și-a expus teoria sa, explicând cum era ideal de ridicat templu lui Dumnezeu și ce trebuia făcut în el în fiecare zi. Fiecare înțelept avea o teorie proprie. Și nu înțelegeau sătenii, pe care dintre teoriile celor o sută de înțelepți să o aleagă. Și, mai ales, nu știau cum să se poarte ca să nu-i jignească pe înțelepți. Prin urmare au decis să-i asculte pe toți și să-i ridice temple fiecărui înțelept. Fiecare familie câteun templu. In sătuc trăiau nouăzeci și nouă de familii, în timp ce înțelepții erau o sută... și s-au neliniștit auzind hotărârea sătenilor. Reieșea că unu' din ei nu avea să primească ofrandă și că avea să rămână fără templu. Și din această pricină s-au certat între ei: A cui teorie de închinare în fața lui Dumnezeu era mai eficientă? Și i-au amestecat și pe săteni în disputele lor. Conflictul s-a încins și, pentru întâia oară după mulți ani, au uitat locuitorii sătucului de vremea întâlnirii cu Dumnezeu. Nu s-au adunat pe imaș, ca înainte, în ziua stabilită.

Au mai trecut alți trei ani. împrejurul sătucului se ridicau nouăzeci și nouă de temple impunătoare.

*Izbele** sătenilor nu mai emanau prospețimea dinainte. Legumele rămaseră neculese, iar fructele din livezi erau viermănoase.

— Toate astea - cuvântau prin altare înțelepții - pentru că nu aveți destulă credință în voi. Mai multe daruri la altare s-aduceți și, mai sârguincioși și nepregetători lui Dumnezeu să vă închinați.

Doar un înțelept, cel făr' de templu rămas, furând ba de la unu', ba de la altu' a declarat:

— Voi nu ați făcut totul așa cum trebuie, oameni buni. Nu așa se ridică templele. Nu așa se închină la altar, iar cuvintele din rugăciuni nu-s cele drepte. Eu sunt singurul care poate să vă-nvețe cum să vă comportați cu Dumnezeu.

De fiecare dată când reușea să convingă câteun sătean, lângă casa acestuia se înălța un templu nou, în timp ce celălalt vechi era doborât la pământ. Și iarăși rămânea fără prinos unu' din înțelepți și pe furiș încerca să-l compromită pe altul în fața lumii. S-au scurs așa mulți ani. Intr-o zi, însă, și-au amintit oamenii de adunările din trecut, de pe imaşul pe care auzeau vocea lui Dumnezeu. S-au strâns din nou pe imaş și au început să pună întrebări, cu speranța că-i va auzi Dumnezeu și, ca şi-nainte, le va răspunde:

— Spune-ne, de ce s-a întâmplat așa? De ce copacii din grădinile noastre fac poame viermănoase? De ce nu cresc în fiecare an legumele pe straturi și de ce se spurcă oamenii unu' pe altu', se bat și se ceartă și nicicum nu reușesc să aleagă credința cea mai dreaptă? Spune, în care din templele ridicate în cinstea Ta, trăiești Tu?

***izbă (izbe), s.f. - casă tipică din stepa rusească. Rus.** *izba.* **Sursă -** DEX
Copyright (C) 2004-2009 DEX online **(a se vedea si postfața)**

Mult timp, Dumnezeu nu le-A mai răspuns la întrebări. Iar, atunci când în văzduh a răsunat iarăși, glasul nu-I mai era vesel. Cu ton obosit le-A răspuns Dumnezeu:

— Pustii sunt astăzi casele și grădinile voastre, fiii și fiicele Mele! Că nu mai apuc Eu singur să le fac pe toate! In visul Meu, altfel a fost conceput! Doar laolaltă cu voi să pot Eu să creez. Numai că voi, oleacă, v-ați îndepărtat de grădinile voastre, și nu pot Eu singur să creez. Creația doar colectivă poate exista! Și încă ceva vă mai spun Eu tuturor: în voi înșivă, iubirea și libera alegere sălășluiesc deja. Și Eu sunt pregătit, în visul Meu, ale voastre aspirații să urmez. Spuneți-Mi doar, voi, dragii Mei fii și fiice, în ce templu să mă stabilesc? În fața mea toți, ca unu-Mi sunteți, pe care să ÎL aleg să nu vă obijduiesc? Și atunci când la-ntrebare răspunsul veți găsi și templu în care să mă stabilesc veți hotărî, voința colectivă, Eu o voi urma.

Le-A răspuns Dumnezeu și a tăcut.

Iar oamenii din sătucul, în care binele nu s-a mai întors, până astăzi se hărțuiesc. In case - pustiu și decadență, peste tot - temple tot mai falnice și disputa - tot mai ascuțită!

— Off, Anastasia, pare atât de ireală pilda asta a ta! Da' proști mai erau oamenii din sătucul acela! Cum de nu au înțeles oamenii că Dumnezeu vrea să grijească de grădini împreună cu ei? Ba mai mult, tu spui că acești proști mai țin și astăzi cearta. In ce țară e sătucul acela? Poți să-mi spui?

— Desigur, pot.

— Așadar, unde-i?

— Mulți oameni și, totodată, și tu însuți, tocmai în acel sătuc trăiți.

— Aha... chiar așa! Bineînțeles că tocmai noi trăim așa! Și, ca dintotdeauna, ne certăm fără întrerupere - a cui

religie este mai cea justă dintre toate?!... În timp ce, prin livezi, merele le mănâncă viermi!

Cel mai bun loc din rai
(cea de-a doua parabolă)

La mormânt au sosit patru fraţi, ca să-l pomenească pe tatăl lor mort de mai mulţi ani. Vroiau, cei patru fraţi, să ştie dacă tatăl lor, în rai se află, ori în iad. Toţi, de-odată, şi-au exprimat în gând dorinţa ca sufletul tatălui lor să li se înfăţişeze şi să le povestească cum o duce pe lumea cealaltă. Şi a apărut chipul tatălui lor în faţa fiilor, într-o lumină ciudată. S-au mirat fraţii, s-au emoţionat la vederea apariţiei şi, numai ce şi-au revenit în fire, au întrebat: «Spune-ne, tată, în rai se odihneşte sufletul tău?»
«Da, fiii mei - le-a răspuns tatăl - în fermecătorul rai se desfată Sufletul meu.»

«Spune-ne, tată - au continuat fraţii - unde vor ajunge sufletele noastre după moartea trupească?»

Iar tatăl le-a răspuns tot printr-o'ntrebare celor patru fraţi: <<Spuneţi-mi, fiii mei, propriile voastre fapte pământeşti cum le definiţi?>>

Fiii i-au răspuns pe rând tatălui. Cel mai mare a spus: «Eu am devenit un valoros conducător de oşti, tată. *Am* apărat glia Patriei şi nu a terfelit-o picior de vrăjmaş. Nu am supărat niciodată săracii şi neajutoraţii, pe Dumnezeu întotdeauna L-am venerat şi de asta trag nădejde să ajung în rai.»

Al doilea fiu i-a răspuns: «Eu am devenit un vestit" propovăduitor. Binele l-am cuvântat și pe oameni i-am învățat cum să-L cinstească pe Dumnezeu. Semețe realizări am avut printre semenii mei și solemne titluri, de asta sper să ajung în rai.»

Al treilea i-a răspuns lui tătâne-său: «Eu sunt un renumit învățat. Multe meșteșugării am născocit, ca să le ușurez viața oamenilor. Am făcut multe invenții folositoare. De fiece dată când fac câte ceva, laudă Domnului aduc, numele Său II pomenesc și-L cinstesc, așa că cred c-o s-ajung în rai.»

Ultimul a răspuns mezinul: «Tată, eu de grădină grijesc și pe lan trudesc. Din preafrumoasa mea grădină, fructe și legume fraților le trimit, mă străduiesc neghiobii să nu fac și amărăciune Domnului să nu-I provoc. Sper să mă ridic în rai.»

După ce-a ascultat toate acestea, tatăl le-a răspuns fiilor: «Sufletele voastre, fiii mei, după moartea fizică, se vor odihni în rai.»

Și a dispărut vedenia tatălui. Au trecut anii, au murit frații și li s-au întâlnit sufletele în paradis, doar că printre ele nu era și sufletul mezinului. Au început atunci, cei trei frați, să-și cheme tatăl, iar când el și-a făcut apariția în neobișnuita lumină, l-au întrebat: «Spune-ne, tatăl nostru, de ce aici, în grădina raiului, nu este printre noi și sufletul frățiorului nostru cel mic? S-au scurs o sută de ani, în măsura terestră a timpului, din ziua în care am vorbit cu tine la mormânt.»

«Nu vă frământați, fiii mei, și frățiorul vostru mic este în rai, dar nu este lângă voi acum pentru că stă de vorbă cu Dumnezeu» - le-a răspuns fiilor, tatăl. Au mai trecut o sută de ani și iarăși s-au întâlnit frații în grădina raiului. Dar,

nici de data asta, nu era printre ei frățiorul mezin. L-au chemat iarăşi pe tatăl lor şi, când acesta a apărut, l-au întrebat: «Uite că au trecut încă o sută de ani, dar frățiorul nu a venit la întâlnire şi nici nu l-a văzut nimeni prin grădina raiului. Spune-ne, tată, unde-i frățiorul nostru cel mic?»

Şi iarăşi le-a răspuns tatăl fiilor: «Cu Dumnezeu stă la povață frățiorul vostru mezin, de asta nu-i aici cu voi.»

Cei trei frați i-au cerut tatălui să le arate unde şi cum se sfătuieşte frățiorul lor mezin cu Dumnezeu. «Priviți!» - le-a răspuns tatăl fiilor. Şi au văzut atunci, cei trei frați, Pământul şi pe el o grădină fermecătoare de care fratele lor cel mic grijea în viață. In fermecătoarea grădină terestră, întinerit, fratele cel mezin îi explica ceva copilului. Frumoasa lui soață trebăluia prin apropiere. Uluiți, cei trei frați l-au întrebat pe tatăl lor: «Fratele nostru mezin a rămas ca şi-nainte în grădina terestră şi nu este cu noi în grădina raiului... Cu ce-a greşit el în fața Domnului? De ce nu-i moare corpul frățiorului nostru? Nu puține secole, în măsurătoare terestră, s-au scurs şi noi tot tânăr îl vedem. Este posibil ca Dumnezeu să fi schimbat rânduiala Universului?»

La care, tatăl le-a răspuns fiilor: «Nu a schimbat Dumnezeu rânduiala universală, de la început în preamăreață armonie şi prin inspirată iubire dată. A murit trupul fratelui vostru, şi nu o dată. Cel mai bun loc de grădină de rai este tocmai locul de mâinile şi sufletul propriu zămislit. Aşa cum şi pentru părinți, cea mai măreață făptură este copilul de ei zămislit. Urmând rînduiala Dumnezeiască, sufletulfrățiorului vostru cel mic ar fi trebuit să treacă într-o grădină paradiziacă, dar devreme ce grădina aceasta, pe Pământ şi-a făurit-o, el, implicit, se va întrupa din nou în grădina lui paradiziacă de pe Pământ.»

«Spune-ne, tată - au continuat frații - tu ai spus că se sfătuiește cu Dumnezeu, frățiorul nostru mezin, dar noi nu-L vedem pe Dumnezeu alături de el în grădină.»

«Frățiorul vostru, fiii mei, de creațiile Dumnezeiești grijește. De copaci, de plante - tocmai ele sunt materializarea gândurilor Creatorului. Frățiorul vostru mezin conștient se atinge de toate și cu iubire și, prin asta, se sfătuiește cu Dumnezeu.» - le-a spus iar tatăl fiilor.

«Spune-ne, tatăl nostru, ne vom mai întoarce noi vreodată pe Pământ în formă fizică?» - l-au întrebat fiii pe tatăl lor și au auzit ca răspuns: «Sufletele voastre, fiii mei, acum se af lă-n rai. Forma terestră o vor putea re-primi doar atunci când cineva va sădi pentru ele, pe Pământ, o grădină asemănătoare grădinii raiului.»

La aceste cuvinte, frații au strigat: «Nimeni nu va sădi cu dragoste grădină pentru un străin! Singuri, de vom re-primi formă fizică, ne vom sădi grădina vie de rai pe Pământ!»

«Această ocazie ați avut-o deja, fiii mei» - a vorbit tatăl și s-a îndepărtat încet. Dar frații au strigat din nou la tatăl lor: «Tatăl nostru drag, arată-ne și nouă locul tău din raiul terestru, de ce te îndepărtezi de noi?»

Tatăl s-a oprit. Și le-a răspuns așa celor trei fii: «Vedeți mărul acela cu floare bătută, de lângă frățiorul vostru mezin? Și sub el, vedeți leagănul și încântătorul corpișor de bebeluș? Ia te uită, a mișcat o mânuță! Se trezește micuțul! Priviți! În copilașul acela, sufletul meu trăiește. Deoarece, *această* grădină, am început eu s-o sădesc...»

***

Cel mai bogat mire
(cea de-a treia parabolă)

Această pildă o voi modifica puțin, o voi adapta la o versiune modernă.

Intr-un sat trăiau doi vecini. Familiile lor erau prietene şi îşi lucrau cu pasiune pământurile.

Primăvara au înflorit grădinile de pe amândouă gospodăriile și pe fiecare a îmbobocit câteo încântătoare livadă. In fiecare familie a venit pe lume câteun fiu. Când fiii celor doi vecini prieteni au crescut, la masă de sărbătoare, cele două familii au luat o hotărâre serioasă: să le treacă fiilor frâiele gospodăriilor.

— Fiii să decidă semănăturile. Iar noi, prietenul meu, deja de pe acum să nu-i încurcăm nici cu privirea nici cu vreo sugestie.

— Sunt de acord - a răspuns al doilea - de vor găsi de cuviință, fiii noștri să modifice și casele după bunul lor plac. Să-și aleagă singuri hainele și animalele pe care să le țină sau calabalâcul de pe lângă case.

— Foarte bine - a răspuns celălalt - să fie de-sine-stătători, fiecare să-și găsească singur soție potrivită, iar noi doi, prieten drag, o să mergem împreună să le peţim miresele.

Prin aceste cuvinte, și-au întărit cei doi vecini prieteni hotărârea. I-au sprijinit și soțiile. Și familiile au început să trăiască sub oblăduirea celor doi fii maturi. Insa, din acel moment, viața celor două familii s-a schimbat. Fiul uneia dintre familii era foarte activ, se socotea cu toți și din

acest motiv, *a fost* clasificat primul. Fiul din cealaltă familie era gânditor, cei dimprejurul lui îl considerau lent și de asta l-au clasificat al doilea. Primul a doborât la pământ tânăra pădurice plantată de tatăl său și a cărat-o în târg. Și-a vândut calul și și-a cumpărat un automobil și un tractoraș. Fiul primei familii era considerat foarte întreprinzător. A prevăzut tânărul întreprinzător, că la anu' va crește brusc prețul usturoiului și nu a greșit deloc în previziunea sa. A stârpit toate culturile din grădină și a însămânțat un lan întreg de usturoi. Și părinții l-au ajutat în toate, devreme ce și-au dat cuvântul. Familia a vândut usturoiul cu mare câștig. Au ridicat o casă mare, din materiale moderne, pentru care au angajat o antrepriză de construcții. Dar fiul întreprinzător nu-și găsea pacea defel. De dimineață până seara se tot gândea cu ce să însămânțeze terenul primăvara, ca să obțină venituri cât mai mari. Și a găsit de cuviință, spre sfârșitul iernii, că cel mai avantajos ar fi să semene iarăși usturoi. Și iarăși a vândut recolta cu mari câștiguri. Apoi și-a cumpărat un alt automobil, considerat și mai șic.

Intr-o zi, pe drumul de țară, se întâlnesc fiii celor doi vecini. Unu' era în mașină, celălalt într-o căruță trasă de o căluță sprintenă. întreprinzătorul de succes oprește mașina și între cei doi vecini se înfiripă o discuție:

— Eu, vecine, uite, merg cu mașina asta elegantă, în timp ce tu, de când te știu, te târâi cu căruța. Eu mi-am ridicat casă mare, în timp ce tu, tot în *casa* părintească trăiești. Tații și mamele noastre au trăit întotdeauna în bună megiesie și eu aș putea să te ajut, cum se face între vecini. Dacă vrei, pot să-ți spun ce să însămânțezi ca să câștigi cât mai mult.

— Mulțumesc pentru intenția ta de a mă ajuta - i-a răspuns celălalt din căruță - dar eu nu-mi prind gândurile.

— N-am de gând să-ți răpesc libertatea gândurilor, îți vreau să te ajut sincer.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, bun vecin. Libertatea gândurilor o răpesc obiectele artificiale, ca de exemplu, automobilul în care stai tu.

— Cum poate să răpească libertatea gândurilor un automobil? Automobilul poate să întreacă fără dificultăți căruța și, până ce ajungi tu în oraș, eu mi-am terminat treburile demult. Toate astea mulțumită automobilului.

— Firește, automobilul tău poate să întreacă căruța, numai că tu, în tot acest timp, ești constrâns să conduci și să ții neîntrerupt volanul. Fără răgaz să urmărești aparatele de bord sau să faci altele, la drum să fii atent. Calul meu merge mai încet decât automobilul, dar, în acest timp, eu pot să stau fără să fac nimic și, în felul acesta, să nu-mi distrag atenția cu drumul. Pot să și adorm, calul mă duce singur acasă. Tu ai spus că sunt probleme cu benzina. Calul își găsește singur de mâncare pe pășune. Apropo, unde te zorești tu acum în automobilul tău?

— Merg să-mi cumpăr niște piese de la magazin. Eu știu dinainte ce se poate defecta curând la mașină.

— Așadar, ai învățat așa de bine tehnologia, că poți să prevezi din timp și ce se defectează?

— Da, am studiat-o foarte bine! Tehnologia am deprins-o doar în trei ani la un curs de specializare. Îți amintești că te-am chemat și pe tine la acest curs?

— Pentru această tehnică care se îmbătrânește și se defectează, ți-ai ocupat tu mintea timp de trei ani?

— Și iapa ta îmbătrânește și moare.

— Da, sigur că îmbătrânește. Dar, înainte de asta, va apuca să fete un căluț. Căluțul va crește și va trage la căruță. Viul îi va sluji veșnic omului, artificialul întotdeauna

îi va scurta viața.

— Sunt ridicole considerațiile tale țărănești. Pe mine toți mă văd ca pe un om bogat și de succes, în timp ce pe tine doar ca pe unu' care trăiește din agoniseala lu' tatâne'su. Tu nici măcar nu ai plantat alți pomi în curtea părintească.

— Eu am îndrăgit totul așa cum era. M-am străduit să pătrund menirea fiecăruia și să văd interconexiunea dintre toate. Iar ceea ce se ofilea, din privire, am mângâiat și am încurajat. Acum, primăvara, totul înfloreşte în armonie, fără să aibă nevoie de amestecul cuiva, iar în timpul verii se hrănesc toate singure, ca să rodească toamna.

— Ciudat întreprinzător ești tu, clar lucru - a oftat celălalt vecin - te îndrăgostești de grădină, de gospodărie, de flori. Vasăzică, în tot acest timp, tu îți menții liberă mintea?

— Da.

— Și la ce-ți trebuie mintea asta... liberă? Ce semnificație are libertatea asta?

— Prin ea cunosc toate mărețele creații. Prin ea te ajut pe tine.

— Pe mine?! Aici te-ai întrecut cu măsura! Eu pot să iau de nevastă oricare fată din sat, toate vor să vină după mine. Toate vor să fie bogate. Vor să locuiască în casa mea spațioasă și să se plimbe cu mașina mea.

— A fi bogat nu înseamnă a fi fericit.

— Dar sărac?

— Nici sărac nu e bine.

— Nici bogat, nici sărac, atunci cum?

— In belșug, fiecare trebuie să trăiască. Și, totodată să fie și de-sine-stătător. Și conștient de ceea ce se petrece împrejurul său. Fericirea nu vine peste oameni, așa, din senin.

Vecinul întreprinzător a surâs pe sub mustață și a demarat grăbit. La un an după asta, cei doi tați-vecini s-au întâlnit la sfat și au stabilit că a venit vremea să le pețească mirese fiilor. I-au întrebat fiecare pe fiul lui pe care fată din sat ar vrea s-o ia de nevastă. Fiul-întreprinzător i-a răspuns tatălui său:

— Fiica fruntașilor satului îmi place, tată. Eu o vreau de nevastă.

— Văd că ești inteligent, fiul meu. Fiica fruntașilor este cea mai frumoasă din împrejurimi. Toți oaspeții din sătucurile învecinate sau din locuri de departe, când vin la noi în sat, rămân uluiți de frumusețea ei. Doar că, vezi, ea este și ambițioasă. Mintea acestei fecioare osebite, nici măcar părinții n-o înțeleg. Chiar puțin ciudată, aș zice eu. Vin la *ea să se* sfătuiască și să se lecuiască de tot felul de boli tot mai multe femei din toate satele și pe copii, la fată, îi aduc...

— Și ce-i cu asta, tată? Nici eu nu-s mai prejos. In sat la noi nu este casă mândră ca a mea, nimeni nu are mașină elegantă cum am eu. În plus, în vreo două rânduri am văzut-o cum s-a uitat gânditoare la mine.

La întrebarea pusă de-al doilea tată: «Care fată din sat îți place mai mult, fiule?», celălalt tânăr a răspuns așa:

— Eu o iubesc pe fiica fruntașilor satului, tată.

— Dar ea, cum se comportă cu tine, fiule? I-ai văzut cumva privirea îndrăgostită?

— Nu, tată. Odată am întâlnit-o întâmplător și fata și-a coborât pleoapele.

Cei doi vecini au decis să le pețească fiilor mirese în același timp. Au mers și s-au așezat cu aer ceremonial. Fruntașul satului a chemat-o pe fiica sa și i-a spus:

— Uite, fata mea, peținori ne călcă pragul. Doi flăcăi,

odată, vor să te ia de nevastă. Noi ne-am învoit ca tu să-l numeşti singură pe ales. Poţi să ne vorbeşti acum de el sau vrei să te gândeşti până la răsăritul soarelui?

— Nu puţine răsărituri am întâmpinat visând, tată - a şoptit tânăra fecioară - răspunsul vi-l pot da chiar acum.

— Atunci vorbeşte, noi aşteptăm cu nerăbdare.

Şi le-a răspuns frumoasa, peţitorilor veniţi, aşa:

— Vă mulţumesc tuturor vouă, taţilor, pentru atenţie. Fiilor peţitorilor le mulţumesc pentru dorinţa lor de a-şi lega vieţile cu a mea. Minunaţi fii aţi crescut, taţilor, greu mi-ar fi fost să aleg, în mâna cui să-mi las destinul. Insă eu vreau să nasc copii şi vreau ca ei să fie sănătoşi. In îndestulare să crească, în libertate şi iubire şi, din această pricină, eu, pe cel mai bogat l-am îndrăgit.

Tatăl fiului cel întreprinzător s-a ridicat mândru. Celălalt şi-a coborât privirea. Insă fecioara a mers spre el, în faţa lui în genunchi s-a lăsat şi a spus, fără să-şi ridice pleoapele:

— Eu vreau să trăiesc cu fiul dumneavoastră.

Fruntaşul satului s-a ridicat de la locul său... Ar fi vrut tatăl să-şi vadă fiica că trăieşte în casa considerată cea mai bogată-n sat. Şi a spus cu severitate:

— Drepte vorbe ai grăit tu, copila mea, inima părintească cu-a lor sobrietate-ai fericit. Dar nu ai mers la cel mai bogat din sat, în genunche să te'ndoi. Ori, mai bogat aici, este celălalt. Uite-l!

Fruntaşul a arătat cu mâna spre tatăl fiului întreprinzător şi a adăugat:

— Fiul lor, casă spaţioasă a ridicat. Ei au bani, maşină şi tractor.

Fata s-a apropiat şi, spre surprinderea tatălui ei sever, a răspuns aşa:

— *ba,* bineînțeles, tu ai dreptate, tăticule. *bar* eu am vorbit despre copii. Ce foloase pot aduce copilașilor toate lucrurile de care-ai pomenit tu? Tractorul se strică până ce cresc ei. Mașina rugineşte, iar casa se ponosește.

— Bine, fie. Cred în vorbele tale. Insă copiii vor avea mulți bani și cu ei vor putea cumpăra mașină nouă, tractor și haine.

— Și... cât de «mulți»? Aș vrea eu să aud.

Tatăl tânărului întreprinzător și-a mângâiat cu orgoliu barba și mustățile, după care, cumpătat și cu un aer important, a spus:

— Fiul meu are atât de mulți bani, că de-ar fi, trei gospodării ca a noastră ar putea cumpăra numa'decât. Iar cai ca ai vecinilor noștri, o întreagă herghelie am putea cumpăra, și nu numa' doi.

Fata și-a coborât cu smerenie pleoapele și a răspuns:

— Vă doresc fericire vouă și fiului vostru. Insă, nu există niciunde pe Pământ atâția bani cu care să cumperi grădina părintească, în care, fiecare crenguță, cu dragoste, i se înclină celui ce-a sădit-o. Și nu există bani pe care să cumperi atașamentul unei iepe al cărei mânzișor s-a jucat cu copilul. Gospodăria voastră face bani, a iubitului meu îndestulare și iubire.

***

Preotul şi-a schimbat tactica

In decursul războiului milenar, nu numai odată și-a schimbat preotul tactica. Totul în zadar. Rusi', ca dintot-

eauna, a râs de încercările oculte. I-a numit calici, poporul, pe propovăduitorii preotului. In vremurile acelea, calicie era socotit ocultismul și nu malformațiile. Oamenii din Rusi' îi hrăneau și le ofereau adăpost bieților propovăduitori, le era milă de ei, dar nu le luau niciodată în serios vorbele.

După patru sute de secole, preotul a realizat, în cele din urmă, că nu va îngenunchea țara vedică. Și a individualizat cu precizie în ce consta forța Vedismului.

Vedismul își avea rădăcinile bine ancorate în cultura Dumnezeiască. Fiecare ducea un trai Divin. Și fiecare familie își încropea Spațiul său de Iubire în vatra familiei, acolo unde simțea unitatea cu natura sau, altfel spus, cu tot ceea ce crease Dumnezeu.

Oamenii Vedici vorbeau cu Dumnezeu prin intermediul naturii. Nu I se închinau, ci se străduiau să-L înțeleagă și să-L iubească, așa cum un fiu sau o fiică își iubește părinții buni.

Și atunci, preotul s-a gândit la un plan prin care să întrerupă dialogul lui Dumnezeu cu oamenii. Pentru asta a trebuit, fără doar și poate, să-i înstrăineze pe oameni de vatra lor de familie, de grădinile Dumnezeiești - de ale lor creații comune cu Dumnezeu. Toate teritoriile vedicilor să le fărâmițeze în state și cultura lor s-o nimicească.

Alți propovăduitori au mers în Rusi'. Alte concepte au purtat. Acum, ei căutau oamenii în care invidia și mândria să domine câtuși de puțin celelalte energii. Când găseau câteun astfel de om, făceau tot posibilul să-i amplifice mândria. Concret, uite cum au făcut:

Imaginează-ți: un grup de stareți dregători poposește în casa în care trăiește fericită o familie. Doar că acum, nici nu mai propovăduiesc și nici nu-i mai învață pe oameni cum să trăiască. Dimpotrivă, spre surpriza tuturor, se

închină în fața capului familiei, aduc stranii daruri tuturor familiarilor și vorbesc: «Intr-o țară îndepărtată, ne-am urcat pe un munte semet. Nu există munte mai înalt pe fata Pământului. In vreme ce stăteam pe piscul ce străpungea norii, o voce din ceruri ne-a vorbit despre tine. Spunea, acea voce, că ești cel mai înțelept de pe tot Pământul. Tu, unul, ești alesul și noi în cinstea ta trebuie să ne închinăm, daruri să-ți aducem și vocea-ți înțeleaptă s-o ascultăm.»

Și dacă vedeau că omul cade pradă vorbelor, își continuau lingușitorul discurs: «Tu va trebui să-i fericești pe toți oamenii - așa ne-a spus vocea de pe munte. Vremea ta valoroasă, pe alte nimicuri să n-o mai cheltui. Lumea va trebui s-o cârmuiești, în numele ei să iei hotărâri - doar tu ești împuternicit! Uite ție podoabă cerească de pus pe cap.»

Odată cu asta, îi era oferită omului, ca pe-o comoară de seamă, o podoabă de pus pe cap, înfrumusețată cu scumpeturi.

Şi-atunci, încrezătorul în măreția sa și în noua învestitură, își punea iute podoaba pe creștet. In aceeași clipă, veneticii îi cădeau în genunchi preamăreţului şi-l venerau. Preaslăveau cerul că le-a îngăduit să se închine în cinstea preamăreţului. In fine, nou-veniții îi ridicau o casă separată preamăreţului, asemănătoare unui templu.

Așa au apărut primele cnezate în Rusia vedică.

Vecinii veneau la omul din templu și îl priveau ca pe o ciudățenie. Se uitau cum i se închinau în genunchi veneticii, cum îi satisfăceau fiecare moft și îi puneau tot soiul de întrebări.

La început, o parte din vecini a intrat în jocul străinilor de peste mări - care din curiozitate, care din milă - ca să le țină companie străinilor și vecinului. Insă, pe nesimțite, au fost prinși în acel joc. Au căzut treptat în

şerbie şi, fără să-şi dea seama, şi-au îndepărtat gândurile de la creaţie.

Nu puţine au fost forţele cheltuite de trimişii preotului în consolidarea cnezatelor. La început, tentativele lor au eşuat timp de mai multe secole. Dar, în cele din urmă, au reuşit, şi Rusi' Vedică au fragmentat-oîn cnezate.

A urmat un proces scontat: cnezatele au început să se lupte între ele pentru putere şi i-au implicat în discordie şi pe vecini.

Scriu apoi istoricii că s-au găsit, chipurile, nişte cneji semeţi care au unit într-un singur stat toate acele multe şi mărunte cnezate din întreaga Rusi'. Judecă singur, Vladimir; chiar aşa să se fi întâmplat? Despre ce unire vorbesc istoricii? In realitate, totul este foarte simplu. Fiecare cneaz ar fi putut doar să-i ucidă sau să-i cucerească pe ceilalţi. Pe oameni îi uneşte doar modul de viaţă şi cultura.

Stabilirea graniţelor este dovada incontestabilă a separării. Consecutiv cu naşterea câteunui stat bazat pe cultura nevieţii, pe măreţia fictivă a unui singur om sau a mai multora şi a puterii armate, se ridicau o mulţime de probleme, printre care şi aceea a păstrării sau lărgirii graniţelor. Iar pentru asta se făcea simţită nevoia unei forţe armate tot mai impunătoare.

Un om singur nu putea cârmui un stat mare, şi-atunci apăreau tot felul de slujbaşi şi scribi, care se înmulţeau cu fiecare zi şi an ce trecea.

Cnejii, slujitorii, scribii, negustorii şi tot felul de angajaţi - toţi aceştia reprezintă categoria de oameni rupţi de creaţiile lui Dumnezeu. Astăzi, menirea lor este de a clădi o lume artificială. In ei s-a atrofiat capacitatea de a accepta realitatea obiectivă. Tocmai ei reprezintă stratul fertil al ocultismului.

Până acum o mie de ani, Rusi' încă mai era socotită *păgână**. Păgânismul păstra câte ceva din sensul culturii Vedice Dumnezeiești. Odată cu apariția cnejilor și a căpeteniile micilor și marilor cnezate, conducătorii au simțit nevoia unei puteri mai eficiente decât cea armată. O putere în măsură să plăsmuiască un model de om predispus supunerii neconditionate.

Și aici, mesagerii preotului le-au venit în ajutor cnejilor-cârmuitori și le-au servit o religie pe măsură.

Noua concepție le-a fost pe plac cnejilor. Chiar dacă, prea nouă nu era. Era identică cu aceea a Egiptul de cinci mii de ani în urmă.

Cneazul, ca și faraonul, era socotit un favorit al lui Dumnezeu. Slujitorii noii religii oculte le erau sfătuitori. Ca și-n Egipt. Toți ceilalți erau doar robi.

***păgân: s.m. si f. - persoană care se închină zeilor sau idolilor, idolatru. Persoană de altă religie (în concepția creștinilor). sursă - DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online.**

Mai există, pe lângă aceste descrieri, multe altele care, în decursul secolelor, au lăsat ca această denumire să capete forme (eronate) de rău, nemilos, sălbatic, fără Dumnezeu, fără crez ș.a.

Ne permitem să facem o scurtă intervenție pentru cititorii noștri, prin care să aducem puțină lumină asupra celor care sunt astăzi considerați, din punct de vedere al istoriei religiilor, păgâni. După crestinarea Romei, mulți cetățeni ai Imperiului au refuzat să îmbrățișeze noul cult, păstrându-l pe cel moștenit de la strămbuni - păgânismul (mirenism). Pentru a scăpa de urmărirea noii orânduiri ecleziastice, s-au retras în satele din provincia Romei. Instituțiile administrative romane denumeau aceste circumscripții rurale de origine preromană și apoi, pentru un timp, și romană, concentrate în jurul centrelor de cult pre-creștin (mirean), *Pagus*. Locuitor din *Pagus* - pagan (din care derivă românescul păgân).

Intenția editurii este aceea de a evita și, unde este posibil, dezrădăcina prejudecarea asupra acestei culturi antice. Ne-am limitat la o descriere strict documentată pentru a evita eventualele dezacorduri în rândul cititorilor. (n.t.) (a se vedea și postfața).

Dar nu le-a venit deloc ușor cnejilor să le bage-n capă ceea ce ar fi vrut ei, oamenilor cu mintea liberă, în memoria cărora se mai păstrau încă sărbătorile Vedice. Și încă o dată, preotul i-a susținut pe cneji. Oștenii săi au răspândit zvonul mincinos că la păgâni, ca jertfă lui Dumnezeu, erau aduși adesea oameni.

S-a răspândit zvonul că păgânii aducea jertfă zeilor lor nu numai dobitoace de toate speciile, dar foarte des fecioare, flăcăi și chiar și copii. Zvonul mincinos s-a propagat până în zilele noastre. Tot mai mult a înfuriat acest zvon poporul păgân. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, mai exista și noua religie, care-i interzicea cu desăvârșire poporului jertfa. Despre egalitate și fraternitate se propovăduia, dar asta nu-i privea și pe cneji. Așa s-a naturalizat pe nesimțite noua religie în Rusi' păgână. Mai târziu, un cneaz de la putere a poruncit să fie considerată unica și dreapta religie peste toți rușii, iar celelalte să fie interzise.

Acum, fiecare să se întrebe în sinea sa, cine erau mamele, tații lor și cei care, nu mai mult de o mie de ani în urmă, erau păgânii. Să fi sacrificat, într-adevăr, păgânii, animale și oameni în cinstea zeilor? Doar celui care va reuși singur, cu propria-i logică, să mediteze măcar pentru nouă minute i se va revela esența evenimentelor trecute.

Și tu, Vladimir, vei putea singur să cunoști adevărul, dacă-ți vei deschide logica pentru a-l accepta. Eu o să te ajut un pic.

Mai întâi pune-ți o întrebare logică. Dacă păgânii aduceau pe cineva ofrandă Domnului, așa cum au fost învinuiți, atunci de ce, doar la auzul jertfei li se scandalizau mințile și sentimentele? Mai logic ar fi fost să accepte așa ceva și să se străduiască zeloși să continue. Să nu se scandalizeze, noua religie să n-o accepte. Insă poporul era

scandalizat. De ce? Deoarece păgânii nu acceptau mintal conceptul de jertfă, nici măcar a dobitoacelor, darămite a oamenilor!

Iată de ce, nici până astăzi nu poate nimeni să indice o sursă care să ateste că ar fi existat jertfa la oamenii Rusi'-ei păgâne. Doar cronicarii creştini vorbesc despre asta... Insă, ei nici nu au trăit în Rusi' păgână şi nici măcar nu cunosc limba păgânilor din Rusi'.

Cronicile şi manuscrisele acelei Rusi' păgâne unde-or fi? O parte au fost dosite cu tăinicie, o altă parte arse pe foc ca şi la Roma. Ce-o fi fost, oare, atât de provocator în acele pergamente? Despre ce vorbeau ele? Chiar fără să le citească, astăzi ar putea ghici oricine. Aceste mărturii ar fi demascat netemeinicia persecutării păgânismului şi ar fi putut transmite cunoştinţele vedismului. Adevărul este că păgânii, nu numai că nu cunoşteau jertfa de sânge, dar nici măcar nu mâncau carne. Nu concepeau aşa ceva. Păgânii erau prieteni cu animalele, raţia lor alimentară zilnică era foarte diversificată, dar era compusă excluziv din plante. Cine poate spune barem o reţetă din bucătăria antică în care, despre carne să se pomenească măcar? Nimeni!

Până şi în basme se spune cât era de apreciată ridichea în Rusi' şi cum se bea *berea-mierea**. Să încerce şi oamenii de azi, chiar şi cei care mănâncă carne, să bea băutura caldă de miere cu polen de flori şi ierburi.

*bere-miere - băutură **pe bază de miere şi malt (ulterior înlocuit cu hamei). Se** vorbeste **că în antichitate, în timpul celor 30 de zile care urmau ceremoniei nupţiale, mireasa bea** bere-miere **pentru a-şi spori fecunditatea şi pentru a se proteja** împotriva frigidităţii. **Această băutură mai este** folosită si **astăzi ca un excelent remediu în stările** febrile si gripe. **(n.t.)**

După asta, nu numai că vor refuza carnea, îndeobste nu vor mai mânca nimic altceva. In plus, judecă singur, Vladimir, la ce le trebuia să mănânce carne, devreme ce erau înconjurați de atâtea alimente nutritive și ușor digerabile?

In anotimpul rece, albina se hrănește doar cu miere și polen și întreaga iarnă nu face *caca* în stup.

Organismul albinelor asimilează în totalitate alimentele. Și oamenii le serveau oaspeților *sbiten* - o* băutură pe bază de miere fiartă - imediat ce le pășeau pragul casei. Și, cine mai mănâncă carne după dulce? Mâncarea pe bază de carne au introdus-o nomazii. Prin stepă și prin pustiuri, nomazii nu găseau multe de mâncare. Iată de ce au început să-și omoare dobitoacele. Și au mâncat carnea acelor animale care le cărau greutățile, desăgile, care îi hrăneau cu lapte și le dădeau piei li le să se-mbrace.

Așa a fost nimicită cultura strămbunilor și Rusi' subjugată de religie. Și, barem de-ar fi fost curată - această religie - doar a lui Iisus... Poate că viața ar fi fost altfel astăzi. Dar preotul și-a inoculat viclenia lui în religia lui Hristos. O religie unică a fost răstălmăcită în mai multe feluri. Și a început să se dividă lumea creștină în mai multe culte, care au intrat în conflict. Nu puține forțe a irosit preotul suprem pe Rusi'. In alte părți ale lumii, oamenii au întrevăzut intențiile și nu le-au permis propovăduitorilor preotului să-și aducă schimbările. Japonia, China și India nu au devenit creștine. Dar preotul suprem i-a supus printr-o altă metodă.

Mileniul Ocultismului s-a lăsat peste omenire acum o mie de ani. In acest mileniu au trăit toți oamenii Pământului... Și încă mai trăiesc și acum...

*** sbiten - băutură caldă preparată din miere cu mirodenii. (n.t.)**

Ocultismul

Dureadoar de un mileniu.

În perioada Ocultismului, omenirea este cufundată într-o lume nereală.

Omenirea începe să cedeze uriaşe volume de energie imaginilor plăsmuite şi lumilor abstracte, aflate dincolo de limitele vieţii reale. Lumea reală şi toate formele ei de manifestare primesc tot mai puţină căldură umană dătătoare de viaţă şi continuă să existe doar mulţumită rezervelor din trecut şi a încărcăturii Divine primordiale.

Umanitatea încetează să-şi mai îndeplinească menirea ei primordială. Devine periculoasă pentru Univers şi au loc catastrofe de proporţii planetare.

întreaga umanitate mai trăieşte şi astăzi în lumea ocultă. Insă, ea a luat sfârşit în a douămiilea an. Se subînţelege că, de fapt, denumirea anului nu este al douămiilea.

Tu ştii şi singur că nu demult a fost schimbată nume-

Sfrotarea anilor. Granița timpului trecut a fost al milionulea jubileu de existență a civilizației terestre.

Și, ca de fiecare dată, trebuia să aibă loc o catastrofă de proporție planetară sau, mai concret, un nou salt în evolutia Universului, care s-ar fi putut realiza doar prin dezvoltarea însăși a umanității. Insă nu a avut loc catastrofa în niciunul din anii oculți.

Doar trei vedici neadormiți au reușit să trezească din somnul vrăjit al ocultismului o parte din oamenii de azi. Adu-ți aminte cum au început să f remete și să-și amintească de iubirea lor pentru pământ, inimile cititorilor cărților tale. Ei mai sunt încă adormiți, însă puterea culturii Vedice Divine se reîntoarce în ei. Și la Dumnezeu se întoarce speranța. Ei, netreziți încă complet, au preîntâmpinat prin iubirea lor catastrofa care acum nu se va mai produce pe planeta noastră.

Curând se vor trezi toți oamenii din somnul vrăjit al ocultismului. Se vor întoarce la realitate.

Tu te miri că omenirea contemporană doarme sub hipnoză sau că trăiește în lumea nereală? Și gândești: «Cum așa? Uite, eu și mulți alți oameni, trăim prin orașe mari și mici, iar pe stradă gonesc mașinile...»

Nu te grăbi să te miri de cuvintele mele, Vladimir. Tu gândește și descoperă singur în care timp, zi sau ceas, oamenii contemporani se află în lumea reală. Adu-ți aminte, de exemplu, câte religii diferite între ele există în lume. Religiile interpretează, fiecare în felul său, menirea omului, are fiecare o viziune asupra lumii și fiecare deține arsenalul ei caracteristic de ritualuri, diferit de ale celorlalte.

Acum, hai să presupunem că o singură religie este mai valabibilă, mai presus decât toate celelalte. Asta înseamnă că toate celelalte clădesc o lume nereală. Insă, și în

celelalte cred oamenii. Ce înseamnă, asadar? Că, devreme ce cred, ei se închină legilor unei lumi nereale?

Pretutindeni pe Pământ, foarte mulți oameni se străduiesc să câştige cât mai mulți bani. Dar, banii ce sunt? Doar o convenție. S-a împământenit ideea că pe bani se poate cumpăra orice. Iluzie! Nimeni nu a cumpărat încă adevărata energie a Iubirii sau sentimentul matern pe bani, Patria sau gustul poamelor care sunt menite doar omului care le-a cultivat cu conştiință.

Banii sunt convenționali, prin urmare, cu ei doar iubirea convențională o poți cumpăra. Și de tot felul de obiecte neînsuflețite te poți înconjura pe bani, în tot acest timp sufletul la singurătate condamnându-ți-l.

In mileniul ocult, umanitatea a fost complet derutată în relația cu mediul înconjurător creat de Dumnezeu. Și orbecăiesc sufletele umane prin întuneric.

Tu privește cu atenție, Vladimir, doar în ultimul secol, cât de brusc și-a schimbat orientările societatea în care trăiești tu.

A domnit țarul și au domnit și legile laice. Oamenii respectabili se evidențiau prin tot felul de insigne, medalii, decorații sau uniforme chindisite. S-au ridicat mânăstiri și altare peste tot prin țara în care trăiești tu acum. Apoi, peste noapte, toate acestea au devenit monstruoase. Uniformele și decorațiile au devenit mascarade, mănăstirile obscurantiste și slujitorii lor șarlatani.

Oamenii au distrus cu înverşunare templele și au ucis cu sălbăticie slujnicii oculți. Mai târziu, puterea sovietică a fost scoasă drept singura responsabilă de toate aceste atrocități. Da, puterea sovietică a instigat poporul. Dar atât. Poporul nu s-a împotrivit, ba dimpotrivă, a dat curs apelului idolilor-călăuze.

Tu știi foarte bine, din documentele existente azi, cu câtă înverşunare au fost măcelăriți în Kubani' cei patruzeci și doi de sacerdoți creștini. Nu au fost doar uciși și atât, ci au fost torturați cu sălbăticie. Corpurile le-au fost aruncate la gropile de gunoi. Toate acestea nu au fost poruncile căpeteniilor, ci poporul însăşi a vrut ca evenimentele să aibă loc. Căpeteniile au permis doar, ca toate să se petreacă. Ca rezultat, exponenții religioși din toate colțurile țării au fost omorâți cu miile. Cine nu a apucat să fugă, și-a lepădat credința. Nu mulți, în acele vremuri, au reușit să rămână în viață sau să-și mențină crezul.

Majoritatea oamenilor din țară au devenit atei. Veșmintele s-au schimbat, insignele și decorațiile au căpătat forme și culori noi. Nu puține au fost cărțile scrise de analiști și istorici despre anii sovietelor... Mai târziu, când omenirea avea să audă despre Stalin și Lenin, gura urmașilor avea să grăiască doar: «Pentru prima dată i-a fost arătat omenirii ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, şi-anume că ocultismul s-a autoeliminat. Popoarele nu vor mai accepta nici în somn religiile oculte. Ocultismul supraviețuiește doar forțat și artificial.» Insă, nu credința în Dumnezeu fusese ucisă. *A* fostînjosit doar ocultismul cuibărit în credință.

Doar în ultimii o mie de ani, poporul Rusiei a trebuit să schimbe mai multe filozofii. Religia a fost înjosită considerabil, iar crezul ei a fost transformat în comunism, chiar dacă și *acesta tot* un crez era.

Nu demult, și tu ești martor, poporul din țara în care trăiești tu și-a schimbat brusc orientarea. Calea pe care au mers toți cetățenii acestei țări cu entuziasm, acum este considerată greșită. Și iar au fost schimbate prioritățile.

Să fie nouă, calea aleasă de popor? Ba, deloc! In realitate, poporul încă nu înțelege sensul acestei căi. In

lumea ocultă, nereală, popoarele nu-şi aleg singure calea, întotdeauna le-o indică cineva.

Cine? Preotul suprem, care conduce şi astăzi lumea! Cum face el să cârmuiască astăzi omenirea? Şi de ce nimeni nu-l poate răsturna? Unde este el?

Uite! Eu pot să ţi-l arăt!

Preotul care şi astăzi conduce lumea

Acum o să vezi un om în vârstă. Nu te mira de simplitatea înfăţişării lui exterioare. Nu se deosebeşte de majoritate prin haine sau prin comportament, după cum vezi. In viaţa de zi cu zi, el este înconjurat de obiecte obişnuite. Nici casa nu este cine ştie ce. Are doar doi slujnici. Are şi familie: soţie şi doi fii. Dar nici măcar ei nu ştiu cine este el în realitate. Şi totuşi, în aspectul lui exterior se distinge o deosebire faţă de oamenii normali. Dacă-l observi cu atenţie, vei vedea că îşi petrece toată ziua în solitudine. Pe chip i se citeşte profunzimea meditaţiei. In timp ce mănâncă, discută cu soţia, cu toate că se întâmplă rareori. Ochii parcă-i sunt acoperiţi cu o subtilă peliculă obscură. Nici când se uită le televizor nu-i deschide complet. Nu se miră niciodată şi nu râde. In realitate, aproape că nu se uită la televizor. Se preface că se uită, dar, în tot acest timp, meditează intensiv la ale lui. Preotul face planuri grandioase. Şi prin faptele lui dirijează ţări întregi. El este preotul suprem, din dinastia preoţilor care au primit în moştenire cunoştinţele oculte pe care şi el i le poate transmite unuia din fii. Doar într-un an, el este în staresă-i transmită urmaşului, pe cale orală, tot ce

știe. Urmașului pe care-l pregătește pe ascuns până și de el însuși. Deja demult, preotul cultivă în fiul său anumite aptitudini.

Toți banii din lume îi aparțin preotului suprem. Toți banii lucrează pentru el. Chiar și aceia care se află acum în buzunarele tale. Nu te mira! Eu o să-ți arăt modul în care, și motivul pentru care preotul suprem nu trăiește în palate, păzit de gărzi numeroase și de ce preferă banalul în loc de lux.

Preotul suprem nu are gardă, deoarece știe foarte bine că, cu cât apare mai puternic în fața tuturor, cu atât are nevoie de mai multă gardă. Nicio gardă, chiar de ordinul a sute de mii de oameni, nu poate proteja un domnitor pământean. Au existat cazuri în care garda însăși l-a trădat sau l-a ucis pe domnitor. In plus, aceasta dă numai bătaie de cap. Există momente precise în care domnitorul trebuie să se conformeze condițiilor impuse de gardă și în care s-o anunțe de intențiile lui, cum ar fi, de exemplu, deplasările de făcut.

Păzit de gardă, omul este sub observație neîntreruptă și îi vine mai greu să mediteze.

Este mai eficient și mai sigur să-și ascundă identitatea, prin asta evitând mașinațiile inamicilor, rivalilor la putere și fanaticilor.

Acum tu gândești: «Cum poate conduce atât de multă lume fără ajutoare, fără mandatari și vicari, fără să dea legi și fără să-i pedepsească pe vinovații de nerespectarea lor?!»

Totul este foarte simplu. Omenirea, demult a fost subjugată de ocultism.

Preotul suprem stăpânește tehnicile oculte. Și are ajutoare, mandatari, legislatori, călăi și închisori. Are armate și generali, dar niciunuia dintre cei care-i fac voia nici măcar

nu-i trece prin cap cine-l conduce din umbră și cum îi dă porunca.

Sistemul de ghidare invizibil și indirect este, de altfel, foarte simplu. In fiecare țară, prin marile și micile orașe, există oameni care pe neașteptate aud voci misterioase.

Această voce de origine misterioasă poate să-i poruncească omului să facă anumite lucruri. Și omul se conformează poruncii.

Uneori vocea este deslușită, alteori neclară și omul nu știe ce se întâmplă cu el. Ii încolțește o dorință neobișnuită și săvârșește fapte la poruncă.

Aceste fenomene îi sunt cunoscute și științei moderne. Atât psihiatrii cât și exponenții multor științe studiază natura lor, dar fără rezultate.

Știința modernă califică această categorie de fenomene ca maladie psihică. Medicii au tendința de a-i interna pe loc în spital pe oamenii care merg la ei și li se destăinuie că aud o voce necunoscută care le poruncește. Și știi în ce spitale? Se cheamă clinici de psihiatrie, aceste spitale. Există în multe țări și seamănă cu pușcăriile. Astfel de spitale există cu duiumul în America zilelor noastre, în Europa și în Rusia. Prin aceste spitale, oamenii sunt tratați cu tot felul de pastile și injecții pentru a le calma psihicul. Unii dintre ei încetează să mai audă deslușit vocea. Alții se prefac în fața medicilor, pentru a ieși din spitalele-pușcării.

Dar nu toți oamenii care aud voci se adresează medicilor. Acum imaginează-ți că vocea subjugătoare îi poruncește unui operator care comandă o rachetă nucleară, unui comandant militar de rang înalt sau unui om care trebuie să păzească laboratorul cu bacterii ucigătoare și îi dă porunca ei specifică...

Știința nu a putut descifra natura acestui insolit fenomen. Astăzi este evident că există, dar știința se teme să îl afișeze. Deja în van. Deoarece, demult ar fi trebuit să se gândească la un lucru: devreme ce există receptorul care captează semnalul, înseamnă că pe undeva trebuie să existe și transmițătorul.

Preotul suprem și ajutoarele lui stăpânesc tehnica prin care se transmite vocea-poruncă. Și le mai este cunoscut și tipul de om care este capabil să întemeieze tot felul de religii. Preoții înșiși sunt părinții fondatori ai religiilor și ocultismului. Ocultismul le servește la cârmuirea oamenilor. Devotatul fanatic al lumii nereale, aidoma unui biorobot, este predispus să audă vocea-poruncă și să îndeplinească fără crâcneală orice poruncă.

Preotul suprem și ajutoarele lui știu cum să-i incite și să-i împingă pe adepții diferitelor culte să se războiască între ei.

Motivațiile războaielor au fost de toate felurile, dar în fiecare război, arma numărul unu a fost dintotdeauna deosebirea dintre credințe.

Și tot prin oameni stăpânesc preoții tehnologia și mijloacele de difuzare a informației artificiale. Nu au nevoie, pentru asta, să dirijeze fiecare transmisiune televizată sau să poarte pe hârtie mâna celui care scrie. Este de ajuns să creeze condițiile generale în care toate mijloacele de informație să lucreze pentru bani. De exemplu: reclama tv, prin care sunt promovate tot felul de produse, a devenit din ce în ce mai rafinată, mai sâcâitoare și mai agresivă. Ție, oricare psiholog îți va spune că asta nu este altceva decât o agresivă inducere în eroare a oamenilor. Mai degrabă în detrimentul, decât în folosul lor. Fără urmă de rușine îi conving pe oameni că, fără reclamă este imposibil și că,

chipurile, reclama aduce venituri televiziunii. În orice caz, toată *această* publicitate o plăteşte omul care se uită la televizor, *deoarece* cumpără produsele, sugestionat de reclame. Sumele cheltuite pe reclame au fost deja încorporate în preţul produselor. *Ce poate* fi mai trist decât această situaţie?

Banii deservesc puternica şi falnica pârghie de influenţă a preotului.

Iar eu ţi-am spus mai înainte că banii pe care-i ai tu acum în buzunare, tot în serviciul preotului sunt. Uite cum se petrec toate astea:

In sofisticatul sistem bancar există o lege simplă. Banii împrumutaţi din bancă, îi măresc capitalul. De exemplu, Rusia ia bani împrumut de la banca Internaţională. Aceşti bani va trebui să îi întoarcă cu o dobândă foarte mare, deci mai mulţi decât a luat. De unde scoate diferenţa? Tu plăteşti impozitele şi totodată, în sfertul de pâine cumpărat de bătrânelul pensionat, a fost inclusă o taxă. Iar din această taxă, chiar de numai o parte, i se cuvine şi băncii Internaţionale. Uite cum înfloreşte capitalul! Al cui? Al preotului suprem! Fără să se atingă de capital, el are puterea să finanţeze cu sume enorme războaiele, afacerile oculte sau să producă medicamentele otrăvitoare.

Ţelul său este simplu! Mândria din el este predominantă şi tinde să-şi făurească şi să-şi îngenuncheze o lume a sa, o lume diferită de cea lăsată de Dumnezeu. Şi chiar îşi ating preoţii, parţial ţelul. Iar rutina în care se zbat oamenii îi ajută. Tocmai preoţii creează rutina printre oameni.

Analizează cu atenţie: prinşi în rutină, oamenii nu mai reuşesc să vadă că li se dă tot mai puţină informaţie. Iar misterul din întrebarea: *este justă calea pe care se îndreaptă omenirea astăzi?, se* înăspreşte tot mai mult. De

s-ar putea elibera de rutină, mulți oamenii ar înțelege că, devreme ce, pe zi ce trece, se înmulțesc bolile printre oameni, războaiele nu se mai termină, iar catastrofele naturale sunt tot mai dese, calea pe care mergem este îndoielnică. Însă rutina!... Rutina nu-i lasă să gândească. Și toate *acestea* în timp ce preotul, minut după minut, născocește și pune la cale planuri pe care apoi le materializează prin mâinile oamenilor...

Am ascultat îndelung povestea tulburătoare a Anastasiei fără s-o întrerup, fără să-i pun întrebări și fără să-i cer lămuriri. De data asta am rămas în taiga mai mult timp decât alteori. Când am plecat, am înțeles că sunt prea încărcat cu informații și că-mi va veni foarte greu să le scriu în carte. În plus, ea a vorbit despre prea multe lucruri inedite, referitoare la religie și la putere. In congregațiile religioase sunt foarte mulți fanatici. Ei sunt gata să se năpustească asupra oricui, care le-ar ataca credința! La ce-mi trebuie mie problemele astea?

Trebuie să gândim

Odată ajuns acasă, am început să pregătesc cartea pentru a o trimite la editură. Insă, până în ultimul moment, nu am reușit să mă decid, dacă se merita să aștern în manuscris toate povestirile Anastasiei.

Atunci când mi-a vorbit despre mărețul viitor al Rusiei, care se realizează prin crearea de așezăminte familiale, toate cuvintele ei mi-au fost imediat limpezi. Ideea ei a fostîmbrățișată de cititori. Oamenii au trecut la fapte.

Când, în cartea a cincea, *Cine suntem noi?*, Anastasia, răspunzându-mi la o întrebare, l-a numit pe Iisus Hristos fratele ei major, și-au manifestat nemulțumirea câțiva cititori, mai cu seamă ortodocși.

In cartea precedentă, când am întrebat-o dacă pe ea o înțelegea măcar un sacerdot, ea mi-a răspuns că primește sprijin de la Papa Ioan Paul al II-lea. De data asta s-au sesizat alți cititori. Catolicii.

Și tocmai din cauza asta, m-au podidit iarăși îndoielile:

se merita oare, să vorbesc în cărți despre neobișnuitele fapte, cuvinte sau gesturi ale Anastasiei? Vor aduce foloase sau pagube? Unii cititori nu aveau să pună la îndoială, din această *cauză,* ideile reale și evidente de construire a societății prin ridicarea bunăstării și îmbunătățirea stilului de viață a fiecărei familii în parte?

Eu însumi m-am îndoit de cuvintele: «surioara lui Iisus Hristos» și «mă ajută Papa Ioan Paul al II-lea».

bacă se răsfoiește Biblia din scoarță-n scoarță, Iisus Hristos, nici pomeneală să fi avut surori sau frați.

Dar la un moment dat s-a întâmplat ceva care, în opinia mea, ar putea fi denumit super-senzațional și care m-a împins să reflectez din nou asupra afirmațiilor Anastasiei, din care reieșeau mărețele și realele aptitudini ale omului.

Pe neașteptate aflu că Vaticanul deține informația din care ar reieși că Iisus Hristos a avut două surori. Nu am înțeles bine de erau surori sau verișoare. Această știre lapidară am auzit-o în timp ce trebăluiam prin apartament. Mergea și radioul și televizorul, așa că nu pot spune cu precizie de unde venea. După mine, de la telejurnal.

După *această* întâmplare, de fiecare dată când mă așezam la biroul la care scriu, luam în mână manuscrisul cu neobișnuitele declarații ale Anastasiei, pe care mai înainte hotărâsem să nu le aștern în noua carte. De data asta, însă, am reflectat profund și o să expun aici câteva dintre aceste afirmații:

«Președintele Statelor Unite ale Americii, George Bush, printr-o acțiune atipică, nefiind conștient el însuși de ceea ce face, își salvează țara de la o teribilă catastrofă, prezervă omenirea și o salvează de la un război mondial de proporții distructive nemaivăzute.»

Inițial, aceste afirmații ale Anastasiei, după înfioră-

toarele acte teroriste de la 11 septembrie și după operațiile militare care, de fapt, s-au dovedit a fi un adevărat război purtat împotriva Afganistanului, prin intervenția nemijlocită a Americii, mi s-au părut total contrarii realității. Dar, analizând informația prezentată în presă și televiziune, mi s-a întărit tot mai mult convingerea că evenimentele petrecute în America pe 11 septembrie, aveau să dezvăluiască omenirii o taină importantă. Aveau să ferească multe țări de alte acte teroriste și mai devastante și cuprinzătoare. Aveau să le ferească, doar dacă avea să fie descusută *această* taină. Am citit de repetate ori spusele Anastasiei și iată ce-am dedus:

In data de 11 septembrie 2001, în Statele Unite ale Americii a avut loc o serie de acte teroriste de proporție. Câteva avioane de pasageri, cu oameni la bord, dirijate de cineva misterios, și-au luat zborul de pe aeroporturile din New York și, la scurt timp, și-au schimbat traiectoriile prestabilite. Avioanele, unul după altul, s-au implântat în clădirile zgârie-nori ale W.T.C. și au lovit alte obiective strategice vitale.

Despre toate acestea au auzit oamenii din multe țări. Și au văzut neîntrerupt la televizor înfricoșătoarele imagini ale prăbușirilor. Imediat după aceste evenimente au fost individualizați principalii vinovați - Osama Bin Laden și organizația lui. Puțin mai târziu, președintele și guvernul S.U.A., cu acordul și participarea unor state europene și a Rusiei, au început să bombardeze Afganistanul, unde, după informațiile deținute de ei, s-ar fi găsit principalul terorist și membrii organizației lui.

Aha... Și unde-i taina? Secvențe cu efectele acestor acte teroriste și desfășurarea operațiunilor militare au fost și mai sunt încă prezentate prin reportaje, de mai multe ori pe zi.

Taina stă în absoluta lipsă sau ocultare a motivelor

care au declanșat actele teroriste, în totala lipsă de logică a acțiunilor, nu a făptașilor, ci a organizatorilor acestora.

Și tot misterios mi se pare și că presa nici măcar nu se deranjează câtuși de puțin să analizeze mai aprofundat mobilul evenimentelor, ca și cum toate mijloacele de informare în masă ar avea interdicție de a aduce lumină în acest caz. Zilnic sunt prezentate și discutate doar faptele în sine. Fără întrerupere sunt făcute doar punctări superficiale, banale și repetitive, la fel cum se face în reportajele despre accidentele rutiere.

Din informațiile furnizate de mass-media se conturează acest tablou:

Un anonim, putred de bogat, în opinia unanim acceptată - Osama Bin Laden - a proiectat și a aplicat, cu ajutorul făptașilor, o serie de zgomotoase acte teroriste, care au avut efecte nemaivăzute înainte asupra oamenilor din întreaga lume și care au provocat mii de victime.

Ce a obținut în consecință principalul artizan al actelor teroriste? O parte a comunității umane, la nivelul conducerii de stat, s-a unit împotriva lui. Și folosește cele mai moderne mijloace tehnice și cele mai bine instruite formațiuni militare pentru capturarea și lichidarea lui.

După versiunea existentă, teroristul numărul unu' se ascunde undeva prin peșterile din munții Afganistanului. Avioanele bombardează munții în cauză și conduc asalturi împotriva talibanilor considerați colaboratorii teroristului numărul unu'.

Cele mai dezvoltate state, în frunte cu S.U.A., au căzut unanim de acord să lichideze totodată și taberele organizațiilor teroriste, în orice țară s-ar afla acestea.

Este posibil ca omul considerat organizatorul actelor teroriste, să nu fi prevăzut derularea acestor acțiuni?

Este aberant!! Firește că a prevăzut ce se va întâmpla! Unu' care e în stare să se ascundă de-atât de mult timp de serviciile secrete, să pregătească și să pună în aplicare atacurile teroriste, care au necesitat minuțioase analize și previziuni, nu putea să nu prevadă cursul ulterior, exact, al evenimentelor.

Așadar, ce reiese de aici? Că, pe de-o parte, este un strateg abil și genial și un analist impecabil, pe de alta un complet idiot? Reiese că el, prin acțiunile teroriste, a atras moartea asupra lui, asupra organizației lui și a tuturor celorlalte organizații teroriste, chiar și a celor care nu erau în legătură cu el?

Situația este ilogică, prin urmare, acțiunile militare conduse de comunitatea internațională împotriva terorismului, ar putea fi ineficiente și, cu cea mai mare probabilitate, periculoase. Logica arată că principalul orchestrator al actelor teroriste rămâne în afara oricărei suspiciuni.

Oricum, rămâne incontestabil tabloul unic și ilogic al evenimentelor petrecute, care se conturează din probele puse la dispoziție de mijloacele de informare în masă.

Ca de altfel multă lume, nici eu, la început, nu am dat atenție acestui aspect, dar... Tocmai evenimentele petrecute în S.U.A. mi-au luminat mintea și mi-au amintit câteva afirmații ale Anastasiei pe care, tocmai ciudățenia și stranietatea lor m-au făcut să nu le public la vremea lor. Insă, după tot ce s-a petrecut în America, tocmai ele - afirmațiile - au venit să mă ilumineze. Chiar de nu dintr-odată... Iată, ca exemplu, una:

«Conducătorii statelor mici și mari, încă de pe vremea faraonilor egipteni, sunt cei mai neliberi oameni de pe Pământ. Cea mai mare parte a timpului și-o petrec în sfera informațiilor artificiale și sunt constrânși să se supună unor

scheme comportamentale de comun acord stabilite. Peste ei se revarsă neîntrerupt avalanșe de informații tipice și monotone, în timp ce factorul timp nu le permite nici măcar să le analizeze pe toate. Trecerea șefului de stat din sfera informațiilor artificiale în cea reală, chiar și pentru trei zile, ar fi primejdioasă în egală măsură atât pentru preoții de diferite ranguri cât și pentru concurenții laici ai șefului de stat. Pericolul constă în posibilitatea ca el să poată analiza singur multe procese, să se elibereze de opresiunea ocultă și să-și elibereze poporul.

Sfera informațiilor reale este tocmai natura cu toate formele ei de viață, aromele și sunetele. Pe om îl poate ocroti complet, în fața acțiunilor ocultului, doar natura propriei vetre, doar locul în care flora și fauna se comportă cu dragoste față de el.»

Acum, după ce m-am așezat la biroul meu de cedru, la care scriu și mi le-am amintit, vorbele Anastasiei nu mi s-au mai părut atât de ciudate ca mai 'nainte.

Dar, serios, uitați cum se întâmplă de fapt și cu Președintele nostru. Participă neîntrerupt la întâlniri, ba cu alți șefi de stat, ba cu subordonații din țară. Insă niciunul nu vine să ia ceaiul cu el, vin cu tot felul de probleme și, pe deasupra, vor și soluționări urgente. Dar presa? Este de ajuns ca în țară să aibă loc câteun eveniment extraordinar, ca presa să întrebe: «care este reacția Președintelui?» Sau încă și mai caustic: «de ce nu se deplasează Președintele b locul cu pricina?» Și se îmbunează dacă merge Președintele în raionul în care a avut loc vreo inundație sau vreun alt fenomen. O fi bine?

Când să apuce Președintele să gândească și să analizeze în pace informația primită? «Trimiteți-ni-l pe Președinte!» - cere poporul, deîndată ce se întâmplă câte

ceva. *Așa a* fost rânduit. Așa a fost predispus. Dar, ce-ar fi daca s-ar predispune totul altfel? Și să nu mai alerge Președintele ca un pompier peste tot. Să nu-și mai ia după el angajații și să nu mai piardă timp cu întrunirile.

Ideal ar fi să-i fie lăsat să stea în grădina lui, de unde să urmărească ce se întâmplă în țară și unde să analizeze informația primită. Și uneori să ia câteo măsură. Poate că atunci și poporul ar trăi mai bine. «Ce e cu aiureala asta?» - ar gândi, probabil, mulți, cum am gândit și eu la început. Aiureli? Dar, că omul nu are voie să gândească, vasăzică, e normal? Cineva vrea ca toți președinții să gândească cât mai puțin. Ce s-ar întâmpla cu țara noastră dacă Președintele ar fi lăsat în pace să gândească fără să fie zorit? Să i se permită să evadeze, vremelnic cel puțin, din sfera informațiilor artificiale...

Și pe loc mi-a venit un gând care, ca un impuls electric, mi-a străbătut tot corpul și am simțit cum s-a încălzit biroul! Incredibil mister!... In culmea agitației, am ridicat receptorul telefonic și, fără să formez un număr - că doar ea nu are telefon - am strigat: «Anastasia!»

Telefonul nu a dat semnalul obișnuit de apel, însă peste o secundă am auzit limpede binecunoscuta și inconfundabila voce cristalină și liniștită a Anastasiei: «Salut, Vladimir. Străduiește-te ca pe viitor să nu te mai neliniștești așa tare. Vezi singur reacțiile excesive și nenaturale pe care ți le provoacă agitația. Eu nu o să vorbesc cu tine la telefon. Te rog să te liniștești. Ridică-te de la birou și mergi la aer curat în pădurice de lângă *casa* ta.»

Receptorul a încetat să mai vorbească. L-am pus înapoi în furcă.

«Ah - am gândit eu - ca să vezi, ce m-am agitat! Să fi fost aievea vocea Anastasiei sau mi s-a nălucit mie din

cauza agitației? Musai trebuie să ies la aer curat și să mă liniștesc.»

La scurt timp m-am îmbrăcat și am mers în pădurea de lângă casă, m-am afundat în ea și am văzut-o... Anastasia stătea sub un brad, nu departe de cărăruie, și zâmbea. Am început să vorbesc precipitat, fără să dau nicio importanță apariției ei stranii.

Cine-a salvat America

— Anastasia, eu am înțeles... Am analizat, am cântărit informațiile de la tine și evenimentele petrecute și totul mi s-a clarificat... Tu ascultă și, unde greșesc, corecteaz-mă. Seria de acte teroriste din 11 septembrie, care a avut loc în America, este incompletă. Organizatorii acestora au pus la cale ceva mult mai grandios. Așa este? Desigur că este așa. Numai că nu-mi pot explica tot în amănunt. In linii mari... s-ar părea c-am înțeles. Insă amănuntele... Tu ai putea să-mi explici mai pe îndelete?

— Pot.

— Explică-mi!

— Organizatorul principal a planificat ca în continuare să lucreze șase grupări teroriste. Fiecare dintre cele șase grupări ar fi trebuit să acționeze autonom într-un interval de timp prestabilit. Nu se cunoșteau între ele, iar coordinatorii lor nu știau cine este șeful și care este scopul final. Fiecare grupare era formată din fanatici religioși, pregătiți să meargă în întâmpinarea morții. Componenții uneia dintre cele șase grupări teroriste erau oameni lipsiți

de scrupule, dispuşi la ticăloşii în schimbul unor sume de bani. O altă grupare avea misiunea de a deturna concomitent toate avioanele civile. Atât cele aflate în zbor deasupra ţării cât şi cele care se ridicau în acele minute în văzduh. Fusese plănuit ca toate avioanele deturnate să fie dirijate spre obiectivele cele mai importante din ţară, pentru a le distruge.

Cu şase zile înainte de asta, un alt grup fusese însărcinat să otrăvească apa din sistemul de alimentare cu apă potabilă a douăzeci dintre cele mai însemnate hoteluri. A fost conceput totul, astfel încât să fie imposibil de stabilit sursa de otrăvire şi locaţia răufăcătorului. Făptaşul avea să fie cazat într-una din camerele unui hotel faimos, unde urma să monteze pe robinetul de apă rece un aparat special. Odată deschis robinetul, nu avea să iasă apă, ci dimpotrivă, prin funcţionarea acestui aparat, presiunea aerului împingea praful otrăvitor în sistemul hidric. După această operaţie, în dimineaţa următoare, răufăcătorul avea să închidă robinetul de apă rece şi avea să se mute într-un hotel într-un alt oraş.

Bacteriile introduse în sistemul hidric, odată intrate în contact cu apa, deveneau contagioase. Se lipeau de pereţii ţevilor, se înmulţeau, îşi măreau volumul şi se lăsau în jos pe ţevi. In 12 zile aveau să devină foarte numeroase. In mediul acvatic natural, bacteriile nu se pot înmulţi în acest fel, pentru că ar fi nimicite imediat de alte bacterii. Insă, în instalaţia sanitară, acest echilibru natural nu poate fi menţinut, deoarece omul priveză apa de multe substanţe naturale.

Dimineaţa, în timpul fluxului intens de apă, când oamenii se spală, presiunea apei avea să dezlipească o parte din bacterii şi prin robinete urma să curgă apă contaminată.

Cei *care se* spălau nu simțeau nimic pe loc. Abia la opt sau douăsprezece zile, pe corp aveau să își facă apariția unele plăgi. Treptat aveau să se înmulțească, să se extindă și să devină purulente. Boala este contagioasă și cura greu de stabilit. Organizatorii actelor teroriste aveau deja antidotul. Oamenii infectați urmau să călătorească în multe țări. Nu peste mult timp se deducea că toți cei contaminați fuseseră cazați în hoteluri. Toate aveau să fie aduse la cunoștința publicului abia după prăbușirea avioanelor.

Nu-mi face deloc plăcere să vorbesc despre faptele pe care ar fi trebuit să le săvârșească ceilalți răufăcători. Suma efectelor tuturor acestor acte teroriste ar fi fost oribilă și destabilizatoare.

AAulte familii ar fi dorit să emigreze în alte țări și ar fi tentat să-și transfere capitalurile în băncile acelor țări care, după părerea lor, erau mai puțin riscante. *bar* nu toate țările ar fi căzut de acord cu imigrarea cetățenilor americani. Groaza și spaima ar fi cuprins majoritatea populației țării. Țara considerată cea mai puternică din lume nu a reușit să se apere!

— Stop, Anastasia! Încerc să înțeleg singur. După toate aceste evenimente, artizanii principali ar fi reapărut. Vreau să spun că și-ar fi înaintat revendicările prin intermediul unor mijlocitori.

— Da.

— Dar au dat greș. Nu au reușit să săvârșească toate actele teroriste. Și nu au reușit să-i sperie de tot pe americani. Nu au reușit, deoarece au fost constrânși să-și demareze acțiunile cu mult înainte ca planificarea să fie finalizată. Și de asta le-a ieșit totul atât de anapoda. Actele teroriste există, revendicările nu! Planul a eșuat! Și eu am ghicit de ce! Deoarece, șefii lor cei mai importanți se află

printre preoții zilelor noastre. Ei s-au speriat de acțiunile lui Bush și au fost constrânși să demareze prea de timpuriu. Așa este?

— *ba.* Ei...

— Așteaptă, Anastasia, eu trebuie să înțeleg totul. Să învăț să înțeleg. Este foarte important. Dacă eu pot, înseamnă că și alții ca mine vor putea vedea realitatea în care trăim. înseamnă că vor înțelege tot ce trebuie făcut pentru îmbunătățirea vieții.

— *ba,* Vladimir, dacă ai putut tu, vor putea și alții. Care mai devreme, care mai târziu, vor începe oamenii să-și clădească viața într-o realitate minunată. Dar vorbește un pic mai calm, nu e bine să te agiți așa.

— M-am liniștit, nu mă mai agit aproape deloc. Sau poate că... E greu să rămâi calm... Ca să vezi!... Președintele Americii, Bush, le-a încurcat rău de tot planurile inteligenților... Cred că au fost terorizați când el... Când Președintele Americii, Bush, spre surprinderea tuturor, a plecat la ranch-ul său din Texas. Abia la jumătate de an după ce-a devenit Președinte. Pe nepusă masă își ia concediu și dispare aproape o lună! Și unde merge? Nu într-o stațiune extravagantă, nu într-un castel exotic. Merge la ferma lui, unde are o căsuță mică. Linia prezidențială nu ajunge până acolo, are un telefon obișnuit. Și nici puzderia de canale tv nu le poate prinde, deoarece nu are instalată nicio antenă parabolică. Jurnaliștii-analiști au vorbit despre toate acestea, dar adevăratul sens nu l-a înțeles nimeni. Eu am citit tot ce s-a scris despre vacanța lui Bush la ranch și din toate se evidențiază un singur fapt. S-au mirat de ce și-a luat concediu așa devreme. Și de ce așa de mult timp. A rămas la ranch-ul său douăzeci și șase de zile. Nu le-a permis jurnaliștilor să-l urmeze și nici nu și-a luat funcționarii cu el.

Nimeni nu *a* înțeles!... Președintele George Bush a întreprins o acțiune de anvergură, pe care, înaintea lui, nu a mai întreprins-o niciun alt președinte din întreaga existență de până atunci a țării. Ba-i posibil chiar, ca o asemenea acțiune să nu fi săvârșit îndeobște niciun conducător în ultimii cinci sau zece mii de ani.

— Așa este, nimeni nu a mai făcut așa ceva.

— Grandiozitatea acțiunii lui stă tocmai în faptul că, pentru prima oară, un conducător important, cel mai cunoscut din lume, spre spaima preoților de orice orientare, evadează inpoinat din sfera informației artificiale. Bush s-a rupt efectiv și a fugit. Și, implicit, a scăpat, prin gestul lui, de sub controlul ocultiștilor. Aici am înțeles eu că șefii de state sunt neîntrerupt sub observație. Le este urmărit cu deosebită atenție fiecare discurs cotidian, uneori chiar și intonația vocii și expresia feței. Le este corectată orice acțiune, le sunt sugerate ideile proprii ale celor care îl controlează. Dar Bush și-a făcut curaj și s-a smuls din acest ambient. Preoții au trăit un coșmar. Și au încercat să-l interpeleze printr-o metodă ocultă. Cum spui tu, să-i poruncească printr-o voce de la distanță. Dar nu au reușit să-l găsească! Tu ai vorbit despre asta, ți-aminteşti? Ai spus că natura, flora și fauna formează lumea autentică și toate acestea nu le permit acțiunilor oculte să-l ajungă pe om. II apără pe omul care intră în contact cu lumea reală, de el însuşi creată.

— Da, este adevărat.

— George Bush nu a plantat cu mâinile lui vegetația de pe ranch-ul său, dar a ales locul. El se comportă cu multă dragoste față de ranch-ul său, față de natura de acolo. Din multe gesturi se poate vedea. Iar natura a reacționat la dragostea lui. I-a răspuns cu reciprocitate. L-a protejat așa

cum vegetația protejează vatra de familie. Este posibil, Anastasia, așa ceva? Să reacționeze chiar dacă nu a plantat-o el?

— Este posibil. Câteodată, când omul se comportă cu iubire sinceră față de tot ce-l înconjoară, reacționează. La fel s-a întâmplat și în cazul de față, cu George Bush.

— Aha, înțelesesem eu! Deci, Președintele se află la ferma lui. In tot acest timp, cu toții cred că el este privat de orice informație. In realitate, avalanșa de informații artificiale se reduce considerabil, în timp ce volumul de informații din lumea reală, înconjurătoare se amplifică simțitor. Președintele le captează prin foșnetul frunzelor, prin susurul apei, prin trilul păsărilor și prin adierea vântului. El meditează. Analizează! Gândește!

Acest fapt încearcă ei să-l șteargă, să-l uite, să nu mai amintească de el. Să-l rectifice. Dar nu vor reuși! Deoarece va rămâne negreșit în istoria milenară. Eu am înțeles, Anastasia!

Poți ține discursuri deștepte. Poți scrie maldăre de cântece și poezii, ca biblicul Solomon. Dar mai poți face concret, răzbătător, ca Bush! El a făcut și le-a spus oamenilor: «Priviți oameni dragi, eu sunt bogat, am cea mai mare putere, conduc cea mai puternică țară din lume. Dar nu astea-scele mai importante pentru omenire. Sufletului uman și esenței Divine, altceva le place: nu lumea artificial creată, ci lumea reală, de Dumnezeu creată. Ranch-ul îmi stă mai aproape de suflet decât tot aurul sau cuceririle tehnocrației. Și apoi, eu merg la ranch-ul meu! Reflectați, dragii mei, și voi asupra aspirațiilor din viață!» Președintele Americii a făcut cea mai bună, cea mai răsunătoare și convingătoare reclamă vetrelor de familie despre care ai vorbit tu. Viitoarelor vetre de familie rusești. Și din lumea întreagă. Iar dacă

omenirea, nici după toate *acestea* nu va înțelege, înseamnă că, într-adevăr, doarme. Sau că majoritatea oamenilor se află sub hipnoza cuiva. Și de asta suferă, se îmbolnăvesc, se droghează și se războiesc, nimicindu-se între ei. Dacă omenirea nu iese din această hipnoză nici după cuvintele tale și după faptele lui Bush, atunci este necesară o catastrofă. Bush este Președinte! Este cel mai bine informat om din societatea noastră tehnocrată, deoarece are acces la datele serviciilor secrete, iar institutele analitice îi pun la dispoziție informațiile lor. Totodată cunoaște și informația lumii reale. Le poate compara și analiza. Și a comparat! A comparat și a arătat prin fapte... Stop! Din nou această cazualitate incredibilă. Ba nu. Un șir întreg de cazualități, dacă asta-i cazualitate. Tu ai vorbit, Anastasia... Tu vorbești, și-apoi se petrece totul... Președintele Rusiei, la începutul noului mileniu, va da o lege funciară prin care, tuturor familiilor rusești să le fie dat gratis câteun hectar de pământ.

In 21 februarie 2001, la toate edițiile de știri tv a fost transmis un reportaj cu adunarea Consiliului de Stat sub prezidiul Președintelui Rusiei, V. V. Putin. In adunare a fost dezbătută tema pământului. Dreptul la proprietatea privată și colectivă. Opiniile guvernatorilor participanți la adunare au fost împărțite. Dar, cu toate astea, majoritatea guvernatorilor regionali - membri ai Consiliului de Stat - au căzut de acord ca rușilor să le fie dat pământ în folosință.

Judecând după replici, după declarații și după faptul că tocmai el a ridicat problema pământului în Consiliul de Stat, era evident că și Președintele era în favoarea acordării pământului în proprietate oamenilor, cu dreptul de a-l lăsa moștenire. Ca deznodământul al dezbaterilor, conducerea a fost însărcinată ca, până în luna mai 2002, să întocmească un

nou proiect de lege funciara pe care să-l supună analizei Dumei de Stat.

Bineînțeles, acolo nu s-a discutat de acordarea gratuită de terenuri, ci contracost, iar chestiunea terenurilor agricole nu a fost tratată. Cu toate astea, senzația percepută a fost de mișcare înainte.

— Anastasia, acestea sunt rezultate fragmentare, aleatorii, sau tu exerciți vreo influență asupra oamenilor? Tu poți comanda cu vocea la distanță? Firește că poți. Și o faci. Cui vorbești tu?

— Vladimir, în afară de tine și, mai ales la telefon ca astăzi, eu nu vorbesc cu niciun om, așa cum vrei tu să crezi. Și niciodată nu-mi permit să fac uz forțat de influență.

— Odată, la Moscova, ți-am auzit vocea, Anastasia. Tu nu erai prin preajmă și totuși eu ți-am auzit vocea.

— Atunci, Vladimir, alături de tine stătea bunicul meu. Mulți oameni sunt în stare să recepționeze gândurile din eter. Este un har al omului. Demult, îl aveau cu toții. In asta nu este nimic rău. Numai să nu fie agresiv. Un om poate ajunge un alt om de la distanță cu a sa rază-gând, poate să-l încălzească și, totodată, poate să-i accelereze procesul de gândire. Fiecare om deține o rază-gând, diferența de la om la om constă doar în eficacitatea acesteia.

— Raza ta este foarte puternică. Ai încercat vreodată să o îndrepți spre oameni?

— Da. Dar nu voi destăinui numele lor.

— De ce?

— Nu atingerea razei mele este importantă pentru acești oameni. Importanța stă în capacitatea lor de a percepe realitatea.

— Bine, nu le destăinui numele. Dar măcar asta: știi la ce m-am gândit? Grandios! Tu, de la distanță nu poți doar

să încălzeşti. Poţi chiar *să* arzi! Piatra, în pulbere s-o transformi. Tu mi-ai arătat odată. Aşadar arde-i pe făptaşii actelor teroriste! Arde-i pe preoţi şi, îndeobşte, arde tot necuratul! Tu, doar, ai spus... Eu mi-amintesc că am scris: «Voi arde cu raza-mi, într-o clipă, întunecatele postulate seculare. Nu stati între Dumnezeu şi oameni...» Şi aşa mai departe. Iţi aminteşti aceste cuvinte ale tale?

— Da, mi le-amintesc.

— Atunci de ce te laşi pe-o ureche? De ce nu-i arzi? Ai vorbit doar...

— Da, eu am vorbit despre postulate. Dar pe oameni nu voi îndrăzni niciodată să-i ard cu raza mea.

— Nici măcar pe organizatorii principali ai actelor teroriste?

— Nici pe ei.

— De ce?

— Gândeşte singur ce spui, Vladimir.

— Da' ce este de gândit aici? Cu toţii sunt de acord că artizanii actelor teroriste şi complicii lor trebuie nimiciţi numaidecât. In acest scop operează deja armatele multor ţări şi serviciile secrete. Şi sunt o mulţime de victime.

— Eforturile lor sunt zadarnice. Adevăraţii artizani nu vor fi nici găsiţi şi nici nimiciţi. Prin astfel de acţiuni nu vor putea fi oprite actele teroriste.

— Un motiv în plus. Dacă tu poţi să-i localizezi şi să-i arzi dintr-odată pe organizatorii principali şi pe complicii lor, atunci fă-o! Arde-i!

— Vladimir, tu poţi măcar să-ţi imaginezi şi să stabileşti cine sunt complicii organizatorilor principali şi câţi sunt ei?

— Cred că pot să mă gândesc, dar degeaba aş încerca să stabilesc cine sunt.

Dacă-i cunoşti, spune-mi tu numele lor!

— Bine. Printre complicii teroriştilor te numeri şi tu, Vladimir, vecinii tăi, prietenii şi cunoştinţele.

— Ce? Despre ce vorbeşti, Anastasia? Despre mine şi despre prieteni ştiu sigur că nu suntem complici.

— Tocmai modelul de viaţă al majorităţii oamenilor, Vladimir, este solul fertil în care se dezvoltă teroarea, boala şi tot felul de catastrofe. Oare, cel care lucrează în uzina de arme automate şi muniţii, nu este şi el un complice la crimă?

— Cei care fabrică arme poate că, indirect, sunt complici. Dar tu ai vorbit de mine. Ori, eu nu lucrez acolo, unde se fabrică armele.

— Tu fumezi, Vladimir.

— Da, da' ce legătură are?

— Fumul este dăunător. Deci, implicit, tu eşti teroristul corpului tău.

— Al corpului meu?... Noi vorbeam despre altele.

— De ce eviţi discuţia? Fiecare trebuie să-şi analizeze cu atenţie modul propriu de viaţă. Mai ales aceia care trăiesc la oraş. Să nu ştie, oare, cei care merg cu maşina, cât este de toxic gazul pe care-l emană în aer maşina lor? Să nu ştie, oare, cei care trăiesc prin blocurile enorme, împărţite în multe apartamente... să nu ştie ei, oare, că este periculos şi dăunător să trăiască acolo? Stilul de viaţă din marile oraşe ţinteşte spre nimicirea omului, spre dezorientarea lui în relaţia cu mediul înconjurător natural. Majoritatea oamenilor care trăiesc în aceste condiţii sunt complicii terorismului.

— Să admitem că este adevărat. Dar în ultima vreme, mulţi oameni au înţeles şi îşi schimbă stilul de viaţă. Aşa că, te rog, ajută-i şi arde-l pe teroristul număru' unu' cu raza ta.

– Vladimir, pentru a-ți îndeplini cerința, ar trebui să transmit prin raza mea un volum enorm de energie negativă, necesară să omoare un om.

— Și ce dacă? Așa și fă! Arzi, nu-i așa, organizatorul principal al actelor teroriste!

— înțeleg. Numai că, înainte de a îndrepta energia negativă către un alt om, trebuie să mă concentrez și să adun în mine un enorm volum de această energie. Mai târziu, s-ar putea cuibări iarăși în mine - energia negativă - sau s-ar putea concentra parțial în alți oameni. Voi ucide preotul suprem, însă acțiunile și programul lui vor continua. Și se va găsi un alt preot și mai rău și nemilos decât cel ucis. Tu înțelege, Vladimir, terorismul, crimele și războaiele există de multe milenii. In Egipt, faraonul a fost otrăvit de preoți pentru că s-a împotrivit acțiunilor lor. Nu demult, când au descoperit sarcofagul lui Tutankamon, cercetătorii au stabilit că faraonul avea doar optsprezece ani. Tu ai citit în Biblie despre războiul preoților. Amintește-ți singur ce spune despre asta Vechiul Testament. înainte ca poporul evreu să iasă din Egipt, preoții s-au certat între ei. Preotul Moise și-a arogat rolul de călăuză nemijlocită a evreilor, dar ceilalți preoți nu i-au îndeplinit cerința.

Și peste culturile Egiptului s-au năpustit lăcustele. A urmat apoi uciderea pruncilor. Oamenii și dobitoacele au fost lovite de multe boli. Și-atunci faraonul i-a eliberat pe evrei. Egiptenii înspăimântați le-au cedat evreilor dobitoace, arme, aur și argint.

În Vechiul Testament se vorbește că toate au fost faptele lui Dumnezeu.

Pot veni asemenea fapte de la Dumnezeu? Firește că nu! Dumnezeu face viața fericită tuturor. Actele teroriste din Egipt le-au săvârșit preoții când și-au disputat puterea

între ei. Dar L-au învinuit pe Dumnezeu de faptele rele. Şi, mai aminteşte-ţi, Vladimir, când l-au răstignit pe Iisus pe cruce. Cine au fost răstigniţi alături de el, pe celelalte cruci? Doi tâlhari! Aşa spune Noul Testament. S-a întâmplat totul cu mai mult de două mii de ani în urmă. Şi în acele vremuri se făptuiau tâlhării. Tâlharii au fost executaţi. Insă rezultatul? Tâlhăriile continuă şi azi şi sunt tot mai dese pe zi ce trece. De ce?

De-a lungul mileniilor, ducându-şi traiul în rutină, nu au înţeles oamenii că răul nu se poate elimina tot prin rău. Uite de ce, Vladimir, nu pot eu, la rău cu rău, să răspund.

— Nu poţi sau nu vrei, nu are importanţă. Când vorbeşti tu, Anastasia, mărturiile sunt covârşitoare. Este adevărat că nu a reuşit omenirea, de-a lungul mileniilor, să înăbuşe criminalitatea. Sau poate că nu a folosit metodele juste. Dar, măcar o privire să-ţi arunci la condiţia lumii actuale, şi altceva nu-ţi trece prin minte decât să nimiceşti puterea militară a teroriştilor! In zilele noastre se vorbeşte tot mai mult despre *extremismul religios.* Ai auzit de aşa ceva?

— Da, am auzit.

— Şi despre *extremismul religios islamic*. Este cel mai acerb dintre toate extremismele religioase - aşa se spune.

— Da, aşa se spune.

— Aşadar, ce-i de făcut? Am auzit că religia islamică se răspândeşte mai repede decât toate celelalte. Printre cunoştinţele mele sunt şi musulmani şi nu-s oameni răi ei, dar, pe de altă parte, printre ei sunt şi terorişti. Şi organizează acte teroriste de proporţii. Fără forţa militară, cum altfel s-ar putea combate?

— Mai întâi de toate, nu mintiti.

— Pe cine *să* nu mintim?

— Pe voi înşivă.

— Adică?

— înțelegi, Vladimir, tu ai auzit despre extremismul religios islamic. Mulți oameni au fost numiți teroriști. Acest lucru nu-l știi numai tu, vestea s-a răspândit pretutindeni în lume. E ușor să-i dezorientezi pe oameni cu această idee, mai ales că actele teroriste există și la ele iau parte musulmanii. Dar, în timp ce se vorbește despre terorismul musulman, se ține sub tăcere un alt argument considerabil.

— Ce argument?

— Oamenii clasificați drept teroriști și extremiști consideră că tocmai ei sunt cei care încearcă să frâneze teroarea și să-și salveze poporul de la agresiune. Și argumentele lor sunt remarcabile! Ei consideră că salvează lumea întreagă de la ciuma purtată de lumea occidentală, nemusulmană.

— Tu ai spus că argumentele lor sunt remarcabile, dar eu nu am auzit nimic. Dacă știi argumentările lor, atunci povestește.

— Bine, o să-ți povestesc. Tu, între timp, reflectează și încearcă să-mi spui care dintre cele două părți în război este dreaptă. Mentorul spiritual i se adresează turmei sale musulmane cam cu aceste cuvinte: «Uitați-vă, fraților, uitați ce ne aduc necredincioșii. Lumea occidentală este decăzută în desfrâul trupesc. Vor să-i molipsească și pe copiii noștri cu teribilele lor boli. Trebuie oprită invazia ne-credincioşilor în Allah.»

— Așteaptă, Anastasia, astea-s vorbe goale, unde-s argumentele lor?

— Ei argumentează cu fapte care vorbesc că, în țările din Occident, în țările nemusulmane, divorțul,

prostituția și homosexualitatea sunt în floare. Și că au loc tâlharii. Pe zi ce trece, tot mai mulți oameni consumă narcotice, iar bolile cele mai strașnice nu pot fi vindecate. SIDA, de exemplu, și alcoolismul.

— Dar la ei, în țările musulmane, toate acestea nu există?

— Vladimir, în lumea musulmană, în țările islamice, alcoolișții și fumătorii sunt mult mai puțini. Și nemăsurat de mult mai puține sunt infectările cu SIDA. Ei nu se confruntă cu o scădere atât de drastică a natalității și, comparativ cu alte țări, au mult mai puține cazuri de infidelitate conjugală.

— Prin urmare, ambele părți sunt convinse că au dreptatea de partea lor?

— Da.

— Așadar, ce urmează?

— Preoții sunt convinși că au făcut totul pentru ca un război de proporție să se declanșeze. Țările occidentale s-au unit, creștinismul a convenit în unanimitate să calce lumea musulmană. Apoi, s-a unit de luptă și lumea musulmană. Numai că forțele nu sunt echilibrate: lumea musulmană nu dispune de arme moderne. Prin urmare, fiind martora morții în masă a semenilor de aceeași credință, pregătește mii de teroriști, pentru a constrânge lumea occidentală să înceteze. Războiul începe, dar va fi oprit, nu-l vor lăsa să se dezvolte.

— Cine?

— Cititorii tăi. In ei se va forma o viziune nouă asupra lumii, diferită de cea a ultimelor milenii. Ei o plăsmuiesc deja în visele lor. Iar când visele vor începe să se transpună în realitate, toate războaiele și bolile vor dispărea.

— Tu vrei să spui că totul va începe odată cu construcția vetrelor de familie? Ce legătură are asta cu încetarea conflictelor sau cu confruntarea religiilor din

întreaga lume?

— Buna vestire a apariției lor se va răspândi în lume. Se vor trezi oamenii de pe întregul Pământ din captivitatea hipnotică, se vor deștepta din somnul milenar. Își vor schimba modul de viață și, inspirați, vor clădi o minunată lume Divină pe tot Pământul.

— Este adevărat. Dacă toate acestea vor începe, și mai ales, dacă vor fi concomitent pretutindeni, atunci cu-adevărat lumea se va schimba. Eu știu, Anastasia, tu visezi la asta. Tu crezi în visul tău și niciodată nu-l vei trăda. Mulți oameni au înțeles ideea ta despre vatra de familie. Acești oameni s-au apucat serios de treabă. Însă, tu nu știi tot, Anastasia. Vino cu mine! Haidem în apartamentul meu, în birou și vei înțelege singură de ce s-au lovit acești oameni.

— Hai să mergem, Vladimir, o să-mi arăți ce te-a încurcat așa de tare.

Cine este pro și cine contra

Când am intrat în apartament, Anastasia și-a dat jos pufoaica și baticul. Părul auriu i s-a revărsat peste umeri. A scuturat ușor din cap și apartamentul s-a umplut cu o plăcută aromă de taiga.

Am luat un scaun și l-am așezat lângă fotoliul meu de la birou, am deschis computerul și am pornit programul de navigare pe internet.

Nu toți oamenii din Rusia știu ce este acesta. De asta o să explic pe scurt. Internetul este o rețea mediatică, foarte răspândită în toată lumea. Cu ajutorul computerului se

poate intra în această rețea. Prin linia telefonică se poate avea acces la server. Serverul este un computer foarte puternic, care înmagazinează o mulțime de mesaje informaționale. Pe majoritatea serverelor se pot încărca și anunțurile personale.

Fondul culturii și susținerii artistice din Vladimir, *Anastasia*, în colaborare cu firma moscovită *Ruskij express*, au creat un server și un sajt propriu, denumit *Anastasia.ru*.

In acest fel, cititorul care are un computer, poate culege pe tastatură cuvântul menționat mai sus și ajunge pe saitul nostru, unde poate să-și exprime părerea despre cărți, poate trimite informații și poate să contrazică sau să discute pe orice temă.

Cei care nu au computer pot face la fel, trebuie doar să meargă într-un internet caf e, care astăzi sunt deschise în orice municipiu sau oraș din Rusia.

Din când în când am intrat și eu pe internet cu ajutorul computerului și am făcut cunoștință cu mesajele cititorilor. Prea des nu am putut face asta, deoarece nu reușesc să răspund la toată corespondența scrisă care-mi vine prin poștă. Iar pe saitul *Anastasia.ru*, doar în ultimul an, au sosit peste 14.000 de mesaje. Oamenii pun în discuție probleme concrete, legate de ideile Anastasiei despre vatra familiei. Au propus proiecte de modificare a Constituției și s-au organizat să facă un referendum pe *această* temă.

Esența ideii Anastasiei despre punerea în posesie a fiecărei familii doritoare cu nu mai puțin de un hectar de pământ, pe care să-și întemeieze vatra de familie, din scrisorile adresate Președintelui, era mult mai precisă și mai argumentată decât am reușit eu să fac în scrisoarea publicată în cartea *Cine suntem noi?*. Judecați singuri! Pentru cititorii care nu au acces la internet, o să prezint aici un

fragment dintr-o astfel de scrisoare:

Scrisoare deschisă Președintelui Federației Ruse, Vladimir V. Putin

Stimate Vladimir Vladimirovici!

In anii puterii sovietice, care și astăzi mai sunt amintiți ca fiind cei mai buni ani din viață, s-a întâmplat, aș spune, ceva îngrozitor: noi, cetățenii Măreței Țări - Rusia - istoric constituită ca una dintre Puterile lumii, ieșită biruitoare din teribilul al doilea război mondial și capabilă ca, într-un timp fantastic de scurt, să-și reabiliteze economia distrusă de război, pe nesimțite, ne-am transformat în... niște indolenți... paraziți și întreținuți.

Uitați; mergeam cu toții la muncă, îndeobște fără nicio preocupare pentru un loc de muncă liber și primeam un salariu stabil, cu care puteam duce o viață normală. Ne-am dat copiii la școală, crezând în viitorul lor. Știam că, odată atinsă vârsta de pensionare, vom primi o pensie stabilă și ne vom trăi în pace bătrânețile. Insă, *această* stabilitate, acest puternic sistem totalitar, ne-au jucat o urâtă festă: acum, obișnuindu-ne cu pasivitatea socială sau apatia socială - nu are importanță cum se cheamă - și nemaiprimind același sprijin material stabil pentru viață, am început să ne indignăm. Dar nu am trecut la fapte ca să ne îmbunătățim nivelul de trai, ci, pur și simplu, am dat înainte cu critica și reproșurile de genul «cât mai costă lumina asta!» la adresa actualei conduceri, a fiecărui Președinte în parte și a întregului Guvern, considerându-i doar pe ei vinovați de Prezent. Toate astea, deoarece am găsit de cuviință că cineva este dator să ne plătească un salariu stabil și să se

ocupe de prezentul și viitorul nostru. Iar noi... în tot acest timp, să trăim în plăcere și să nu facem nimic în sprijinul acestei Stabilități și Bunăstări. Permiteți-mi să Vă spun că, atunci când mișcarea este doar într-un singur sens, se cheamă parazitism. Atunci când vrem să primim fără să dăm, noi ne aflăm în poziția parazitului.

Dar, iată că s-a petrecut MINUNEA: mii și zeci de mii de ruși s-au pus în mișcare cu avânt: SĂ CREEZE, SĂ CLĂDEASCĂ!

SĂ CREEZE - un minunat colțișor înfloritor de Patrie - RUSIA;

SĂ CREEZE - un măreț PREZENT și VIITOR pentru sine și pentru copii;

SĂ CREEZE - fiecare, o a sa BUNĂSTARE MATERIALĂ ŞI SPIRITUALĂ;

SĂ CREEZE - o RUSIE - cea mai bogată și înfloritoare țară!

Și pentru asta le ajunge acestor oameni, doar-doar un petecuț de pământ - un hectar. Plus garanția că nu le va fi luat - acest pământ - a lor Patrie. Acolo unde vor Crea pe veșnicie Spațiul de Iubire pentru sine și pentru copii. Un SPAȚIU DE IUBIRE, care se va compune din toate colțișoarele înfloritoare ale Rusiei de neîmbrățișat și care va vesti Lumii întregi Măreața Minune - întoarcerea Măreței Rusii!

Mi se pare că acum, în Rusia, tocmai s-a creat situația la care ar fi visat oricare Căpetenie, fie numită și Președinte, pentru țara sa: o situație în care oamenii, din proprie inițiativă, vor să muncească și să-și realizeze bunăstarea materială și spirituală, fără a-i cere guvernului nimic, în afară de parcela de pământ și simbolul garanției, oglindit în Lege.

Nu o fi, oare, tocmai acesta, visul fiecărui guvern? De a descătusa IZVORUL NESECĂTUIT de bogăție și bunăstare înăuntru' său, de a-și asigura STABILITATEA din interior, fără a depinde de neplăcerile exterioare!

Stimate Vladimir Vladimirovici'! Eu, ca și multe alte mii de cetățeni ai Rusiei, încă odată îmi exprim dorința de a-mi CREA micul meu colț de Patrie - Rusia și de a face din el o grădină înflorită pentru multe generații de urmași.

Ca și multe alte mii de cetățeni ai Rusiei, încă odată, îmi exprim dorința de a trudi pentru binele familiei și Patriei mele.

Ca și multe alte mii de cetățeni ai Rusiei, am încetat să Vă mai critic cu înverșunare și vulgaritate, atât pe Dumneavoastră cât și pe guvernul nostru, înțelegând complexitatea și responsabilitatea muncii Dumneavoastră.

Ca și multe alte mii de cetățeni ai Rusiei, eu cred în înțelepciunea și capacitatea Dumneavoastră clarvăzătoare și în faptul că Dumneavoastră veți analiza situația creată cu toată responsabilitatea.

A sosit momentul ca noi și Dumneavoastră să ne aflăm în același colectiv de prieteni, în colectivul celor cu aceeași gândire, momentul în care noi vă vom ÎNȚELEGE și ACCEPTA pe Dumneavoastră ca pe un prieten drag, iar Dumneavoastră veți simți iubirea noastră și susținerea și, cu iubire, vă veți ocupa de noi ca de un popor încrezător în Dumneavoastră.

ȘI NOI TOȚI ÎMPREUNĂ VOM CLĂDI UN VIITOR AUTENTIC ȘI MĂREȚ COPIILOR NOȘTRI ȘI RUSIEI NOASTRE!

Vadim Ponamerev, cetățean al Rusiei
20 iunie 2001

***

La fel i-au minţit şi pe străbunii noştri

Odată am pornit motorul de căutare, pe care, în funcţie de cuvintele cheie, se pot găsi soiturile corespondente. Cuvântul pe care l-am scris a fost *Anastasia*. Pe monitor mi-a apărut numărul impresionant de 246 de saituri de pe serverele în limba rusă, şi erau prezentate şi adresele lor. Necrezând că toate acestea aveau de a face cu siberiana Anastasia, am început să le răsfoiesc pe rând, făcând cunoştinţă cu conţinutul lor. Se pare că, în mare parte, tratau într-o măsură sau alta tocmai siberiana Anastasia. Ideile ei erau primite bine pe multe servere. La început, acest aspect m-a bucurat, dar, aprofundând volumul imens de informaţii de pe Internet, am început să mă lovesc de un fapt încă şi mai incredibil. Pe saituri se difuza o serie întreagă de articole din presă şi declaraţii anonime, care afirmau că mişcarea legată de Anastasia este o sectă. Şi toţi cititorii cărţilor sectanţi. Pe unul dintre saituri erau enumerate laconic majoritatea sectelor din Rusia printre care era şi *Anastasia* şi susţinătorii ei. Pe care baze reale se făceau astfel de declaraţii şi cine răspândea acest zvon, nu se pomenea. Era prezentat doar ca fapt deja existent şi, chipurile, demult cunoscut tuturor.

Articolele şi observaţiile succinte extrase din ziarele centrale sau regionale sau prezentate pe diferite saituri, se asemănau foarte mult între ele şi, în fiecare, concluzia era aceeaşi: mişcarea *Cedrii Sunători ai Rusiei este* o sectă sau o afacere. *Mişcarea Anastasia* era comparată cu

organizații sectante ca *Aum Shinrikyo*. Se spunea că cititorii constituie o sectă totalitară. Erau folosite, de asemeni, și cuvinte ca *obscurantism* și *distructivism*. Niciun fapt concret nu era prezentat, doar concluzii și atât.

Necunoscând sensul exact al cuvântului *totalitarism,* am deschis Marele Dicționar Enciclopedic și am citit aceste definiții: «Totalitarism - o formă de supremație, caracterizată prin completul său control asupra tuturor sferelor de viață a obștii, lichidarea faptică a drepturilor și libertăților constituționale, represiune în relația cu opoziția și cu părerile divergente (ca exemple - diversele forme de totalitarism din Germania și Italia fascistă, sau regimul comunist din U.R.S.S.)».

Fabulos! Reieșea că eu sau Anastasia conduceam o oarece sectă totalitară și eram pregătiți să subminăm puterea, să substituim libertățile constituționale și să instaurăm un regim fascist. Mai ales Anastasia. De șase ani încoace lucrez doar la cărțile mele, odată sau de două ori pe an particip la conferințele deschise cu toți cititorii interesați. Intervențiile mele sunt înregistrate pe bandă magnetică și fiecare le poate asculta.

Dar, de ce, cu ce scop și cine multiplică *această* minciună fățișă? De exemplu, într-un articol din suplimentul regional de Vladimir al ziarului *Komsomolskya Pravda, se* declară pe șleau că prin cărți, Anastasia îi îndeamnă pe oameni să-și părăsească apartamentele și să meargă în pădure.

Cum este posibil așa ceva? - m-am întrebat eu. Doar Anastasia spune tocmai contrariul. Uitați cuvintele ei exacte: «Nu trebuie să meargă în pădure. Acolo unde-a murdărit, mai întâi să facă curat.» Și-i îndeamnă pe oameni să-și creeze vetrele de familii în apropierea orașelor și să-și

schimbe gradual modul de viață, într-unul mai civilizat și mai sănătos pentru trup și suflet.

Neavând posibilitatea de a lua la cunoștință singur imensul volum de informații și, pe lângă asta, să-l mai și analizez, m-am adresat unor politologi cu reputație, cerându-le ca ei, în paralel să analizeze situația și să facă aprecierile lor. Pentru aceste servicii, au pretins comisioane destul de măricele. Fiecare a argumentat că trebuia să citească cele cinci cărți, în plus și toată informația difuzată pe Internet legată de ele. Am f ost nevoit să mă învoiesc așa.

După trei luni am primit rezultatul lucrării primului specialist, apoi, eșalonat, și pe-ale celorlalți. In lucrările lor se exprimau diferit, dar, fără să se cunoască între ei, analiștii trăgeau aceeași concluzie. O să citez aici din conținutul uneia tipice:

«... împotriva ideilor prezentate în seria de cărți *Cedrii Sunători ai Rusiei* se duce o campanie vădită și concret direcționată, cu scopul de a împiedica răspândirea lor în societate...

Ideile de bază ale cărților sunt întărirea statului și atingerea unei mai bune înțelegeri între diferitele clase sociale, prin asigurarea bunăstării fiecărei familii în parte. Bunăstarea se poate asigura prin împroprietărirea fiecărei familii doritoare cu nu mai puțin de un hectar de pământ în folosință pe viață. In contextul cărților, această idee se conturează relevant, dominând asupra celorlalte. Prin urmare, oricare ar fi argumentele aduse, oponenții se împotrivesc, de fapt, tocmai acestei idei.

O a doua temă tratată în seria de cărți *Cedrii Sunători ai Rusiei,* este esența Divină a omului, originea sa spirituală, și poate să trezească reacția de dezaprobare a multor congregații religioase. Eroina principală a cărților

afirmă că omul trebuie să-şi făurească viaţa paradiziacă pe Pământ şi trebuie s-o facă singur. Omul este veşnic şi doar corpul şi-l schimbă din veac în veac. Toată natura care ne înconjoară a fost creată de Dumnezeu şi este concretizarea vie a gândurilor Sale. Doar atingându-se de natură, omul poate înţelege programul lui Dumnezeu şi. menirea sa pe Pământ...

Concepţia de faţă, argumentabilitatea şi demonstrabilitatea ei nu pot să nu trezească repudierea, mai ales în rândul fanaticilor religioşi, care găsesc inevitabil sfârşitul lumii şi trecerea unora în rai şi a altora în iad. Concepţia acestor fanatici îi avantajează pe mulţi oameni incapabili de a-şi clădi o viaţă fericită în condiţiile existenţei terestre.

Împotrivirea la ideile eroinei principale a cărţilor seriei *Cedrii Sunători ai Rusiei,* Anastasia, se face prin difuzarea în mass-media a zvonurilor care susţin apartenenţa cititorilor, care au avut iniţiativa de a pune în aplicare proiectele prezentate în cărţi, unei oarecare secte totalitare.

Nu întâmplător a fost aleasă această variantă. Deoarece este capabilă să distanţeze puterea de contactele cititorilor cu iniţiativa, de analiza propunerilor lor concrete şi, de asemenea, de aprofundarea prin mijloacele de informare în masă a problemelor ridicate în cărţi. În plus, în fel asemănător s-a obstrucţionat şi difuzarea cărţilor şi a ideilor pe care le conţin. Mărturisesc că partea opozantă şi-a atins scopul. Din mărturiile cunoscute, printre multe organe administrative a fost difuzată informaţia despre apartenenţa cititorilor unei secte.

Scopurile părţii opozante sunt confuze şi absolut enigmatice. De regulă, prin modul în care sunt folosite tehnicile murdare, în bătălia concurenţială dintre candidaţii

Ha putere este ușor de individualizat comitentul. Nici în sfera economică nu este dificil de stabilit, prin modelul de luptă adoptat de firmele concurente, comitentul, și mai ales țelul discreditării făcute de el. Este evident că, întotdeauna, scopul este cel de îndepărtare sau slăbire a concurentului.

Anastasia vorbește despre noua conștiință a omului, despre noul model de viață, despre schimbarea structurii statale, pe fundamente mult mai desăvârșite.

Cine se poate împotrivi acestei dorințe? Doar forțele interesate de o situație distructivă a familiilor, statelor și obștii în ansamblu. Dovada existenței acestor forțe se poate deduce din evidenta lor opoziție, concretizată, în cazul de față, cu organizarea de acțiuni îndreptate atât împotriva Anastasiei și ideilor ei, cât și împotriva cititorilor cărților seriei *Cedrii Sunători ai Rusiei*. După toate probabilitățile, ele acționează prin structuri sau figuri direct sau indirect subordonate lor.»

I-am arătat Anastasiei câteva fragmente din aceste teme tratate pe saiturile de pe Internet și i-am citit concluziile trase de specialist, în speranța că o va atinge, că o va răscoli situația creată și va începe să o îndrepte.

Insă Anastasia stătea liniștită pe scaun lângă mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Fața nu-i trăda agitație, ba dimpotrivă, zâmbea imperceptibil.

— De ce zâmbești, Anastasia? - am întrebat-o eu - Nu te preocupă deloc clevetelile împotriva cititorilor tăi? Și cum le este îngreunat demarajul obținerii de pământ pentru vetrele lor de familie?

— Pe mine mă bucură, Vladimir, înțelegerea esenței și însemnătății desăvârșirilor ce or să vină. Tu vezi cât de conștienți își exprimă ei gândurile și construiesc planuri pentru viitor. Și scrisoarea către Președinte au formulat-o

mai bine decât ai făcut-o tu în cartea ta. Și conferința frumos denumita *Alegeți viitorul!* au pus-o în plan. Este foarte pozitiv când oamenii se gândesc la viitor.

— Da, ei se pregătesc. Dar nu vezi cum li se împotrivesc? Și ce mod perfid au ales: i-au numit pe toți sectanți, prin asta au speriat poporul și au îndepărtat administrațiile regionale. Oare tu nu vezi asta?

— Observ. Numai că nu este nimic nou și viclean în toată această împotrivire. întocmai așa a fost nimicită și cultura, modul de viață și cunoștințele strămoșilor noștri. Și astăzi, tot prin metodele vechi acționează forțele întunericului. Mai încolo vor pune la cale și provocații, după care vor răspândi zvonuri înspăimântătoare. Așa s-a întâmplat deja, Vladimir.

— Întocmai. Pentru că s-a întâmplat! Și au învins ele. Tu singură ai spus - au nimicit cultura strămoșilor noștri. Au distorsionat istoria. Înseamnă că și acum, prin metoda deja experimentată, vor învinge. Dacă nu au învins deja. Ia te uită tu, o problemă atât de banală, ca împărțirea unui hectar de pământ fiecărei familii doritoare, a trecut un an deja și încă nu a fost soluționată. De parc-ar fi cerut, acest hectar, pentru cine știe ce meschinătăți! Este imposibil să obții un hectar de pământ ca să-ți fondezi vatra familiei, ca să-ți asiguri condiții bune de viață și de hrană. Refugiații, uite, trăiesc de trei ani prin orașe de corturi. Să le fi dat câteun hectar de familie și, în toți acești trei ani, s-ar fi ridicat deja omenește. Eu m-am gândit mult, Anastasia, ce schimbări colosale ar avea loc în țara noastră, dacă, în loc să li se împotrivească, i-ar sprijini pe oamenii care-și doresc un cuib al familiei. Însă banala problemă a pământului, nu se soluționează nicicum.

***

(Buna vestire

— Nu este deloc banală *această* problemă, Vladimir. Tocmai ea recheamă schimbări globale la nivelul planetei noastre şi a Universului. Când milioane de familii fericite vor începe conştient să preschimbe planeta într-o grădină înfloritoare, întorcând armonia Pământului, vor avea influență și asupra altor planete și spații universale. Acum, de pe planeta Pământ se ridică nori puturoși în Cosmos. Și pe orbita terestră, gunoaiele se adună din ce în ce mai multe. Energie negativă este emanată de pe Pământ. O altă energie va fi emanată atunci când conștiința pământenilor se va schimba. Iar binecuvântarea emanată de pe Pământ, și altor planete, grădini înfloritoare va dărui.

— Grandios! Să nu fi existat în istoria de până acum a omenirii o oportunitate ca aceasta? Și în Rusia dinaintea revoluției existau proprietari care aveau petecele lor de moșii. Chiar și astăzi, în multe țări ale lumii, există terenuri de proprietate personală. Și pe la noi există fermieri care au terenuri în arendă pe termene foarte lungi. Insă nu se petrece nimic bun prin asta. De ce?

— Conștiința nu a fost la fel ca aceea care îmboboceşte astăzi din mugurii Divini, în sufletele și mințile oamenilor. Ceea ce numești tu problemă banală, Vladimir, este, de fapt, cea mai măreață taină a mileniilor oculte, de preoți ascunsă. In majoritatea religiilor din toate vremurile se vorbește despre Dumnezeu, dar în niciuna nu se pomenește despre evidență: Despre faptul că, prin comportamentul conștient cu natura, omul se atinge de

gândul lui Dumnezeu. A înțelege mediul înconjurător înseamnă a-L înțelege pe Dumnezeu. Și chiar și cu un gând, cu un vis la vatra familiei, unde totul este în armonie cu omul, apropierea de Dumnezeu este mult mai mare decât în majoritatea postulatelor plăsmuite. Toate secretele Universului i se vor deschide omului. Și va descoperi omul, înăuntru' său, acele capacități despre care astăzi nici măcar nu bănuiește. Și va deveni aievea, aidoma Domnului, doar acel om care, lume Dumnezeiască împrejurul său, va începe să-și creeze.

Gândește-te, de ce înțelepții nu pomenesc niciunde despre asta. Nu pomenesc, deoarece omul care-și înțelege propria esență terestră și propriile capacități, devine liber de magiile oculte.

Puterea preoților va dispărea. Nimeni și nimic nu poate să-l conducă pe omul din Spațiul de Iubire de mâna lui zămislit. Și nu judecător crâncen și înfricoșător, Dumnezeu, acelui om Îi va fi, ci Tată și Prieten. Iată la ce-au folosit toate acele trucuri de-a lungul secolelor: pe om de la menirea esențială să îl distragă. Pământul! O problemă atât de banală, spui tu, Vladimir. Dar, gândește-te; de ce trec secolele și problema pământului de proprietate încă nu este soluționată? Tu ai pomenit despre fermieri, despre moșieri. Numai că ei, chiar și având pământ în posesie, i-au pus pe alții să-l lucreze. Se străduiesc, să tragă cât mai mare profit de pe el. Aceia care nu trudesc pe propriul lor pământ, nu pot să-l trateze cu dragoste. Și deseori, semințele le împrăștie pe pământ cu ură - și cu ură răsar. De-a lungul multor milenii i-au fost ascunse omului adevărurile cele mai simple. Pământul Mamă nu trebuie atins de mâini și gânduri obligate. In diferitele epoci, cârmuirile au împărțit parcele de pământ oamenilor, dar au făcut-o în așa fel încât, omului să nu-i fie

clarsensul muncii pământului.

Dacă i se dă omului o suprafață prea mică de pământ, de exemplu, un sfert de hectar, familia nu poate, pe această suprafață, să-și creeze oaza care să o hrănească fără eforturi. Pe o parcelă mai mare, omul nu poate să-și ghideze gândurile de unul singur, așa că va chema ajutoare și gânduri străine va implica. Cu aceste șiretlicuri și minciuni au fost derutați oamenii dintotdeauna.

— Așadar, înseamnă că nicio religie, de-a lungul mileniilor, nu a îndemnat lumea să-și făurească pe Pământ oaze Dumnezeiești? Ba dimpotrivă, i-au derutat tot timpul pe oameni și i-au îndepărtat de pământ. Reiese de aici că ele...

— Vladimir, nu vorbi nepriincios despre religii. Părintele tău duhovnicesc, călugărul Feodorit, te-a călăuzit până în ziua de astăzi. Iar noi doi ne-am întâlnit, în mare parte, mulțumită Lui. A venit ziua în care păstorii diferitelor congregații vor trebuie să se gândească cum să-și salveze liderii spirituali de la nenorociri.

— De la ce nenorociri?

— De la acelea ca ale secolului trecut. Când oamenii au dărâmat bisericile și au semănat moarte printre slujbașii diferitelor culte.

— Vrei să spui, din timpul puterii sovietice? Acum trăim în democrație și avem libertate de cult, iar puterea se comportă echidistant cu toate religiile sau, cel puțin, cu cele mai importante. Cum să se repete evenimentele secolului trecut?

— Tu, cu mai multă atenție, privește la evenimentele contemporane, Vladimir. Tu știi bine că multe țări s-au unit pentru a combate terorismul.

— Da.

— Acestea au stabilit că terorismul îl generează alte

țări. Și le-au numit instigatoare. Au învinuit călăuzele spirituale și liderii religioși. Asupra lor s-a pornit vânătoarea serviciilor secrete. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Există deja mai multe rapoarte ale conducerilor statelor mari și mici, în care sunt revelate esențele multor religii. Prin variate exemple, din aceste rapoarte rezultă că războaiele de pe Pământ și teroarea o declanșează religiile. Rapoartele sunt pregătite. In ele, analiștii au așternut totul cu precizie și taxidit bine cu numeroase dovezi. AAai târziu va fi revelată existența multor alte acte monstruoase, vor fi amintite oamenilor neîncetatele războaie creștine, intrigile, perversiunile și aviditatea slujnicilor oculți. Când în mulțime va matura indignarea, pretutindeni se va porni distrugerea și dărâmarea multor biserici. Extremismul religios, astăzi se străduiesc să-l frâneze slujitorii multor religii, care fac declarații, prin care se disociază de extremism și îl acuză deschis. Pentru moment, declarațiile lor sunt acceptate. Mai exact, se poate spune că guvernele se fac că nu pricep... și că declarațiile le satisfac. Printre altele, în rapoarte este deja dovedit cd religiile codifică oamenii, nu contează sub care pretext. Pretextele pot fi bune și pot îndemna spre bine. Insă credința în ceva ce nu vede omul, credință prin care vorbele propovăduitorului sunt acceptate necondiționat ca adevăr, întotdeauna a generat susceptibilitatea unei posibilității de reorientare a credinciosului codificat.

Prin voința propovăduitorului, mulți credincioși pot fi lesne convertiți în teroriști criminali. In sprijinul acestei deducți din raportul secret sunt amintite o serie de dovezi concrete din timpurile trecute și prezente. Conducerile se vor convinge de concluziile lor și vor alege o singură religie, pe care o vor pune sub control absolut. Toate celelalte vor fi considerate distructive și vor fi nimicite. Ulterior, în cazul în

care nu vor reuși *să* atragă toate popoarele într-o singură, religie, vor distruge toate religiile, cel puțin, fiecare în țară la el. Această decizie va duce spre un război interminabil. Premizele unui astfel de război deja există, iar războiul, practic este început. Dar va trebui oprit neapărat. Și se poate face într-un singur mod: în liderii spirituali să fie cultivată conștiința. Doar buna vestire poate să stabilească echilibrul lumii de pe întregul Pământ. Acele temple care vor accepta buna vestire și o vor răspândi, vor fi pline puhoi de oameni. Cele care o vor respinge, se vor pustii și surpa.

— Despre ce vestire vorbești tu, Anastasia? Vorbește un pic mai concret.

— Cei care se autointitulează călăuze spirituale, vorbesc despre Dumnezeu și îi instruiesc pe copii prin școlile moderne, vor trebui să privească crearea Spațiului de Iubire din vatra fiecărei familii care trăiește pe Pământ ca pe o faptă pozitivă. Să recunoască și, prin biserici, împreună cu enoriașii, să realizeze proiectele viitoarelor sate. Împreună cu oamenii să se străduiască să întoarcă cunoștințele primordiale. Să viseze și să analizeze în detaliu proiectul, pentru a-l putea desăvârși. Nu doar un an va necesita procesul de transpunere a visului în realitate. Atunci când va fi transpus complet pe Pământ, oamenii vor trăi în armonie, în lumea reală Dumnezeiască.

— Am înțeles, Anastasia. Tu vrei ca prin toate bisericile, chiar aparținând religiilor de orientări diferite, prin școli și prin institute, să fie studiată natura. Să fie înțeleasă știința creării vetrelor după un proiect special. Să admitem că acest lucru va uni multe congregații religioase, și nu numai prin vorbe, ci și prin fapte. Să mai admitem și că acest lucru va putea trezi cu adevărat oamenii din somnul hipnotic, va putea opri terorismul, narcomania și multe alte procese ne-

gative din societate.

Să admitem. *bar...* Cum vei reuși tu să-i convingi pe toți patriarhii și pe toți miniștrii de culte, mai ales, pe cei de culte diferite? Cum vei convinge toate instituțiile școlare moderne? Multe reușești să faci tu, Anastasia, dar ceea ce spui acum, este suprareal.

— Este real. Deja nu mai au de ales.

— Așa consideri tu. Numai tu. Acestea sunt doar vorbele tale. Vorbe simple.

— Acela care-mi permite să le pronunț, acele vorbe simple, cum le numești tu, Vladimir, are o putere de neîntrecut. Îți amintești că, în urmă cu mai bine de șapte ani, în fața ta - pe atunci încă om de afaceri - am desenat acele litere cu o crenguță pe nisipul lacului din taiga?

— Da, mi-amintesc, și ce-i cu asta?

— Iar tu, peste noapte, ai început să scrii cărți pe care, acum, le citește multă lume. Cum gândești tu, meritul în asta, al cui este? Al nisipului de pe malul lacului din taiga sau al crenguței cu care am scris? Ori al cuvintelor pe care le-am rostit, ori al mâinii tale care a creat singură toate cărțile? Au urmat poeziile din inimile oamenilor pe care, cu cheia sacră le-am declanșat. Cine a fost Creatorul principal al tuturor acestora?

— Nu știu. Poate că au contribuit mai mulți factori la aceste lucruri.

— Crede-mă, Vladimir, te rog, și înțelege-mă. In tot ceea ce a fost creat, energia Sa se află. Ea a inspirat inimile oamenilor. Și va continua să le inspire.

— Tot ce se poate, dar cât este de greu de crezut că miniștrii cultelor vor începe să facă așa cum spui tu...

— Tu trebuie să crezi în asta! Și să modelezi situația pozitivă înăuntru' tău! Abia așa se va săvârși. Mai ales că,

acum, nu-ți mai este așa de greu s-o faci. Iți amintești că a venit la tine un slujitor creștin al unei biserici țărănești, ca să-ți susțină sufletul căzut? Un altul a cumpărat pe bani, de la tine, cărți și le-a împărțit prin închisori. Și părintele Feodorit, multe ți-a vorbit. Iți amintești?

— Da.

— Și mai înțelege că nu toți slujitorii bisericii au aceeași viziune asupra lumii. Se vor găsi și aceia care vor purta buna vestire.

— Da, cred că se vor găsi. Dar se vor mai găsi și alții care se vor împotrivi. Printre ei, preotul suprem și ajutoarele lui oculte, despre care ai vorbit tu. Și vor găsi ei noi intrigi pe care să le pună la cale.

— Vor născoci, se înțelege, doar că de-acum, tentativele forțelor obscure vor fi zadarnice. Procesul declanșat este ireversibil. Vor cunoaște oamenii raiul terestru. Eu rostesc cuvinte banale, spui tu. Uite, două cuvinte banale, o să rostesc eu acum și parte din întuneric în lumină va străluci. Celelalte, las' să tremure, numele să-și tăinuiască și pe veci să-și piardă șansa de a se mai transpune în realitate. Cuvintele sunt cu totul banale și sunt acestea:

CARTEA NEAMULUI.

Cartea Neamului

— Dar cuvintele sunt banale, dar nu înțeleg de ce ar trebui să tremure toate forțele întunericului la auzul lor?

— Pentru că le este frică de ceea ce stă în dosul acestor cuvinte. Tu știi cine va scrie *această carte* și câte pagini va avea?

— Câte pagini? Și cine o va scrie?

— Nu vor trece multe zile și milioane de tați și mame, de pe toate meridianele Pământului, vor scrie Cartea Neamului și paginile îi vor umple. Mărețele Cărți ale Neamului vor fi multe! Și în fiecare, din inimă, copiilor, adevărul le va fi transmis. Ipocrizia-n ele, locul nu și-l va afla. In fața lor, minciuna istorică se va prăpădi.

Imaginează-ți, Vladimir, ce-ar fi fost astăzi, dacă tu ai fi putut ține în mână cartea pe care a început s-o scrie special pentru tine un străbun de-al tău îndepărtat. Și pe care ar fi continuat-o un alt străbun, apoi bunicul, mama și tata.

Astăzi, omul citește cărți printre care, multe sunt scrise cu un scop precis: răstălmăcirea istoriei și sensului vieții. Premeditat îl dezorientează pe om în spațiu, miriada de postulatele mincinoase. Iar scopul lor este greu de dibuit dintr-odată. Dintr-odată, însă-i va deveni limpede fiului cartea scrisă de străbuni, continuată apoi de mamă și de tată, special pentru el.

— Nu, Anastasia, așteaptă! Nu oricine știe să scrie cărti.

— Oricine va reuși, când va înțelege necesitatea. Dacă vrea să-și apere copiii, și mai târziu pe sine însuși, de postulatele mincinoase. In vremurile Vedice, fiecare tată și mamă scriau Cartea Neamului pentru copii și nepoți. Cartea lor nu era formată din cuvinte, ci din fapte. Copiii citeau ca pe o carte Spațiul creat, înțelegeau faptele și gândurile părinților și erau fericiți, moștenind fericitul spațiu. In Cartea Neamului, despre lumea ocultă, copiilor, nu li se făcea nici măcar o avertizare.

Atotștiutorii vedici nu cunoșteau acea lume. Acum, întreaga umanitate, după ce a avut posibilitatea să simtă pe propria piele efectul dezastruos al postulatelor oculte, își va putea proteja copiii de ele.

Și chiar de vetrele înf loritoare-n primăvară încă nu există, gândul la ele a încolțit deja în mințile și sufletele multor oameni. Tocmai despre aceste gânduri vor trebui oamenii să scrie-n carte pentru copii lor.

— Și de ce să scrie fiecare părinte? Uite, eu scriu cărți despre vetrele de familie, arhitecții din sătucul AAedvedkovo lucrează la proiectul unui sat întreg, iar pe Internet, această temă este foarte dezbătută. Toate astea nu-s oare de ajuns?

— Nu-i de ajuns, Vladimir. Tu privește mai atent la si-

tuația creată. Tu scrii cărți, dar și alții scriu, în contradicție cu cărțile tale. Există atât de multe cărți, încât un om, nici într-o viață și jumătate, nu ar apuca să le citească pe toate. Peste om se revarsă zilnic potop de informații, și nu numai din cărți. Iar toate aceste informații par a fi foarte diversificate, însă, esențial, vorbesc despre un singur lucru: acceptarea lumii oculte și nereale și preaslăvirea ei. Ce îl poate călăuzi pe cel venit din nou pe lume să vază unde-i minciuna și unde-i adevărul? Cartea Neamului va fi îngerul care va călăuzi familia. Tatăl și mama, în ea-i vor scrie fiului și fiicei despre ceea ce este important pentru a duce o viață fericită. Și copiii vor continua Cartea Neamului. Nu va exista carte mai înțeleaptă și mai credibilă pentru familiile de pe Pământ! Toate cunoștințele primordiale se vor aduna în ea.

— Anastasia, cum să se adune cunoștințe primordiale în cărți pe care, abia astăzi, oamenii încep să le scrie? De unde să ia oamenii aceste cunoștințe? Cu gura ta ai spus că întreaga cultură păstrată în cărțile strămoșilor noștri a fost distrusă.

— Cei ce încep să scrie, aceste cunoștințe le au deja înăuntru' lor. Ele se păstrează în fiecare din noi. Atunci când oamenii se vor gândi și vor începe să scrie - și nu pentru oricine, ci pentru copiii lor - toate cunoștințele primordiale se vor revela conștient în ei.

— Așadar, înainte de a începe să scrie, vor trebui să gândească? Astfel, chiar din primele pagini, vor așterne gânduri înțelepte.

— Primele pagini pot fi simple la vedere.

— Cum, de exemplu?

— Cu ziua-n care s-a născut, să-nceapă omul să scrie. Și cu numele său. Care i-au fost gândurile și motivațiile care l-au împins să aștearnă cu condeiul pe hârtie ceea ce proiecta pentru viitor.

— O cartea ca asta o va scrie lesne, de exemplu, un artist faimos sau un guvernator, un om de știință sau un afacerist de *succes*. Dar ce să scrie un om care-a trăit umil? *A* trudit omul, să spunem, pentru o amărâtă bucată de pâine și-o țoală de-mbrăcat. Abia-abia de și-a târât zilele... *Ce* să le scrie el copiilor, ce sfaturi să le dea?

— Conducătorii zilelor noastre, aceia care strălucesc în razele gloriei în fața oamenilor și cei care au agonisit foarte mulți bani, pe viitor tot mai dificil le va fi să se justifice în fața copiilor. Oamenii uită repede faptele din trecut, în timp ce tot ceea ce omul poartă în viitor, va fi apreciat de generațiile viitoare. Tu sau altcineva, oare, deseori pomeniți foștii guvernatori, artiștii faimoși sau afaceriștii din trecut?

— Eu, foarte rar sau, mai bine spus, nu mă gândesc niciodată. Nici măcar numele de familie nu le știu. Dar copiii lor își vor aminti cu mândrie faptele părinților.

— Și copiii vor să-i uite, se rușinează să pomenească de părinți.

— Și copiii de ce să se rușineze?

— Destinul le-a oferit părinților mari oportunități, însă ei nu au realizat că oportunitățile, dintotdeauna, sunt oferite tocmai pentru a clădi viitorul. In timpul primei vieți, omul trebuie să aspire să și-o pregătească pe a doua, doar așa se poate reîntrupa și trăi veșnic.

Fiecare om, chiar de pe acum, își poate plănui în gând Vatra familiei și Spațiul de Iubire. Poate să-și realizeze proiectul și să-ncerce să-și ia pământ și să sădească pe el câțiva puieți sau măcar semințele câtorva pomi ai neamului. Și nu-i atât de important dacă apucă omul să planteze copaci, boscheți sau gard viu pe-a lui moșie. Și nici dacă bietul bătrânel apucă să-și toarne fundația casei... Important este are fiecare posibilitatea, deja de pe acum, în Cartea Neamului,

pentru nepoți și pentru fii să scrie: «Eu am fost *sărac,* doar spre bătrânețe am început să mă gândesc la sensul vieții și la ceea ce am lăsat copiilor. Și-atunci am proiectat cuibului neamului nostru. Proiectul este pentru voi, copiii mei - în carte eu l-am așternut. N-am putut mai mult să fac: grădină tânără și pomi roditori și doar un singur copăcel în loc de boscheți am reușit să pun.»

Anii vor trece, nepotul va citi cartea, își va aminti de bunic și va merge la vigurosul și mărețul cedru sau stejar, crescut în mijlocul celorlalți copaci pe pământul neamului.

Și îi va zbura gândul nepoțelului peste pământul neamului, plin de iubire și recunoștință, cu al bunicului gând se va-mpleti și-atunci, un nou plan existențial pentru-amândoi se va naște. Viața vecinică, omului din plin i-a fost predestinată. Cunoașterea Terrei și a planetelor Universului nu este altceva decât schimbarea din sinea fiecăruia.

Cartea Neamului va contribui la transmiterea bunei vestiri și va ajuta sufletul celui care o va scrie să se reîncarneze pe Pământ.

— Tu, Anastasia, îi dai acestei cărți o așa de mare importanță, încât și eu simt că vreau s-o scriu pentru urmașii mei. Simt intuitiv că, în ideea ta de a scrie cartea, se află ceva grandios și neobișnuit. Chiar așa, ce denumire - *Cartea Neamului, sfânta carte a familiilor.* Dar pe ce s-o scriu? Hârtia obișnuită se șifonează și se carbonizează repede. Caietele cu coperți și albumele arată întotdeauna așa de primitiv. Ori, devreme ce această carte este menită urmașilor, după cum spui tu, și are o așa de mare însemnătate, se înțelege de la sine că și hârtia și coperta trebuie alese ca atare. Tu cum crezi că trebuie să fie?

— Uite-așa, de exemplu - a spus ea și a arătat spre o carte de pe biroul meu. Eu i-am urmărit privirea și, peste o

clipă, țineam în mână ceva neobișnuit de...

Cu câtva timp în urmă, Serghei din Novosibirsk mi-a trimis *cartea Anastasia*. Cartea, în formatul broșurat, era sculptată, iar foile erau prinse între... am vrut să spun coperți de carte, numai că ceea ce ținea foile cărții nu mai putea fi numită copertă... Meșterul siberian realizase o nemaipomenită operă de artă. Coperțile și cantul cărții erau făcute din esențe de lemne prețioase. Chenarul din fag, partea centrală din cedru. Toate detaliile - ornamentele, textele și imaginile - erau înfrumusețate cu sculpturi artistice. Toate acestea sunt greu de descris prin simplul cuvânt *copertă*. Probabil că mai potrivită ar fi denumirea de scatulcă. Coperțile față și spate se legau pe-o parte prin cant, iar pe cealaltă printr-un ivăraș. Detaliile erau îmbinate cu mare precizie între ele și finisate cu măiestrie. In poziție închisă, foile călcau perfect, nepermițând hârtiei să se onduleze de la umiditate. Și nici să se deformeze de la curenții de aer, așa cum se întâmpla cu alte cărți așezate de mine alături pentru comparație. Mulți dintre cei care au văzut *această* operă de artă, au ținut-o timp îndelungat în mână, au privit-o și s-au minunat.

Urmărindu-i privirea Anastasiei, am luat în mână cartea cu coperți sculptate din lemn, i-am simțit căldura și am înțeles. Am înțeles, mulțumită acestei opere neobișnuite, extraordinara valoare a Cărții Neamului, despre care vorbea Anastasia.

Ea stătea rezervată pe scaun, lângă mine, cu mâinile pe genunchi. Și, în acele momente, pe neașteptate am fost străbătut de gândul că Anastasia este mai înțeleaptă decât toți preoții, călăuzele de dinastii din depărtata antichitate și decât toți analiștii contemporani. înțelepciunea și puritatea gândurilor ei sunt în stare să contracareze toate fenomenele negative din societatea umană. De unde are ea aceste

capacități? Care școală, care sistem de educație poate educa astfel un om?

Interesant este cum de i-a venit să se gândească la o metodă atât de insolită, precum Cartea Neamului! Am început involuntar, să meditez cu febrilitate... Judecați voi singuri, ce a inventat ea!

Nimeni nu a putut ține piept avalanșei de sugestionări de tot felul, care s-a năpustit zilnic peste oamenii diferitelor țări și, în primul rând, peste copiii noștri.

Sugestionare! La televizor sunt transmise fără întrerupere filme de război, chipurile pentru divertisment, dar în realitate, ele sugerează cum se poate dobândi bunăstarea materială prin agresiune.

Sugestionare! Cât de bine este să fii o cântăreață faimoasă, să strălucești într-un ocean de lumini și aplauze, să mergi la premiere în automobile de lux. - Sugestionare! Altminteri, odată cu toate acestea, ar trebui să fie arătate și celelalte aspecte - intervalele din viețile acestor oameni - mult mai consistente, ca durată. Sacrificiile cotidiene absurde, nesfârșitele intrigi din showbiz, agasantele atacuri ale invidioșilor și pretendenților, din așa-zisa presă liberă, la câștig pe seama faimei personajelor.

Tot o teribilă sugestionare mai este și reclama agresivă și insidioasă, gata să facă publicitate la orice, doar să încaseze.

Sugestionare! Știrile neîntrerupte despre tot felul de fonduri umanitare internaționale și despre politicieni-genii, seamănă printre oameni credința că doar mulțumită lor poate fi cald în casă, pot avea de mancare și pot trăi decent. Și când caloriferele de la bloc se răcesc, oamenii nu fac un minim efort să se gândească cum să-și schimbe viața, cum să nu mai depindă de încălzirea centrală, de instalația sanitară și de cea

electrică. Ca niște căpiați, merg în stradă și scandează lozinca «Dați-ne!» Inculcarea propriei neputințe! Sunt derutați de postulatele mincinoase, deopotrivă adulții și copiii.

Copiii! Despre care educație a copiilor să vorbim, din moment ce noi - părinții - nu ne implicăm în această educație? Noi permitem altcuiva să asiste nașterile copiilor prin instituțiile sanitare. Apoi, permitem altcuiva să ne educe copiii prin grădinițe și școli. Și nu spunem nimic când, sub ochii lor, pe mii de rafturi este etalată literatura pornografică, camuf btă sau la vedere.

Noi permitem altcuiva să le recomande copiilor noștri cărțile și manualele, altcuiva să realizeze programe televizive pentru ei. Insă, cui? Cui îi convine să țină toată educația copiilor noștri în propriile mâini? Poate că aici nu-i așa de important cui îi permitem. Poate-i important faptul că noi simțim propria neputință și zădărnicie! Simțim neputința de a opri zăpăceala generală. Dar nu este adevărat! Va putea s-o facă fiecare părinte! Doar să vrea... Doar să gândească... Să scrie Cartea Neamului! Nimerită ideea! Sfârșitul zăpăcelii induse de sugestionarea mercantilă. Și las' să se mai strofoace încă puțin zăpăceala asta, să se mai arate. In curând va lua omul în mână Cartea Neamului. Și acolo este scris de mâna bunicului, a bunicii, a tatălui și a mamei în ce constă menirea omului. Noi, părinții de astăzi, vom pătrunde negreșit sensul ei. Negreșit! Noi avem experiență, am văzut, am auzit și am experimentat multe. Va trebui doar să ne oprim puțin, să ne ferim de potopul de sugestionări și să gândim singuri, cu ale noastre capete. Condiția obligatorie și indispensabilă este ca fiecare părinte să gândească! Fiecare, singur! Și numai singur! In zadar vor fi căutate răspunsuri la întrebările asupra esenței vieții, prin cărțile înțelepte ale ultimelor veacuri. Oricât de răspândite și elogiate ar fi ele. Și tot în zadar vor fi

căutate, aceste răspunsuri, prin lucrările înțelepților afirmați de-a lungul mileniilor.

Ei - înțelepții - au fost măreți propovăduitori și mesia. Ei s-au străduit să propovăduiască și să aștearnă pe hârtie, trudele lor, pentru generațiile viitoare. Insă niciuna! Niciuna dintre aceste mărețe lucrări nu o vom vedea noi niciodată. Au fost distruse cu desăvârșire! Este ușor de înțeles. Doar opriți-vă și raționați.

Judecați singuri: schimbând locul unei singure virgule într-o propoziție scurtă, poate fi schimbat întregul sens. Vă amintiți faimosul exemplu: «Să condamni nu-i voie, să ierți!» - «Să condamni, nu-i voie să ierți!» Dar câte modificări ca aceasta au fost aduse străduniilor gânditorilor antici? Făcute conștient sau involuntar de copiști, traducători, editori și istorici. Și nu vorbesc doar despre mutarea semnelor de punctuație. Ci mai mult: au fost înlăturate capitole și pagini întregi și au fost re-scrise în interpretări personale. Concluzia: noi trăim într-o lume iluzorie! Umanitatea se luptă neîntrerupt. Oamenii se ucid între ei cu cruzime și nu înțeleg nicicum de ce nu contenesc războaiele. Dar cum să ia sfârșit războaiele, devreme ce omenirea nu l-a individualizat nici măcar odată pe instigator? Nu a reușit, deoarece a acceptat sugestia ca adevăr, fără să judece singură.

Cine a declanșat al doilea război mondial? Cine, contra cui, a luptat? Cine și-a adjudecat victoria? întreaga comunitate umană este convinsă că războiul a fost declanșat de Germania hitleristă, în frunte cu Hitler, și că victoria și-a adjudecat-o Uniunea Sovietică, în frunte cu Stalin. Și aceste semiadevăruri sau, mai bine spus, absurdități, sunt acceptate de majoritate ca fiind fapte istorice absolut evidente.

Doar câțiva cercetători istorici, din când în când, mai pomenesc de instructorii spirituali ai lui Hitler, ca de exemplu,

despre monahul rus (numit lama) Gurdjiev, care a activat prin Karl Haushofer. Sau de un alt instructor spiritual - Dietrich Eckart. Și le mai erau cunoscute istoricilor și contactele pe care le aveau acești instructori cu sus-pușii din ierarhie. Dar, de-aici încolo, nici măcar numele lor de familii nu mai sunt pomenite de nimeni. Doar cercetătorii istorici vorbesc că indiciile poartă pe Himalaya, în Tibet și prin cercurile oculte secrete sau declarate, existente în Germania, și despre faptul că Hitler a făcut parte din ele.

In Germania au fost fondate organizațiile *Ordinul German* și *Societatea Thule,* simbolul ultimei fiind zvastica cu raze și spadă.

Cineva anume a formulat intenționat și evident în Germania, propria ideologie, necunoscută până atunci. A inculcat în oameni o determinată viziune. Rezultatul: un război de proporții imense, milioane de jertfe și Procesul Internațional de la Nürnberg, în care au fost condamnați acoliții lui Hitler. Numai că la proces s-au prezentat soldați simpli și, chiar de erau îmbrăcați în uniforme de generali sau feldmareşali, erau oricum doar niște soldați, inclusiv Hitler. Soldații nu-l știau pe preotul care formulase ideologia. In tot acest timp, de el - de strategul și organizatorul număru' unu' - nici măcar nu s-a pomenit în protocoalele de judecată. Cine este el? Cine erau tovarășii și cobboratorii lui apropiați și secreți? *Are* vreo importanță să se știe de ei? Are! Deosebit de mare importanță are! Doar, ei au pornit războiul. Și îl vor porni iarăși, din umbră. Cu experiența acumulată, noile războaie vor fi și mai eficiente, și mai extinse.

Ce au vrut ei de fapt, declanșând cel de-al doilea război mondial? Poate că înțelegerea următorului fapt ne va apropia de mister:

Organizația *Ahnenerbe* a adunat, pentru ideologii na-

nazismului existenti în acea vreme în Germania, cărti vechi din toata lumea. Dar cel mai tare îi interesau edițiile de carte antică din perioada precreștină. Și-aici apare o stranie succesiune: Himalaya, Tibet, lama, comunitățile secrete... Concret: o vânătoare acerbă de cunoștințe ale străbunilor din Rusi' păgână. Nouă ni se păreau inutile, în timp ce altora necesare ca aerul. De ce? Ce mistere ascund aceste cunoștințe? Este evident că aceste cunoștințe erau mult mai valoroase decât tot ce știu preoții tibetani. Dar cum să dezvăluim măcar una din aceste taine? Măcar una! Și dacă *aceasta se* va dovedi importantă, atunci, scoțând la lumină și altele sau chiar pe toate, ce lume pierdută s-ar putea deschide în fata oamenilor de astăzi? Numai că unde, în care mileniu să fie căutat misterul? In Roma? In Roma Antică? Și acolo s-a petrecut ceva neobișnuit cu patru mii de ani în urmă. Mult mai interesant decât luptele purtate de legiunile romane. Ah, da! Chiar așa! Incredibil! Senatorii romani, înalta aristocrație a acelor vremuri, care țineа sclavi, a început pe neașteptate să dea sclavilor, celor care erau pricepuți și doreau să cultive în pământ alimente... Au început să le dea pământ în folosință pe viață, cu dreptul de a-l lăsa moștenire. Familiilor de sclavi le-au fost puse la dispoziție mijloace pentru a-și face case. Familia de sclavi nu putea fi înstrăinată unui alt proprietar fără pământul ei. El - pământul - era parte indisolubilă a familiei de sclavi.

Este surprinzător că proprietarii de sclavi au decis, așa din senin, să facă un gest atât de altruist și umanitar. Să-l fi făcut din generozitate sau din interes? L-au făcut pentru că primeau a zecea parte din recoltă pe mesele lor. Cu siguranță că *acesta* a fost cel mai mic tribut din toate vremurile știute. Dar mă întreb: de ce a făcut aristocrația romană acest gest? ... Atâta timp cât proprietarii puteau să-și

supună sclavii de pe câmpuri la munci silnice și să-și ia din recoltă atât cât găseau de cuviință. Dar ei, nu! De ce? Deoarece, în Roma păgână încă se mai păstraseră cunoștințele vedice. Știau senatorii și aristocrații că fructele cultivate în pământ străin de sclavi, se deosebeau radical la gust de cele cultivate de sclavi cu dragoste pe pământul lor.

Pe atunci încă mai știau că tot ceea ce crește pe pământ poartă cu sine o energie psihică. Și pentru a fi sănătoși, trebuiau musai să mănânce poame sănătoase. Despre asta se vorbea și în unele cărți antice din Biblioteca din Alexandria, care a fost distrusă. Ce altă înțelepciune, ce alte cunoștințe au mai fost nimicite odată cu aceste cărți? Anastasia spune că se pot reanima înăuntrul nostru toate cunoștințele și înțelepciunea, începând cu cele primordiale. Fiecare poate face asta. Și eu vreau să cred în această ipoteză, dar nu reușesc s-o fac complet. Unde să găsesc dovada că așa ceva este posibil, ce fapte să-mi evoc în memorie pentru a o crede complet?

Să-mi amintesc tot ce-am auzit de la mama și de la tata, tot ce mi-a fost predat la școală sau tot ce-am citit în timpul vieții? Nici în cele mai persuazive amintiri nu stau dovezi absolute. Să-mi amintesc tot ce-a vorbit părintele Feodorit? Îndeobște, el nu prea vorbea. Mai tot timpul asculta și-mi dădea cărți vechi să citesc, dar nici acolo nu erau dovezi. Așadar, cum? Cum poate omul modern să deschidă în el toate aceste profunde cunoștințe primordiale? Poate!!! Toate - exemplele caracteristice și dovezile - se află cu siguranță în amintirile fiecărui om! Printre ale mele, eu am găsit una.

***

(Bunica cea bună şiatentă

Bunica! Bunica mea era o vrăjitoare. Nu din basme, ci reală, veritabilă, de magie albă. Probabil că longevivii îşi mai amintesc încă de miracolele ei incredibile. *A* trăit în Ucraina, în satul Kuznici din raionul fiorodneanskij, regiunea Cernigovskij şi se numea Efrosinea Verhuşa. Odată, pe când eram încă mic, am asistat la una din faptele miraculoase ale bunicii.

Pe atunci nu înţelegeam mare lucru din toate astea, însă acum mi-a devenit totul clar ca bună ziua. Ooo, Doamne, câtă simplitate era în cel mai misterios miracol! Eu cred că jumătate din oamenii contemporani, mai ales vracii, ar putea lesne să atingă rezultatele ei. Mai concret, uitaţi ce s-a întâmplat.

Toată copilăria mi-am petrecut-o în cătunul ucrainean, în micuţa *hatka** albă, lipită cu lut şi paie. Imi plăcea să mă uit la bunica cum trebăluia la plită. Odată, clănţănindu-mă cu un băiat de vârsta mea, el mi-a aruncat ofensiv: «Bunica ta este o vrăjitoare.» Ceilalţi au apărat-o imediat pe bunica: «mămucuţa noastră-i bună».

Nu numai o dată am văzut-o pe bunica cum îi lecuia pe oameni. Dar nu am dat nicio importanţă. In acele vremuri, prin sate trăiau mulţi vraci. Unu' era mai îndemânos la lecuit o boală, altu' la altă boală. Şi pe niciunul nu-l numeau vrăjitor. Însă harurile bunicii nu reintrau în figura vraciului obişnuit.

***hatka - căsuţă rustică întâlnită în zonele rurale ale Ucrainei, făcută din lut, paie şi bârne de lemn şi, de regulă, văruită în alb. (n.t.)**

Bunica mea analfabetă, din cât se pare, lecuia cu ușurință multe rase de animale. O făcea printr-o metodă care, la prima vedere, poate părea incredibilă. Dispărea timp de o zi și o noapte cu animalul bolnav, apoi când se întorcea, animalul era deja sănătos sau însănătoșit. Și îi explica stăpânului cum să-l îngrijească mai departe ca să se pună complet pe picioare.

Auzind de la prietenul meu cuvântul ofensiv - *vrăjitoare* - la adresa bunicii (și știm cu toții cum se tem copiii de tot felul de vrăjitori), nu mi-am schimbat câtuși de puțin comportamentul față de ea. Ea, mai exact spus faptele ei, au început să trezească în mine un și mai viu interes.

Intr-o zi, au adus la bunica calul președintelui. Era de rasă și îl cumpăraseră nu demult în scopul călătoriilor de servici ale președintelui de colhoz. Noi, băieții din sat, de fiecare dată când trecea președintele, ne bucuram să vedem calul. Avea o statură mândră și galopa mult mai elegant și mai sprinten decât oricare alt cal din sat. Insă, de data asta l-au adus la bunica nu înhămat la caleașca de servici și nici înșeuat. Era abătut și de-abia se mișca. II duceau de căpăstru. Pentru mine era ceva inedit să văd calul președintelui în curtea noastră, așa că am urmărit cu interes tot ce se întâmpla.

Bunica s-a apropiat de cal, a început să-l mângâie când pe o parte a botului, când lângă o ureche, și i-a șoptit domoală ceva mângâios. Apoi i-a scos zăbala din gură, a adus o băncuță din casă, a așezat pe ea câteva șomoioage de ierburi uscate, a strunit calul spre băncuță și a început să-i ofere pe rând mai multe tipuri de ierburi uscate. La unele ierburi, calul nici nu s-a uitat, ba chiar s-a răsucit, pe altele, însă, le-a mirosit și le-a gustat chiar. Șomoioagele de care s-a interesat calul, bunica le-a aruncat într-un ceaun cu apă, așezat pe pirostrii și cu un gest neașteptat și-a înmuiat cușma în ceaun.

Le-a spus oamenilor care au adus calul:

«Veniți poimâine dimineață». După ce oamenii s-au îndepărtat, eu am înțeles că bunica se pregătește din nou să plece undeva cu calul și i-am cerut să mă ia cu ea. Ea îmi făcea mofturi le întotdeauna. Nici de data asta nu m-a refuzat, dar a pus o condiție: să merg la culcare mai devreme ca de obicei. Și eu m-am conformat.

Bunica m-a deșteptat în zorii zilei. In fața casei aștepta calul acoperit cu o harșă nu prea mare de sac. Bunica m-a spălat pe față cu fiertura din ceaun și mi-a dat o bocceluță cu bucate. A apucat frâul legat de căpăstrul calului și ne-am pornit pe hat, spre păduricea care începea în capătul grădinii. Am mers foarte încet pe marginea pădurii. Mai bine spus, bunica mergea pe lângă cal și se oprea de fiecare dată când calul, cu botul în iarbă, gusta câte-un firișor de iarbă. Ținea atât de slab frâul, încât i-a căzut din mâini când calul s-a speriat de ceva din iarbă și a smuncit capul într-o parte.

Din când în când îl mai și mâna, dar numai ce ajungeam în alt loc, îl lăsa din nou în deplină libertate. Ne-am continuat drumul, ba mergând pe margine, ba afundându-ne nițel în pădure. Pe la miezul zilei, am ajuns la bahnă. Ne-am așezat să ne odihnim și să mâncăm de amiază lângă o căpiță cu fân proaspăt cosit. Am mâncat puțin lapte cu pâine și, obosit de lunga călătorie, am vrut să dorm. Atunci bunica a scos, tot din bocceluță, o pielicică, a așternut-o pe căpiță și a spus: «Tu te-i întinde oleacă și-i ațipi, nepoțel. Te-i fi ostenit.»

Eu m-am întins și mă luptam cu Moș Ene, cu frica că bunica o să dispară misterios cu calul, fără mine, dar somnul m-a răpus.

Când m-am trezit, am văzut-o că rupea mănunchiuri de iarbă de la botul calului și le îndesa în bocceluță. Nu peste mult timp făceam deja cale întoarsă spre casă, dar pe-o altă cărare. Când s-a lăsat întunericul, mie iar mi-a venit somnul și

bunica iar mi-a așternut pielicica. M-a trezit când încă nu mijise de ziuă și eu am auzit-o cum îi tot vorbea calului în răstimpuri. Sensul cuvintelor nu mi-l amintesc, dar îmi amintesc bine intonația cu care le pronunța: era liniștită, duioasă și bucuroasă. Ajunși acasă, bunica a adăpat imediat calul cu apa în care vărsase fiertura din ceaun.

Apoi am văzut cum le-a dat, celor veniți să ia calul, niște mănunchiuri de iarbă adunate în timpul călătoriei noastre, și le-a explicat ceva.

Calul, deja înhămat și mult mai vioi, și-a răsucit capul spre bunica...

Mai multe zile la rând am ținut mânie că dispăruse misterios și că eu nu apucasem să văd decât cum păștea calul și cum aduna ea ierburile pe care le-a legat mănunchi.

Poate că aș fi uitat mai repede călătoria și magia, dar când i-am spus băiatului care a jignit-o pe bunica, susținând că este o vrăjitoare, că ea nu dispare nicăieri și doar paște animalul, băiatul, cu câțiva ani mai mare decât mine, a adus un argument pe care nu l-am mai putut contrazice nici eu, nici ceilalți băieți care stăteau de partea mea: «Atunci de ce, de fiecare dată când președintele trece prin fața curții voastre, calul încetineşte, merge la pas și nici măcar de biciuşcă nu mai ascultă?»

Nu-mi mai amintesc cum mi-a explicat bunica acest lucru. Doar acum am înțeles motivul. Explicația și dovada stau în faptul că foarte multă lume, cu inima bună și cu atenție pentru animale și natură, le poate lecui, așa cum a făcut ea.

Acum, pentru mine este clar de ce a pus calul bolnav să aleagă între şomoioagele de iarbă: bunica a stabilit cu precizie care sunt ierburile cele mai folositoare animalului. Tot de-aici a stabilit și traseul de parcurs mai departe, pe care a cules ierburile alese de cal, plus altele pe care nu le

avea atunci la îndemână.

Un alt aspect important: a trebuit să meargă o zi și-o noapte, deoarece fiecare plantă aduce beneficii depline în nutriție doar într-un determinat moment al zilei. Frâul îl ținea slab pentru a-l lăsa pe cal să decidă liber, ce plante și în ce cantitate să mănânce. Animalele simt asta instinctiv. La fel și cu fiertura făcută din ierburile alese de cal: m-a spălat pe față pe mine și și-a înmuiat cușma pentru ca animalul, simțind mirosul, să se simtă mai aproape de om. Așadar, uitați cât este de simplu totul. Nu știu de unde cunoștea toate astea bunica mea analfabetă. Și cum de noi am complicat așa de tare această simplitate! Nu din acest motiv, oare, bântuie prin întreaga Europă *epizootiile** de proporție, în timp ce inteligenta știință modernă nu a găsit altceva mai bun de făcut, decât să ardă zeci de mii de animale bolnave?

Eu am adus doar un exemplu, care arată că nivelul atins de medicina modernă este iluzoriu, dar se pot aduce o mulțime de exemple asemănătoare care vorbesc de la sine despre nivelul iluzoriu atins de societatea contemporană. Da' la ce bun să intrăm în detalii și în specific, atâta timp cât putem trece direct la esențial?!

***epizootie - extinderea unei boli contagioase într-un timp scurt, prin contaminare, la un număr mare de animale dintr-o localitate, regiune etc; boleaznă, epidemie, molimă. Sursă DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online (http://dexonline.ro)**

***

Viața în realitatea minunată

Indeobşte, în ce societate trăim noi astăzi? Spre ce aspirăm? Ce ne propunem să construim în viitor? Majoritatea covârșitoare va răspunde fără șovăială: «Noi trăim într-un stat democratic și vrem să clădim o societate democratică liberă, ca cea din țările occidentale, dezvoltate și civilizate».

întocmai așa răspunde și majoritatea politicienilor și polit-tehnologilor.

întocmai la fel se vorbește pe ecranele televizoarelor și prin paginile ziarelor.

întocmai așa consideră și societatea din țara noastră.

Și tocmai această opinie generalizată consolidează poziția Anastasiei, de pe care afirmă că, o parte din oamenii civilizației moderne, în momentul de față doarme, iar o altă parte este codificată și a devenit biorobot în mâinile armatelor de preoți autointitulați cârmuitorii lumii.

Doar puțin să vă rupeți de frenezia zilnică și de rutina monotonă și să gândiți singuri și veți putea înțelege ceea ce voi scrie în continuare.

Democrația! Ce este, de fapt, democrația? Care este semnificația cuvântul în sine? Majoritatea va răspunde citând Dicționarul enciclopedic sau Dicționarul explicativ al limbii ruse, în care, definițiile sunt identice: «Democrația - formă de organizare și conducere politică a societății, care proclamă suveranitatea poporului. Principiile fundamentale ale democrației sunt puterea poporului, egalitatea între cetățeni...»

Și își aleg oamenii din țările dezvoltate, prin majoritate de voturi, parlamentarii și președinții...

Aleg!? Absurd! Pura iluzie! Nu există niciun fel de alegeri! Niciodată şi în nicio ţară, fie ea cât de democratică şi civilizată, nu a stat poporul la putere.

Şi alegerile? Sunt absolut iluzorii! Vă amintiţi ce se întâmplă înainte de alegeri, în fiecare ţară aşa-zis democratică? Grupurile de polit-tehnologi îşi dispută între ele candidaţii, folosindu-se de imense resurse băneşti, exercitând asupra oamenilor o rafinată influenţă psihologică, prin intermediul mijloacelor de informare în masă şi televiziunii şi provocând agitaţie fără niciun menajament.

Şi, cu cât este mai dezvoltată ţara, cu atât mai rafinate sunt metodele tehnice de sugestionare.

Este evident ca lumina zilei că, de fiecare dată, va învinge acea echipă de polit-tehnologi care a reuşit să exercite o influenţă mai puternică şi care a sugestionat mai mult oamenii. Abia după *această* sugestionare, oamenii merg şi votează. Şi sunt convinşi că votează din proprie voinţă. *bar,* de fapt, ei îndeplinesc voinţa altcuiva.

In acest fel, democraţia modernă nu este altceva decât *iluzionarea maselor de oameni. Crezul lor într-o construire imaginară a societăţi, în lumea ireală, iluzorie.*

Secretul este că în natură, supunerea majorităţii nu există. Toate regnurile; vegetal, animal şi al insectelor se pot supune doar instinctului, doar mişcării planetelor. Rânduiala naturii este călăuza de referinţă. In timp ce societatea umană a fost dintotdeauna călăuzită de minoritate.

Nu majoritatea a făcut revoluţiile şi a declanşat războaiele. Ci, sub sugestionarea vizată a minorităţii, majoritatea a luat parte la revoluţii şi războaie. Aşa a fost şi aşa este.

Democraţia este cea mai primejdioasă iluzie căreia i se supune un mare număr de oameni. Este periculoasă

deoarece, în lumea democratică, un om singur sau un grup de oameni poate într-adevăr să conducă nestingherit toate țările democratice, iar pentru asta are nevoie doar de bani mulți și o echipă calificată de psihologi și polit-tehnologi.

Iar noi - părinții de azi - sub efectul iluziei, încercăm să-i mai educăm și pe copii. Practic, noi înșine îi conducem și le aruncăm conștiința în lumea iluzorie... Ii abandonăm practic în brațele cuiva... Dar nu în ale Domnului. Ii dăruim altcuiva din partea adversă.

Lumea lui Dumnezeu nu este iluzorie, este reală și minunată. Are aromele ei inegalabile, culorile, formele și sunetele Sale. Porțile acestei lumi sunt întotdeauna deschise, în ea putem intra oricând, doar dacă ne eliberăm de iluzia care ne înnegurează mințile.

Și eu voi scrie a mea Carte a Neamului pentru ai mei urmași și pentru mine însumi. Și, printre altele, negreșit, voi scrie: «Eu, Vladimir Megre, am trăit într-o perioadă în care umanitatea nu se afla în lumea reală. Fizicul și-l hrănea cu darurile lumii reale, însă conștiința îi orbecăia prin lumea iluzorie. A fost o perioadă foarte dificilă din viața oamenilor. Acum eu mă chinui să-mi întorc conștiința în lumea reală a lui Dumnezeu. Natura acestei lumi reale a lui Dumnezeu a avut mult de suferit de pe urma conștiinței umane. Foarte mult! Eu am înțeles asta și încerc să îndrept. Atât cât pot, atât cât apuc, poate că doar proiectul vetrei de familie voi apuca să mi-l încropesc. Sau, poate că, doar o parte din el. Important este să înțelegem noi și să înțeleagă copiii.»

Anastasia, ca și până atunci, stătea tăcută lângă mine și asculta ce vorbeam. Când am tăcut, s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră:

— Pe cer încep să strălucească stelele. Trebuie să plec, Vladimir. Tu, în multe, ești drept. Dar nu lăsa ca noile

viziuni ale realității să te ademenească să conduci oameni. Evită tentațiile și nu te înscrie în nicio organizație. Și alți oameni văd realitatea. Se vor organiza și vor face și ei lucruri însemnate pe Pământ. Tu ți-ai înțeles menirea în viață.

— Nu am intenție să particip sau să conduc cine știe ce, Anastasia. Despre ce menire vorbești tu?

— Va veni vremea și vei înțelege singur. Acum culcă-te și dormi, odihnește-te. Ești tulburat. O inimă neantrenată poate să nu țină la o așa tulburare.

— Da, știu. Dar dacă eu adorm, tu pleci. Tu pleci de fiecare dată. Uneori aș vrea așa de mult să nu pleci... Aș vrea să-mi fii mereu alături.

— Eu îți sunt mereu alături. Când îți amintești de mine. Curând vei începe să simți asta și vei înțelege. Acum spală-te cu apă și dormi.

— Nu o să pot să adorm. In genere, dorm rău în ultima vreme. Gândurile nu mă lasă să adorm.

— O să te ajut eu, Vladimir. Vrei să-ți citesc versurile pe care le trimit cititorii? Și un cântec de leagăn să-ți cânt?

— Da, încearcă, poate că o să reușesc să adorm.

După ce m-am spălat și m-am întins în patul deja făcut, Anastasia s-a așezat alături de mine și mi-a pus o mână pe frunte. Mi-a trecut mâna prin păr și, cu voce domoală, mi-a cântat cântecul scris de un cititor din Ucraina. Cânta foarte încet Anastasia, dar am avut senzația că al său cântecel îl ascultau mulți oameni și multe stele... Ascultau vocea și cuvintele ei cristaline:

O nouă zi, mâine
Va fi, însă acum,
Vite, pe mâna mea,
Sprijină-ți obrazul.

Și-așa, ceas după ceas,
Ca tu s-adormi,
Tristețea din părul tău
Eu o să adun.

Și voi lăsa eu cerul,
Cu salbă de stele-ncununat.
Și voi trăi aici atâta cât
Tu să nu-ngheți,
(De mine dac'aminte-ți vei aduce.

In noapte-așa eu voi veni
Veacuri de-a rândul.
Să lecuiesc învățat-am eu,
Cu mâinile durerea să iau,
Doar în mine să te-ncrezi.

(Piatra cade
(Din înalturi.
(Dinainte știu eu
Unde, te vei poticni

Înpalat și-n templu
Erou, vei intra tu.
Minunatele dame, toate
In sine-mi le voi tăinui

Și voi trăi și eu
In lumea alb-neagră,
Ca nici de spade, nici de gloanțe
Nevoie să nu mai fie.

Dacă tu, dacă tu,
Dacă tu o să mă iubești

Cobor peste-o furnică
Aieveacerul.
Ca tandru, tu să visezi
Eu tare-mi doresc.

înainte de-a mă adânci în somnul profund, am mai apucat să gândesc: «Sigur, mâine va fi o altă zi. Și va fi mai bună. O să scriu răsăritul noii zile. Și mulți oameni vor începe să-și scrie ale lor Cărți ale Neamului, imediat ce va începe un nou răsărit al umanității. Și acestea vor fi cele mai mărețe cărți istorice pentru urmași, în mileniile ce-or să vină. Și printre toate și a mea. Mâine voi începe să scriu o nouă carte, acum deja nu mai sunt așa de coerent ca să scriu. Și o nouă carte, despre noua întoarcere istorică a oamenilor de pe Pământ către minunata realitate Dumnezeiască, va veni».

Să ne revedem, stimați cititori, în noua realitate minunată!

V. Megre

... va continua

Postfață

Această postfață a venit de la notele de subsol, în care se explică, mai mult sau mai puțin sec, cuvintele *cu/tură* (pag.172, cap.7) și *păgân - paganus* (pag.190, cap.7)

Trebuie să recunosc, la primul impuls mi-a venit să corectez un pic formularea *«Insă lipsește o cultură* în raportul cu Dumnezeu.».* Apoi mi-au venit în minte cele citite și discutate cu prietenii și mi-am dat seama că traducerea e perfectă și trebuie explicată. *Ca* și în alte limbi, și în limba română se păstrează (încă) ambele sensuri ale acestui cuvânt. Sensul primar a fost clar - *a avea grijă de pământ,* practic oamenii cultivați în primordialitate erau «țăranii» care trăiau în armonie cu natura. Cuvântul și-a schimbat-îmbogățit sensul odată cu *înaintarea* omenirii pe făgașul istoriei, dând naștere și termenului de *cult (religios).* Sensul primar e asociat în speță cu cuvântul agri*cultură.* Insă, datorită înaintării spectaculoase (spre prăpastie) ce a avut

loc și în acest domeniu, datorită tehnologizării (a se înțelege dezastrele ecologice provocate de agricultura industrială - monoculturi, fertilizanți și culturi modificate genetic), în ultimele câteva decenii se vorbește din ce în ce mai mult de permacultură. *«Nu prea suna românește»* - mi-a zis o prietenă - sună, sună - cel puțin la fel cum a sunat agricultura când a fost împrumutată din limba franceză. Termenul a fost introdus de australienii Bill Mollison și David Holmgren în anii '70, ca variantă a culturii pământului *în concordanța cu legile naturii, ca ecosistem complex care se autosusține în strânsă interdependență cu omul* (a se vedea și creațiile austriacului Sepp Holzer). Deci, teoretic cel puțin, putea să sune deja familiar și pentru români, însă, recunosc, și eu prin Anastasia am aflat de el și merge la fel de bine ca agricultura. Treptat îl va înlocui și astfel, ne întoarcem din nou fața către primordial, către împărăția lui Dumnezeu...

împărăția lui Dumnezeu / Kingdom of God / *Casa* Familiei a Anului (*king*= rege, cap de familie - *eng.* + *dom* - casă - *rus.* + *god* = an - *rus.*)

Vatră Strămoșească înscrisă în circuitul Naturii.

Cred că e bine-știut faptul că păgânii de astăzi ai Creștinismului, la rândul lor, îi *păgânizează* la fel de categoric *pe restul lumii,* făcându-i fie *ghiauri* (Islam), fie *goim* sau *goy* (Iudaism). E ca un fel de Club Exclusivist al Marilor Religii Monoteiste (mai ales contemporane, dar nu numai). *Și aici îmi sună cristalin în suflet vorbele Anastasiei care definesc lumea ocultă și nereală în care trăim - am trăit.* Este clar că, tot ce unește, conduce la UNU, la Dumnezeu - iar dezbinarea și exclusivismul duce... vedem bine unde - la dezastru, la moarte și la martiri de tot felul...

Fără doar și poate, au existat numeroși martiri creștini, mai ales în perioada timpurie a Creștinismului. Dar, oare câți dintre noi ne gândim cu aceeași evlavie la martirii diferitelor creștinări, la populațiile sălbatice, indigene care fost *salvate de la iad,* oferindu-li-se, în schimbul paradisului în care trăiau de milenii în comuniune cu Natura, varianta salvatoare a inducerii păcatului originar și a fricii de moarte, și tot ce a urmat după aceea?

Anastasia ne aduce geografic un pic mai aproape, proiectându-ne în același timp în trecutul îndepărtat și ne vorbește despre Rusi'.

In anul 988 Rusia kieveană trece la Creștinism.

«Marele Cneaz Vladimir de Novgorod, nefiind mulțumit cu credința sa păgână, și-a trimis iscoadele să cerceteze cele patru principale religii ale acelor vremuri - Islam, Iudaism, Catolicism și Ortodoxie. Fiind fascinați de slujba ortodoxă bizantină de la Constantinopol, iscoadele au dat raportul, iar Vladimir a ordonat creștinarea imediată, făcând apel la utilizarea, la nevoie, a forței, și a adoptat Creștinismul Ortodox.»

(*traduceredintr-un articol al St. Petersburg Time - 1999*)

Dar, să ne gândim un pic... Ce vroia de fapt acest cneaz Vladimir?

Anastasia ne spune că norodul în Rusi' nu prea se înclina preoților, fiind puternic ancorat în credinta străbună. Ii considera un fel de infirmi și-i trata cu umor și condescendentă...

După cum zice dr. Leonid Șaraşkin, cel care a dus mesajul Anastasiei în lumea anglo-americană, pentru a distruge auto-suf icienta tradițională a unui popor sunt nece-

sari, în esență, doar patru pași:

- extragerea surplusului prin taxe (necesități involuntare, impuse de stat și biserică) și negoț (necesități voluntare, induse de dirijorii globali prin diverse acțiuni-șablon pe mecanismul *provocare-răspuns-soluție* precum și prin diferite sugestii subliminale și metode de reclamă). Aceasta duce la ruinarea echilibrului natural, dat fiind că necesitățile individuale esențiale ale omului și familiilor sunt în mod evident satisfăcute de Mama Natură, în timp ce mândria, vanitatea și lăcomia nu au limite;

- dezrădăcinarea populației, distrugerea legăturilor de familie și a comunității, a conceptului de neam (*rod*), în sensul ruperii omului de pământul natal (știa asta tovarășul N. Ceaușescu la fel de bine cum o știu și păpușarii marilor companii multinaționale), precum și în sensul negării reîncarnării și alterării ideii de infinitate a sufletului care poate renaște și trăi în fericire în cadrul aceleiași vetre de familie. Ca urmare, omul pierde legătura cu vatra, și, având o singură viață - o singură șansă, se străduiește *să o trăiască la maxim,* adesea uitând că urmașii, noile generații fac parte, în fond din el însuși, fiind stații materializate fizic ale unui drum lung călătorit de Sufletul Infinit;

- confiscarea de la oameni a pământului în întregime și declararea lui proprietate de stat (a nobilimii statale începând de la rege și continuând cu toată ierarhia statală veche și nouă) sau proprietate bisericească (de toate felurile) și, pentru a asigura durabilitatea sistemului, era nevoie de adoptarea și inducerea în mase a unei religii care să justifice toate cele de mai sus.

În Rusia păgână (cu numai 40 - 41 de generații înainte!) nu exista conceptul de guvern, de proprietate supra-familială. Toată lumea trăia pe propriul pământ și

acesta nu putea fi confiscat de nimeni. Cu venirea cnejilor creştini, care erau din alte părţi, s-a schimbat totul. Nici chiar cnejii străini timpurii, păgâni nu prea agreau Creştinismul. Cneazul Sviatoslav (tatăl viitorului sfânt Vladimir - creştinatorul Rusiei) l-a numit chiar *monstruos.* De ce o fi fost aşa?

Pentru că nu prea vâjea cu credinţa majorităţii oamenilor, care trăiau fericiţi de milenii pe acele meleaguri. *Rod ca* sursă primară a Vieţii însemna şi smochinul uscat de Iisus pentru că nu rodea atunci când Dumnezeu nu l-a făcut să rodească. Acei oameni nu concepeau aşa ceva, ei trăiau în armonie cu Natura şi luau doar ceea ce le era necesar pentru subzistenţă, iar pedepsirea unui smochin pentru că era în perioada fără fructe şi nu avea ce să ofere, de către cineva care era Fiul lui Dumnezeu - li se părea ceva absurd. *Rod - ca* neam, familie - un continuu al tuturor generaţiilor trecute şi viitoare (după cum am văzut - piatră de bază a credinţei ancestrale), de-asemenea era în contradicţie crasă cu Iisus cel care şi-a renegat mama, zicându-i că nu o cunoaşte. *Rod-ca* simbol falic şi *Rod* - ca naştere, erau opuse cu condamnarea sexualităţii, a virilităţii masculine şi a fertilităţii feminine de către noua religie. Oamenii se bazau pe forţa lor pentru a-şi apăra familiile, vetrele, noua religie însă vorbea de slăbiciunea omului şi supunerea sa faţă de autorităţile de tot felul. Astfel, Copiii lui Rod erau invitaţi să devină Robii lui Dumnezeu, să îşi taie legătura directă, naturală şi de neam, cu Rod şi să-şi trăiască noua religie prin intermediari. Şi astfel Viaţa şi Bucuria s-au transformat în Moarte şi Jale. Pentru că aceşti oameni - nu cred că mai trebuie să explic - s-au împotrivit, creştinarea Rusiei făcându-se prin foc şi sabie. înţelepţii vechii credinţe au fost nevoiţi să se refugieze în imensa taiga siberiană sau în

nordul extrem, pentru a scăpa cu viață din ghearele acestei inchiziții mai puțin cunoscute, ortodoxe. Adoptarea Ortodoxiei se pare că s-a făcut peste noapte și că a fost un act politic. Marele Cneaz Vladimir a fost sanctificat, iar Rusia a trecut la Epoca Creştină. (sau să-i spunem Ocultism?)

Oare cum a fost trecerea pe meleagurile noastre? Cum să le numim - româneşti?... dace?... mioritice?... Dar cine suntem noi, cei care azi ne numim români? Daco-romani? Sau romano-daci? După nume ne asemănăm cu romanii, dar și cu rromii (în paranteză fiind spus, din păcate, romanii zilelor noastre ne asemuie mai mult cu rromii - subliniind prin asta o presupusă inferioritate - uitând că, cu nici 100 de ani în urmă, mulți compatrioți de-ai lor jucau rolul nostru, de emigranți în căutarea unor condiții mai umane de viață.)

Personal, îmi place mai mult termenul de dac - dacinic și nu cred că scurta ocupație romană a putut influența atât de mult (de exemplu lingvistic) poporul dac - cu toată armata sa puternică de femei frumoase care i-au prins în mreje pe bravii colonişti romani. Acum, după minunata lecție de istorie oferită de Anastasia, mi s-a făcut clar că, și aici, a existat o epocă ved-dacă, urmată de epoca imagistică a Daciei lui Zamolxe, urmată apoi de epoca creștin-obscurantistă. Poporul român s-a născut creștin - e bine, e rău? - nu știu eu asta. Poate că și noi a trebuit să experimentăm socialismul dur, ceaușist, pentru a ne deștepta și a ne da seama de ceea ce suntem cu-adevărat - ved-daci, mai mult sau mai puțin adormiți... și poate așa ar trebui să înceapă Marea Carte a Neamului Românesc!

Emil Cocian,
Oradea 10-20.10. și 09.11.2009

Cine-i educă pe copiii noştri?.....
Discuţia cu fiul meu.....
Invitaţie în viitor.....
Civilizaţia adormită.....
Istoria umanităţii povestită de Anastasia:
Vedismul.....
Uniunea celor doi - cununia.....
Educaţia copiilor în perioada Vedică.....
Ritualuri.....
Hrana trupului.....
Viaţa fără tâlhărie şi Hoţie.....
Imagistică. Încercări.....
Războiul secret purtat împotriva Rusi' Vedice:.....
În care templu să stea (Dumnezeu (prima parabola a Anastasiei).
Cel mai bun loc din rai (cea de-a doua parabolă)......
Cel mai bogat mire (cea de-a treia parabolă)......
Preotul şi-a schimbat tactica.....
Ocultismul.....
Preotul care şi astăzi conduce lumea.....
Trebuie să gândim.....
Cine a salvat America.....
Cine este pro şi cine contra.....
La fel i-au minţit şi pe străbunii noştri.....
(Buna vestire.....
Cartea Neamului.....
(Bunica cea bună şi atentă.....
Viaţa în realitatea minunată.....
(Postfaţă.....

Dianuşa - 2009 - Tg. Neamţ
www.editura-dianusa.com
redactia@editura-dianusa.com

Editura Dianuşa

Târgu Neamţ, B-dul Minai Eminescu 20, tel/fax: +4(0) 359453130
Oradea, str. Sovata 50, tel/fax: +4(0) 359453130

- saitul editurii poate fi vizitat la adresa www.editura-dianusa.com,

- adresa electronică a redacţiei redactia@editura-dianusa.com,

- pentru exigenţe de ordin comercial vă rugăm scrieţi la: com_office@editura-dianusa.com, sau la info@editura-dianusa.com

- oricine este interesat să ia legătura cu editura în vederea editării şi publicării propriilor lucrări este rugat să telefoneze la sediul editurii sau să scrie la art@editura-dianusa.com,

- pentru comenzi de carte online, vizitaţi paginile magazinului virtual al editurii Dianuşa la adresa www.anastasia-romania.com,

Alte adrese utile:

- ideea „Fundaţia Cedrii Sunători" - fundatia@editura-dianusa.com,

- newsletter (buletin informativ periodic) (momentan inactiv din lipsă de adeziuni) newsletter@editura-dianusa.com.

Din seria „Cedrii Sunători ai Rusiei" au mai fost publicate:

1. cartea întâi -„Anastasia", (disp. Doar ediţia a-II-a revizuită 2009);
2. cartea a doua - „Cedrii Sunători ai Rusiei";
3. cartea a treia - „Spaţiul de Iubire";
4. cartea a patra - „Creaţia";
5. cartea a cincea - „Cine suntem noi?"

Toate publicaţiile sunt disponibile şi pot fi cumpărate online, telefonic sau prin reţeaua de librării cu care editura Dianuşa a încheiat acorduri de colaborare. De asemenea, cărţile le puteţi găsi şi la colaboratorii de zone. Adresele şi datele de contact le găsiţi pe pagina „contacte" a saitului oficial. Cei care nu au acces la Internet, pot suna la sediul editurii, de unde vor obţine informaţii privitoare la metodele de comandă.

Vă amintim, stimaţi citirori, că tot pe aceste căi puteţi comanda filmele documentare „Pe urmele lui Megre (părţile -I- şi -II-) şi „Rodnoje" (părţile -I- şi -II-). Filmele sunt înregistrate pe DVD, dar, la cerere, se pot livra şi pe suport VHS (vechea casetă video).

Tg. Neamţ - 2009